

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • MAI 2017

Liahona

Taler fra generalkonferansen

Fem nye templer bekjentgjort

Seks nye syttier og nytt
generalpresidentskap for
Hjelpeforeningen kalt

DEN LEVENDE KRISTUS

APOSTLENES VITNESBYRD

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE

Idet vi minnes Jesu Kristi fødsel for to tusen år siden, bærer vi vårt vitnesbyrd om realiteten av hans uforlignelige liv og den uendelige kraft i hans store sonoffer. Ingen annen har hatt så dyptgripende innflytelse på alle som har levet og kommer til å leve på jorden.

Han var Det gamle testamentes store Jehova og Det nye testamentes Messias. Under ledelse av sin Fader var han jordens Skaper. "Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til" (Johannes 1:3). Selv om han var syndfri, ble han døpt for å fullbyrde all rettferdighet. Han "gikk omkring og gjorde vel" (Ap.gj. 10:38), men likevel ble han foraktet for det. Hans evangelium var et budskap om fred og velvilje. Han oppfordret alle til å følge hans eksempel. Han vandret på Palestinas veier, helbredet de syke, fikk de blinde til å se og oppvekket de døde. Han forkynte evighetens sannheter, realiteten av vår førjordiske tilværelse, hensikten med vårt liv på jorden og Guds sønners og døtres muligheter i det kommende liv.

Han innstiftet nadverden som en påminnelse om sitt store sonoffer. Han ble arrestert og fordømt på falske anklager, erklært skyldig for å tilfredsstille en mobb og dømt til døden på Golgatas kors. Han ga sitt liv for å sone for hele menneskehetens synder. Hans offer var en stor stedfortredende gave til beste for alle som noen gang vil ha levet på jorden.

Vi vitner høytidelig om at hans liv, som er sentralt i hele menneskehetens historie, hverken begynte i Betlehem eller ble avsluttet på Golgata. Han var Faderens førstefødte, den enbårne Sønn i kjødet, verdens Forløser.

Han oppsto fra graven for å bli "første-grøden av dem som er sovnet inn" (1. Korinterbrev 15:20). Som den oppstandne Herre besøkte han dem som han hadde kjær i livet. Han betjente også de "andre får" (Johannes 10:16) i oldtidens Amerika. I nyere tid viste han og hans Fader seg

for gutten Joseph Smith og innledet den lenge lovede "husholdning i tidenes fylde" (Efeserbrevet 1:10).

Om den levende Kristus skrev profeten Joseph: "Hans øyne var som ildslue, hans hår var hvitt som nyfallen sne, hans ansikt skinte klarere enn solen, og hans stemme var som lyden av mektige fossefall, ja, endog Jehovas røst, sigende:

Jeg er den første og den siste, jeg er den som lever, jeg er den som ble ihjelslått; jeg er eders talsmann hos Faderen" (L&P 110:3–4).

Profeten erklærte også om ham: "Og nu, efter de mange vitnesbyrd som er gitt om ham, er dette vitnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!

For vi så ham, ja ved Guds høyre hånd, og vi hørte røsten idet den vitnet om at han er Faderens Enbårne—

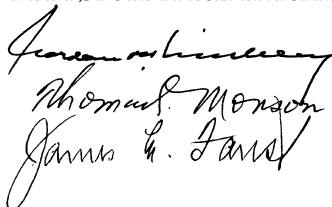
At ved ham, og gjennom ham, og av ham, er verdener og var verdener skapt og deres innbyggere er født sønner og døtre av Gud" (L&P 76:22–24).

Vi erklærer høytidelig at hans prestedømme er gjengitt og hans kirke gjenopprettet på jorden—"bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, og hjørnesteinen er Kristus Jesus selv" (Efeserbrevet 2:20).

Vi vitner om at han en dag vil komme tilbake til jorden. "Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det" (Jesaja 40:5). Han vil regjere som kongers Konge og hersers Herre, og ethvert kne skal bøye seg, og hver tunge skal prise ham. Enhver av oss skal stå for å bli dømt av ham etter våre gjerninger og vårt hjertes ønsker.

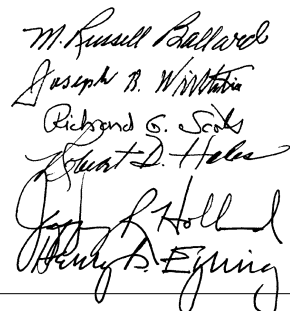
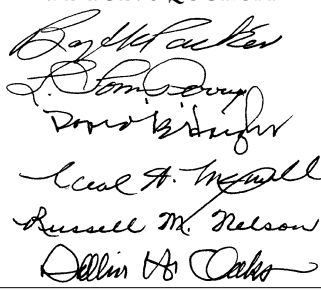
Som hans rettmessig ordinerte apostler bærer vi vitnesbyrd om at Jesus er den levende Kristus, Guds u dødelige Sønn. Han er den store kong Immanuel, som i dag står ved sin Faders høyre hånd. Han er verdens lys, liv og håp. Hans vei er den sti som fører til lykke i dette liv og evig liv i den kommende verden. Gud være lovet for hans guddommelige Sønnns uforlignelige gave.

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

1. januar 2000

DE TOLVS QUORUM

Kvinnenes fellesmøte

- 6 **Sett din lit til Herren og stol ikke på din forstand**
Bonnie H. Cordon
- 9 **I hellig skrud**
Carol F. McConkie
- 12 **Kvinner med klippefast tro**
Linda K. Burton
- 15 **“Min fred gir jeg dere”**
President Henry B. Eyring

Lørdag formiddag

- 19 **Samlingen av Guds familie**
President Henry B. Eyring
- 23 **Hans daglig veiledende hånd**
M. Joseph Brough
- 26 **Vår Faders strålende plan**
Eldste Weatherford T. Clayton
- 29 **Vår gode hyrde**
Eldste Dale G. Renlund
- 33 **Stol på Gud uten å nøle**
Eldste Ulisses Soares
- 36 **Klarere og klarere inntil som ved høylys dag**
Eldste Mark A. Bragg
- 39 **Vi kan bringe Jesu Kristi kraft inn i vårt liv**
President Russell M. Nelson

Møtet lørdag ettermiddag

- 43 **Oppholdelse av Kirkens funksjonærer**
President Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2016**
Kevin R. Jergensen
- 45 **Statistisk rapport, 2016**
Brook P. Hales
- 46 **Bli en disippel av vår Herre Jesus Kristus**
Eldste Robert D. Hales
- 49 **Sanger som synges og ikke synges**
Eldste Jeffrey R. Holland
- 52 **Reis deg opp innvendig og vær helt med**
Eldste Gary B. Sabin
- 55 **Evangeliets språk**
Eldste Valeri V. Córdón

- 58 **Howdan overvinne verden**
Eldste Neil L. Andersen
- 62 **Vende tilbake og motta**
Eldste M. Russell Ballard

Generalkonferansens prestedømmsmøte

- 66 **Vennlighet, nestekjærlighet og kjærlighet**
President Thomas S. Monson
- 67 **Kalt til arbeidet**
Eldste David A. Bednar
- 75 **Bered veien**
Biskop Gérald Caussé
- 78 **Den største blant dere**
President Dieter F. Uchtdorf
- 82 **“Vandre med meg”**
President Henry B. Eyring

Møtet søndag formiddag

- 86 **Kraften i Mormons bok**
President Thomas S. Monson
- 87 **En generasjon som motstår synd**
Joy D. Jones
- 90 **Ikke se deg rundt, se opp!**
Eldste Yoon Hwan Choi
- 93 **La oss ledes av Guds ånd**
Eldste Ronald A. Rasband
- 97 **Hva han sier til dere, det skal dere gjøre**
Eldste L. Whitney Clayton

- 100 **Guddommen og frelsesplanen**
Eldste Dallin H. Oaks
- 104 **Den fullkomne kjærlighet driver frykten ut**
President Dieter F. Uchtdorf

Møtet søndag ettermiddag

- 108 **Advarselsrøsten**
Eldste D. Todd Christofferson
- 112 **Til venner og undersøkere av Kirken**
Eldste Joaquin E. Costa
- 114 **Da så Jesus på ham og fikk ham kjær**
Eldste S. Mark Palmer
- 117 **Howdan hjelper Den hellige ånd deg?**
Eldste Gary E. Stevenson
- 121 **Og dette er det evige liv**
Eldste C. Scott Grow
- 124 **Så vårt lys kan være et banner for nasjonene**
Eldste Benjamín De Hoyos
- 127 **Troens grunnvoll**
Eldste Quentin L. Cook
- 72 **Generalautoriteter og funksjonærer på generalplan i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige**
- 132 **De talte til oss: Gjør konferansen til en del av livet**
- 134 **Fortegnelse over historier**
- 135 **Nytt fra Kirken**

Den 187. årlige generalkonferanse

Lørdag kveld, 25. mars 2017, kvinnenes fellesmøte

Leder: Bonnie L. Oscarson.

Åpningsbønn: Robin Bonham.

Avslutningsbønn: Elizabeth Rose.

Sang og musikk ved et blandet Hjelpeforeningskor fra Brigham Young University; Jean Applonie, dirigent; Linda Margetts, organist: "Du kongers konge, kom", *Salmer*, nr. 22, arr. Zabriskie, utg. av Holy Sheet Music; "Min Frelsers kjærlighet" *Barnas sangbok*, 42-43, arr. Murphy; "Led oss, o du store Jehova", *Salmer*, nr. 48; "Min himmelske Fader elsker meg", *Barnas sangbok*, 16-17, arr. Staheli.

Lørdag formiddag, 1. april 2017, fellesmøte

Ledelse: President Dieter F. Uchtdorf.

Åpningsbønn: Eldste Kim B. Clark.

Avslutningsbønn: Eldste Jorge F. Zeballos.

Musikk ved the Tabernacle Choir; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: "I denne skjønnne Morgenstund", *Salmer*, nr. 1; "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr. 41, arr. Kasen, pub. av Jackman; "Gjør hva er rett", *Salmer*, nr. 133; "Lover den Herre Gud", *Salmer*, nr. 29; "Lær meg å vandre i lys av Guds Sønn", *Salmer*, 193, arr. Wilberg; "Se, Herren konge er", *Salmer*, nr. 43, arr. Murphy.

Lørdag ettermiddag, 1. april 2017, fellesmøte

Ledelse: President Henry B. Eyring.

Åpningsbønn: Eldste Von G. Keetch.

Avslutningsbønn: Eldste Hugo Montoya.

Sang og musikk ved et familiekor fra staver i Tremonton, Garland og Fielding i Utah; Jessica Lee Gilbert, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: "Vi kan gjøre hjemmet vårt til himmel", *Salmer*, nr. 152, arr. Bastian, arrangement av: "Jeg er Guds kjære barn", *Salmer*, nr. 187, og "How Will They Know?" *Children's Songbook*, 182-85, arr. Gilbert og Mohlman; "Gå frem med tro", *Salmer*, nr. 166; "Et barns bønn", *Barnas sangbok*, 6, arr. Perry, utg. av Jackman.

Lørdag kveld, 1. april 2017, prestedømsmøtet

Ledelse: President Dieter F. Uchtdorf.

Åpningsbønn: Eldste Vern P. Stanfill.

Avslutningsbønn: Eldste Carlos A. Godoy.

Sang og musikk ved et prestedømskor fra staver for unge enslige voksne i Holladay og Murray i Utah; Brett Taylor, dirigent; Andrew Unsworth, organist: "Rise Up, O Men of God" (menn), *Hymns*, nr. 324, arr. Staheli, utg. av Jackman; "Kom nå alle, store, små", *Salmer*, nr. 134, arr. Ripplinger, pub. av Jackman; "Snart Israels Forløser", *Salmer*, nr. 5; "Sions ungdom, kom nå alle", *Salmer*, nr. 184, arr. Kasen, pub. av Jackman.

Søndag formiddag, 2. april 2017, fellesmøte

Ledelse: President Henry B. Eyring.

Åpningsbønn: Neill F. Marriott.

Avslutningsbønn: Eldste Richard J. Maynes.

Musikk ved the Tabernacle Choir; Mack Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr. 81; "Vi gledes og frydes", *Salmer*, nr. 3, arr. Wilberg; "Her fins kjærlighet", *Barnas sangbok*, 102-03, arr. Cardon; "La oss stemme i et kor", *Salmer*, nr. 24; "Kjære barn, din Gud er nær deg", *Salmer*, nr. 49, arr. Wilberg; "Høyt oppå fjellets topp", *Salmer*, nr. 4.

Søndag ettermiddag, 2. april 2017, fellesmøte

Ledelse: President Dieter F. Uchtdorf.

Åpningsbønn: Eldste Eduardo Gavarret.

Avslutningsbønn: Eldste Marcos A. Aidukaitis.

Musikk ved the Tabernacle Choir; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: "Come, Rejoice", *Hymns*, nr. 9, arr. Murphy; "Mer hellighet gi meg", *Salmer*, nr. 79, arr. Staheli, utg. av Jackman; "The Iron Rod", *Hymns*, nr. 274; "Hold alle budene", *Salmer*, nr. 189; "Så sikker en grunnvoll", *Salmer*, nr. 42, arr. Wilberg.

Taler fra konferansen

For å få tilgang til konferansetaler på Internett på mange språk, kan du gå inn på conference.lds.org og velge et språk. Talene er også tilgjengelige på mobil-appen Gospel Library. Video og lyd på engelsk fra konferansen er også tilgjengelig ved distribusjonssentrene innen seks uker etter konferansen. Informasjon om generalkonferansen i tilgjengelige formater for medlemmer med funksjonshemninger finnes på disability.lds.org.

Budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner

Som budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til dem du besøker.

Omslaget

Forsiden: Foto: Mason Coberly.

Siste omslagsside: Foto: Christina Smith.

Konferansebilder

Fotografier i Salt Lake City ble tatt av Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson og Christina Smith.

MAI 2017 ÅRG. 81 NR. 5
LIAHONA 14445 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund

Redaktør: Joseph W. Sitati

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Rådgivere: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R. Curtis Jr.,
Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke, Larry R.
Lawrence, Carole M. Stephens

Administrerende direktør: Richard I. Heaton
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg
Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Cremilda Amaral

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R.
Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu,
Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas
Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren,
Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith, Brad Teare,
K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygis, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Øversettelse: Kirkens øversettelseskontor

Distribusjonssjef: Troy K. Vellinga

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of
MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige
Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring
vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til:
liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

email: ole@podhorny.com

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk,
tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk,
polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og
vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)
© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsett: Enkeltpersoner kan kopiere stoff fra
Liahona til personlig, ikke-kommersiell bruk (også til kall i Kirken), om
ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles.
Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i
teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsett kan sendes til
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake
City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2017 Vol. 81 No. 5. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN
1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone
or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Oversikt over talere

Andersen, Neil L., 58
Ballard, M. Russell, 62
Bednar, David A., 67
Bragg, Mark A., 36
Brough, M. Joseph, 23
Burton, Linda K., 12
Causé, Gérard, 75
Choi, Yoon Hwan, 90
Christofferson, D. Todd, 108
Clayton, L. Whitney, 97
Clayton, Weatherford T., 26
Cook, Quentin L., 127
Cordon, Bonnie H., 6
Cordón, Valeri V., 55
Costa, Joaquin E., 112
De Hoyos, Benjamín, 124
Eyring, Henry B., 15, 19, 82
Grow, C. Scott, 121
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 46
Holland, Jeffrey R., 49
Jergensen, Kevin R., 45
Jones, Joy D., 87
McConkie, Carol F., 9
Monson, Thomas S., 66, 86
Nelson, Russell M., 39
Oaks, Dallin H., 100
Palmer, S. Mark, 114
Rasband, Ronald A., 93
Renlund, Dale G., 29
Sabin, Gary B., 52
Soares, Ulisses, 33
Stevenson, Gary E., 117
Uchtdorf, Dieter F., 43, 78, 104

Emneoversikt

Aktivering, 15
Aktivitet i Kirken, 36
Ansvarlighet, 108
Barn, 87, 117
Bud, 23, 26
Bønn, 6, 121
Den førjordske tilværelse, 6,
26, 100
Den hellige ånd, 9, 15, 19, 36,
39, 87, 93, 100, 117, 127
Disippelskap, 12, 39, 46, 49,
52, 58, 78, 87
Død, 26
Eksempel, 55, 121
Enhet, 15, 49, 75
Familie, 19, 36, 55, 62, 87
Forberedelse, 67, 75
Foreldreansvar, 23, 55,
87, 108
Forsoning, 6, 9, 19, 26, 29,
39, 62
Fred, 58
Frelsesplanen, 19, 26, 52, 62,
100, 104
Frykt, 104
Generalkonferanse, 124
Guddommelig natur, 9, 87
Guddommen, 93, 100, 117
Gud Faderen, 6, 62, 93, 100,
104, 121
Handlefrihet, 26
Helbredelse, 29
Håp, 104
Jesus Kristus, 6, 9, 12, 19, 23,
26, 29, 33, 36, 39, 46, 49,
58, 62, 66, 82, 90, 93, 97,
100, 104, 108, 114, 121,
124, 127
Joseph Smith, 127
Kall i Kirken, 78
Kirkens ledere, 23, 78
Kjærlighet, 29, 36, 46, 49,
66, 104, 108, 114
Kristi lys, 19, 36
Kvinner, 12
Lederskap, 78
Lydighet, 46, 97, 114, 121
Medfølelse, 29
Misjonærarbeid, 67, 90, 114
Mormons bok, 86, 112
Møtting, 29, 33, 39, 46, 49,
52, 90, 97, 104, 127
Musikk, 49
Mål, 62
Nadverden, 9, 15, 75, 124
Nadverdsmøte, 127
Nestekjærlighet, 15, 46, 66
Normer, 108
Offer, 12, 23
Omvendelse, 90, 112
Omvendelse, 29, 52, 87,
112, 121
Pakter, 9, 12, 39, 52, 58,
62, 87
Pliktroskap, 52
Pornografi, 55
Prestedømme, 67, 75, 82
Profeter, 108
Sabbaten, 55, 58, 124
Skapelsen, 26, 100
Skriftstudium, 6, 23, 39, 55,
86, 121
Slekthistorie, 19, 90, 124
Tempelarbeid, 19, 36, 90, 124
Tilgivelse, 29
Tillit, 6, 33, 97
Tilskyndelser, 93, 117
Tjeneste, 6, 15, 75, 78, 82
Tradisjoner, 55
Tro, 33, 39, 46, 49, 90,
97, 127
Undervisning, 87, 124
Ungdom, 19, 23, 75
Vennlighet, 29, 66
Verdighet, 67, 93, 117, 121
Verdslighet, 58
Vitnesbyrd, 86
Ydmykhet, 15, 78

Høydepunkter fra den 187. årlige generalkonferanse

Hver sjettede måned samles vi for å høre Guds ord gjennom levende profeter og inspirerte ledere i Kirken. Millioner over hele verden samles i hjem eller i møtehus, i forskjellige tidssoner og på mange språk, ved hjelp av skjermer i en rekke forskjellige størrelser.

Men generalkonferansen er mer enn et arrangement. Det er en opplevelse som kan vare så lenge vi vil. Konferansen er noe vi studerer, lærer av og lever etter.

For å hjelpe deg med din konferanseopplevelse, prøver vi å fange stemningen ved arrangementet i dette nummeret hver sjettede måned. Enten du foretrekker å studere konferansen på trykk, på Internett eller på mobile enheter, håper vi det er en brønn du ofte vil vende tilbake til.

Ha takk for profeten du sendte

Side 86: For å styrke vårt vitnesbyrd om Frelseren og hans evangelium, oppfordret president Thomas S. Monson oss til “med bønn å studere og grunne på Mormons bok hver dag”.

Side 66: Han oppfordret også menn til å granske sitt liv og “følge Frelserens eksempel ved å være vennlig, kjærlig og medfølende.”.

Nye templer bekjentgjort

Side 86: President Monson bekjentgjorde fem nye templer som skal oppføres i Brasília Brasil, området Stor-Manila på Filippinene, Nairobi Kenya, Pocatello Idaho og Saratoga Springs i Utah. (Du finner mer informasjon på side 141.)

Nye ledere oppholdt

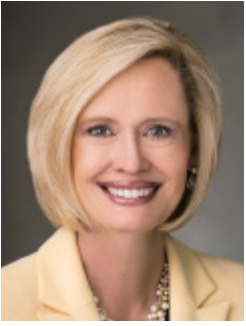
Side 43: På lørdag 1. april bekjentgjorde Det første presidentskap avløsning av Hjelpeforeningens generalpresidentskap, Linda K. Burton, Carole M. Stephens og Linda S. Reeves.

Side 135: Lær mer om 10 nykalte ledere på generalplan, herunder Hjelpeforeningens nye generalpresidentskap.

Erklæringer som ble gjentatt

Omslagssidene: Flere talere viste til “Den levende Kristus” og “Familien – en erklæring til verden” (se side 26, 36, 39, 62 og 100). Du finner disse viktige dokumenter på omslagssidene av dette nummeret.

Av **Bonnie H. Cordon**
Annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap

Sett din lit til Herren og stol ikke på din forstand

Vi kan sentrere vårt liv rundt Frelseren ved å bli kjent med ham, og han vil gjøre våre stier rette.

Da jeg var på reise i Asia kom en kjær søster bort til meg. Hun slo armene rundt meg og spurte, "Tror du virkelig at dette evangeliet er sant?" Kjære søster, jeg vet at det er sant. Jeg stoler på Herren.

I Ordspråkene 3:5-6, får vi dette rådet:

"Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand!

Kjenn ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette."

Dette skriftstedet inneholder to formaninger, en advarsel og et vidunderlig løfte. De to formaningene: "Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte" og "Kjenn ham på alle dine veier!" Advarselen: "Stol ikke på din forstand." Og det vidunderlige løftet: "Så skal han gjøre dine stier rette."

La oss først snakke om advarsel. Det visuelle bildet gir oss mye å grunne på. Advarselen er å ikke stole på. Å stole på kan sammenlignes med å fysisk lene seg mot eller støtte seg til noe. På engelsk betyr ordet *lean*, at noe fysisk krenger eller beveger seg til en side. Når vi *fysisk* lener oss til den ene eller andre siden, beveger vi oss bort fra midtpunktet, kommer ut av

balanse og går overende. Når vi *åndelig* støtter oss på vår egen forstand, lener vi oss bort fra vår Frelser. Hvis vi lener oss, er vi ikke sentrert, vi er ikke i balanse, vi er ikke fokusert på Kristus.

Søstre, husk at i vårt førjordiske liv sto vi sammen med Frelseren. Vi satte vår lit til ham. Vi ga vår støtte, entusiasme og glede til den store planen for lykke som ble fremlagt av

vår himmelske Fader. Vi lente oss ikke unna. Vi kjempet med våre vitnesbyrd og "stilte oss på linje med Guds styrker, og disse seiret".¹ Denne kampen mellom godt og ondt er flyttet til jorden. På ny har vi det hellige ansvar å stå som et vitne og sette vår lit til Herren.

Vi må alle spørre oss selv: Hvordan kan jeg være sentrert og *ikke lene* meg på min egen forstand? Hvordan gjenkjenner jeg og følger Frelserens røst når verdens stemmer uttrykker seg så overbevisende? Hvordan bygger jeg opp tillit til Frelseren?

La meg foreslå tre måter vi kan øke vår kunnskap og tillit til Frelseren på. Dere vil oppdage at disse prinsippene ikke er nye, men de er grunnleggende. De blir sunget om over alt i Primær, gjentatt i Unge kvinners leksjoner og de er svar på mange av spørsmålene i Hjelpeforeningen. De er sentrerende – ikke lenende – prinsipper.

For det første, vi kan bli kjent med Herren og sette vår lit til ham når vi "nyt[er] Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortelle dere alt dere skal gjøre."²

For noen måneder siden studerte familien vår Skriftene sammen. Mitt to år gamle barnebarn satt på fanget mitt mens vi leste. Jeg var i ordentlig bestemorstemning, og gledet meg over å ha min sønns familie på besøk.

Da vi var ferdige med skriftstudiet, lukket jeg boken min. Barnebarnet mitt visste at det snart var leggetid. Han kikket opp på meg med sine ivrige blå øyne og uttalte en evig sannhet: "Flere skriftsteder, bestemor."

Min sønn, en god og konsekvent far, advarte meg: "Mor, ikke gi etter. Han vil bare å slippe å legge seg."

Men når barnebarnet mitt ber om flere skriftsteder, da leser vi flere skriftsteder! Mer skriftlesing opplyser vårt sinn, gir næring til vår ånd, besvarer våre spørsmål, øker vår tillit til Herren og hjelper oss å sentrere vårt liv rundt ham. "[Husk] å granske dem med flid så dere kan ha utbytte av det."³

For det annet, vi kan bli kjent med Herren og sette vår lit til ham gjennom bønn. Hvilken velsignelse er det ikke

å kunne be til vår Gud! "Be til Faderen med all hjertets iver."⁴

Jeg har et fint minne om en bønn som jeg verdsetter høyt. I en sommerferie da jeg gikk på universitetet, takket jeg ja til en jobb i Texas. Jeg måtte kjøre hundrevis av kilometer fra Idaho til Texas i min gamle bil, som jeg med stor hengivenhet hadde døpt Vern. Vern var lastet med bagasje helt opp til taket, og jeg var klar for det nye eventyret.

På vei ut døren ga jeg moren min en klem, og hun sa: "La oss holde en bønn før du drar".

Vi knelte ned og min mor begynte å be. Hun tryglet min himmelske Fader om at jeg måtte være trygg. Hun ba for bilen min som ikke hadde klimaanlegg, at den måtte fungere slik jeg hadde behov for. Hun ba om at engler måtte være med meg hele sommeren. Hun ba og ba og ba.

Freden som kom fra den bønnen ga meg mot til å sette min lit til Herren og ikke stole på min egen forstand. Herren var med meg i de mange avgjørelsene jeg tok den sommeren.

Når vi gjør det til en vane å komme til vår himmelske Fader i bønn, vil vi lære Frelseren å kjenne. Vi vil komme til å sette vår lit til ham. Våre ønsker vil bli mer som hans. Vi vil bli i stand til å sikre oss selv og andre de velsignelser som vår himmelske Fader ønsker å gi om vi bare ber om dem i tro.⁵

For det tredje, vi kan bli kjent med Herren og sette vår lit til ham når vi tjener andre. Jeg vil dele følgende historie med tillatelse fra Amy Wright, som lærte å forstå prinsippet å yte tjeneste til tross for at hun selv befant seg i en situasjon med en skremmende og livstruende sykdom. Amy skrev:

"Den 29. oktober 2015 fant jeg ut at jeg hadde kreft. Det var 17 prosent sjans for overlevelse. Sjansen for å overleve var ikke stor. Jeg visste at jeg sto overfor en kamp for livet. Jeg var fast bestemt på å gi alt jeg hadde, ikke bare for min egen del, men først og fremst for min familie. I desember begynte jeg med cellegift. Jeg var kjent med mange av bivirkningene med kreftmedisiner, men jeg visste ikke at

det var mulig å være så syk og fortsatt være i live.

På ett tidspunkt erklærte jeg at cellegiftbehandling var et brudd på menneskerettighetene. Jeg sa til mannen min at jeg var ferdig. Jeg gir opp! Jeg skulle ikke tilbake til sykehuset. I sin visdom lyttet min kjære tålmodig, og så svarte han, 'Da må vi å finne noen å yte tjeneste for.'

Hva? Hadde han ikke fått med seg det faktum at hans kone hadde kreft og ikke orket én kvalmebølge til eller ett øyeblikk til med uutholdelig smerte?"

Amy forklarte videre: "Mine symptomer ble gradvis verre slik at jeg vanligvis hadde en eller to gode dager i måneden der jeg kunne fungere som et levende menneske på et vis. Det var på slike dager vår familie fant mulighet til å tjene."

På en av disse dagene ga Amys familie bort cellegiftpakker til andre

pasienter, pakker som var fylt med gjenstander som skulle gi oppmuntring og bidra til å lette symptomer. Når Amy ikke fikk sove, ville hun finne måter hun kunne gjøre dagen lysere for andre på. Noen ganger var det store ting, men ofte var det bare små lapper eller tekstmeldinger som uttrykte kjærlighet og oppmuntring. På disse nettene, når smertene var så sterke at hun ikke fikk sove, lå hun i sengen med nettbrettet sitt og søkte etter ordinanser som trengte å fullføres på vegne av avdøde forfedre. På mirakuløst vis avtok da smertene, og hun ble i stand til å holde ut.

"Tjeneste", vitner Amy, "reddet livet mitt. Jeg fant til syvende og sist styrken til å fortsette framover i den gleden jeg oppdaget da jeg prøvde å lette lidelsene til folk rundt meg. Jeg så frem til våre tjenesteprojekt med stor glede og forventning. Den dag i dag virker det

ennå som et merkelig paradoks. Man skulle tro at en som var skallet, forgiftet og som sloss for sitt eget liv ville være rettferdiggjort når hun tenkte 'akkurat nå handler det bare om meg'. Men når jeg tenkte på meg selv, min situasjon, min lidelse og smerte, ble verden svært mørk og deprimerende. Når jeg fokuserte på andre, ble det lys, håp, styrke, mot og glede. Jeg vet at dette er mulig på grunn av Jesu Kristi forsonings oppholdende, helbredende og styrkende kraft."

Amy lærte å sette sin lit til Herren etterhvert som hun ble kjent med ham. Hvis hun hadde stolt bare litt på sin egen forstand, ville hun kanskje ha avvist tanken på at hun skulle tjene andre. Tjeneste gjorde henne i stand til å utholde smertene og lidelsene og til å etterleve dette skriftstedet: "Når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste."⁶

Av Carol F. McConkie

Førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Jesus Kristus har overvunnet verden. Og på grunn av ham, på grunn av hans altomfattende forsoning, har vi alle stor grunn til å sette vår lit til ham, med kunnskap om at til syvende og sist vil alt bli vel.

Søstre, hver enkelt av oss kan sette vår lit til Herren og *ikke* stole på vår forstand. Vi kan sentrere vårt liv rundt Frelseren ved å bli kjent med ham, og han vil gjøre våre stier rette.

Vi er på jorden for å vise den samme tillit til *Ham* som gjorde oss i stand til å stå sammen med Jesus Kristus da han erklærte, “Her er jeg, send meg”.⁷

Mine kjære søstre, president Thomas S. Monson vitnet at “våre lovede velsignelser ikke kan måles. Selv om stormskyer kan samle seg, om regnet måtte øse ned over oss, vil vår kunnskap om evangeliet og vår kjærlighet til vår himmelske Fader og vår Frelser trøste og holde oss oppe... når vi vandrer rettskaffent... Det vil ikke være noe i denne verden som kan overvinne oss.”⁸

Jeg tilføyer mitt eget vitnesbyrd til vår kjære profets vitnesbyrd. Hvis vi setter vår lit til vår himmelske Fader og vår Frelser og ikke stoler på vår egen forstand, vil de lede oss og rekke ut nådens arm til oss. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Merk: Den 1. april 2017, ble søster Cordon avløst som annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap og kalt som førsterådgiver.

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, “Det gryr av ny dag”, *Liahona*, mai 2004, 81.
2. 2 Nephi 32:3.
3. Mosiah 1:7.
4. Moroni 7:48.
5. Se Veiledning til Skriftene, “Bønn”, scriptures.lds.org.
6. Mosiah 2:17.
7. Abraham 3:27.
8. Thomas S. Monson, “Vær med godt mot”, *Liahona*, mai 2009, 92.

I hellig skrud

Vår himmelske Fader har sørget for alt som er nødvendig slik at vi kan bli hellig som han selv er hellig.

Mens jeg har forberedt meg til dette møtet, har mitt hjerte vendt seg til de mange trofaste søstre som jeg har møtt, både nær og fjern. For meg beskrives de best i en takksigelsessalme av kong David: “Gi Herren den ære som svarer til hans navn! Bær fram gaver og kom for hans åsyn! Tilbe Herren i hellig skrud!”¹

Jeg ser søstre som er kledd i hellig skrud ved at deres hjerte er sentrert rundt alt som er godt, og som ønsker å bli mer lik Frelseren. De gir hele sin sjel, hele sitt hjerte, all makt, sinn og

styrke til Herren i måten de lever på i sitt daglige liv.² Hellighet kommer fra vår innsats og streben etter å holde budene og hedre paktene vi har inngått med Gud. Hellighet er å ta valg som fører til at vi beholder Den hellige ånd som vår veileder.³ Hellighet er å sette til side våre naturlige tilbøyeligheter og bli “en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning”.⁴ “Hvert eneste øyeblikk av [vårt liv] må være helliget Herren.”⁵

Himmelens Gud befalte Israels barn, “For jeg er Herren deres Gud, og dere skal hellige dere. Dere skal være

hellige, for jeg er hellig. Dere skal ikke gjøre dere selv urene.”⁶

Eldste D Todd Christofferson har sagt: “Vår himmelske Fader er en Gud med høye forventninger... Han ønsker å gjøre oss hellige så vi kan ‘tåle en celestial herlighet’ (L&p 88:22) og ‘bo i hans nærhet’ (Moses 6:57).”⁷ *Lectures on Faith* forklarer, “Intet vesen kan tåle hans herlighet uten å være i besittelse av hans fullkommenhet og hellighet.”⁸ Vår himmelske Fader kjenner oss. Han elsker oss, og han har sørget for alt som er nødvendig slik at vi kan bli hellig som han selv er hellig.

Vi er døtre av vår himmelske Fader, og hver enkelt av oss har en guddommelig arv av hellighet. Vår Fader i himmelen har erklært, “Se, jeg er Gud, Hellighetens Menneske er mitt navn.”⁹ I den førjordiske verden elsket vi vår Fader og tilba ham. Vi ønsket å bli som ham. På grunn av fullkommen farskjærlighet ga han sin elskede sønn, Jesus Kristus, for å bli vår Frelser og Forløser. Han er Hellighetens Menneskes Sønn.¹⁰ Hans “navn er Hellig”,¹¹ “Israels Hellige”.¹²

Vårt håp om hellighet er sentrert om Kristus, i hans barmhjertighet og han nåde. Med tro på Jesus Kristus og hans forsoning kan vi bli rene og plettfrie, når vi nekter oss selv ugudelighet¹³ og

oppriktig omvender oss. Vi blir døpt i vann til syndenes forlatelse. Vår sjel blir helliggjort når vi mottar Den hellige ånd med et åpent hjerte. Ukentlig tar vi del i nadverdens ordinans. I omvendelsens ånd, og med oppriktige ønsker om rettferdighet, inngår vi en pakt om at vi er villige til å påta oss Kristi navn, minnes ham og holde hans bud, slik at hans Ånd alltid kan være hos oss. Over tid, når vi kontinuerlig streber etter å bli ett med Faderen, Sønnen og Den hellige ånd, blir vi delaktige i deres guddommelige natur.¹⁴

Hellighet er å holde våre pakter

Vi gjenkjenner mangfoldet av prøvelser, fristelser og vanskeligheter som kan trekke oss bort fra alt som er dydig og prisverdig for Gud. Men våre jordiske erfaringer gir oss mulighet til å velge hellighet. Som oftest er det de offer vi gjør for å holde våre pakter som helliggjør oss.

Jeg så hellighet i ansiktet til Evangeline, en 13 år gammel pike i Ghana. En av måtene hun holder sine pakter på er ved å foredle sitt kall som president for bikubeklassen. Hun forklarte ydmykt at hun går hjem til sine venner, de mindre aktive unge kvinnene, for å be foreldrene om å gi sin tillatelse til at de kan få komme til kirken. Foreldrene sier til

henne at det er vanskelig fordi barna må gjøre husarbeid på søndagene. Så Evangeline drar og hjelper til med oppgavene, og ved hjelp av hennes innsats får ofte vennene hennes komme til kirken.

Hvis vi vil holde de tilhørende pakter, vil de hellige prestedømsordinansene forandre oss, helliggjøre oss, og forberede oss til å komme inn i Herrens nærhet.¹⁵ Så vi bærer hverandres byrder, vi styrker hverandre. Vi bevarer en tilgivelse for våre synder når vi gir åndelig og timelig hjelp til de fattige, de sultne, de nakne og de syke.¹⁶ Vi holder oss ubesmittet av verden når vi holder sabbatsdagen og verdig tar del i nadverden på Herrens hellige dag.¹⁷

Vi velsigner vår familie og gjør vårt hjem til et hellig sted. Vi holder våre lidenskaper i tømme så vi kan bli fylt med ren og evigvarende kjærlighet.¹⁸ Vi strekker oss ut til andre i vennlighet, med medfølelse, og står som vitner for Gud. Vi blir et Sions folk, av ett hjerte og sinn, et rent folk som dveler sammen i enhet og rettferdighet.¹⁹ “For Sion må tilta i skjønnhet og hellighet.”²⁰

Søstre, kom til templet. Hvis vi skal være et hellig og forberedt folk som skal ta imot Frelseren ved hans komme, må vi stå opp og iføre oss våre skjønne klær.²¹ Med styrke og ære forsaker vi verdens veier og holder våre pakter, slik at vi kan bli “ikledd renhet, ja, rettferdighetens kappe”.²²

Hellighet er å motta Den hellige ånd som vår veileder

Hellighet er en av Åndens gaver. Vi tar imot denne gaven når vi velger å gjøre de ting som vil øke Den hellige ånds helliggjørende kraft i vårt liv.

Da Marta tok imot Jesus Kristus i sitt hjem, følte hun et sterkt ønske om å tjene Herren etter beste evne. Hennes søster, Maria, valgte å sette seg ved

“Jesu føtter” og lytte til hans ord. Da Marta følte seg tynget av at hun måtte yte tjeneste uten noen form for hjelp, klaget hun, “Herre, bryr du deg ikke om at min søster har latt meg bli alene med å tjene deg?”

Jeg elsker ordene i den mildeste irettesettelse jeg kan forestille meg. Med fullkommen kjærlighet og uendelig medfølelse formante Herren:

“Marta, Marta! Du gjør deg strev og uro med mange ting.

Men ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, som ikke skal bli tatt fra henne.”²³

Søstre, hvis vi vil være hellige, må vi lære å sitte ned ved Israels Helliges føtter og gi tid til hellighet. Legger vi til side telefonen, den uendelige listen over gjøremål, og verdens bekymringer? Bønn, skriftstudium og å adlyde Guds ord innbyr hans rensende og helbredende kjærlighet inn i vår sjel. La oss bruke tid på å bli hellig, slik at vi kan bli fylt med hans hellige og heliggjørende Ånd. Med Den hellige ånd

som vår veileder vil vi bli forberedt til å motta Frelseren i hellig skrud.²⁴

Hellighet er å bli en hellig gjennom Jesu Kristi forsoning

Ifølge Kong Benjamins inspirerte ord er de som blir hellige gjennom Jesu Kristi forsoning de som er lydige, saktmodige, ydmyke, tålmodige og fulle av kjærlighet, som Frelseren er.²⁵ Han profeterte at Jesus Kristus, “Herren Den Allmektige som regjerer, som var og er

fra all evighet til all evighet, med kraft skal komme ned fra himmelen blant menneskenes barn og bo i et jordisk tabernakel.” Han kom for å helbrede de syke, de lamme, de døde og de blinde og oppreise alle som hadde dødd, til liv. Og likevel led han “mer enn et menneske kan tåle uten at det forvolder døden”.²⁶ Og selv om han er den eneste hvorved frelse kommer ble han latterliggjort, pisket og korsfestet. Men Guds sønn oppsto fra graven, slik at vi alle kan overvinne døden. Han er den som vil dømme verden i rettferdighet. Han er den som vil forløse oss alle. Han er Israels Hellige. Jesus Kristus er vår hellige skrud.

Da kong Benjamins folk hørte hans ord falt de til jorden, så stor var deres ydmykhet og ærbødighet for vår Guds nåde og herlighet. De forsto sin kjødelige tilstand. Forstår vi vår totale avhengighet av vår Herre Kristi nåde og barmhjertighet? Forstår vi at vi mottar enhver god gave, timelig og åndelig, gjennom Kristus? Husker vi at ifølge Faderens evige plan, kan fred i dette liv og evighetens herlighet bli vår kun i og gjennom hans hellige Sønn?

Måtte vi stemme i med kong Benjamins folk da de ropte høyt med én røst, “Ha barmhjertighet med oss og anvend Kristi sonende blod, så vi kan

Hvis vi vil være hellige, må vi lære, i likhet med Maria, å sitte ned ved Israels Helliges føtter og gi tid til hellighet.

få tilgivelse for våre synder og våre hjerter kan bli rensset, for vi tror på Jesus Kristus, Guds Sønn, som skapte himmel og jord og alle ting.”²⁷

Jeg vitner om at når vi kommer til Israels hellige, vil hans Ånd komme over oss slik at vi kan bli fylt med glede og få tilgivelse for synder og fred i samvittigheten.

Vår himmelske Fader har gitt hver og en av oss evnen til å bli hellig. Måtte vi gjøre vårt beste for å holde våre pakter og bruke Den hellige ånd som vår veileder. Med tro på Jesus Kristus blir vi hellige gjennom hans forsoning, slik at vi kan motta udødelighet og evig liv og gi Gud vår Fader den ære som svarer til hans navn. Måtte vårt liv alltid være et hellig offer, slik at vi kan stå foran Herren i hellig skrud. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Krønikebok 16:29.
2. Se Lære og pakter 20:31-34.
3. Se Lære og pakter 45:57.
4. Mosiah 3:19.
5. Brigham Young, “Remarks”, *Deseret News*, 2. apr. 1862, 313; se også James E. Faust, “Stå på hellige steder”, *Liahona*, mai 2005, 62.
6. 3 Mosebok 11:44.
7. D. Todd Christofferson, “Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg”, *Liahona*, mai 2011, 97.
8. *Lectures on Faith* (1985), 77.
9. Moses 7:35.
10. Se Moses 6:57.
11. Jesaja 57:15.
12. 1 Nephi 22:21, 24, 26, 28.
13. Se Moroni 10:32-33.
14. Se 2 Peter 1:4.
15. Se Lære og pakter 84:20.
16. Se Mosiah 4:26.
17. Se Lære og pakter 59:9.
18. Se Alma 38:12.
19. Se Moses 7:18-19.
20. Lære og pakter 82:14.
21. Se 2 Nephi 8:24.
22. 2 Nephi 9:14.
23. Se Lukas 10:38-42.
24. Se Lære og pakter 45:57-59.
25. Se Mosiah 3:19.
26. Mosiah 3:5, 7.
27. Mosiah 4:2.

Av Linda K. Burton

Hjelpeforeningens generalsekretær

Kvinner med klippefast tro

Kvinner med klippefast tro er disipler som er sentrerte i Frelseren Jesus Kristus og har håp gjennom løftet om hans sonoffer.

Mine kjære søstre, vi er så glade i dere og takker dere for deres ømhjertede og entusiastiske respons på Det første presidentskaps innbydelse og prosjektet #JegVarEnFremmed. Fortsett å be, lytt til Åndens hvisken, og følg de tilskyndelsene dere får.

Når jeg reiser lokalt eller andre steder i verden, får jeg ofte dette spørsmålet, “Husker du meg?” Fordi jeg er smertelig ufullkommen, må jeg innrømme at jeg ofte ikke kan huske navn. Jeg husker imidlertid den ekte kjærligheten vår himmelske Fader lar meg føle når jeg møter hans dyrebare døtre og sønner.

Jeg hadde nylig anledning til å besøke noen kjære kvinner som er i fengsel. Da vi tok farvel, ba en elskelig kvinne inntrengende, “Søster Burton, vær så snill, ikke glem oss.” Jeg håper hun og andre som ønsker å bli husket vil føle at de er det når jeg deler noen få tanker med dere.

Kvinner med klippefast tro på Frelserens tid: Sentrert i Jesus Kristus

Våre søstre i alle tidsaldre har vist disippelskapets trofaste mønster som

vi også streber etter å følge. “Det nye testamente inneholder beretninger om [klippefaste] kvinner, både navngitte og ikke navngitte, som utøvet tro på Jesus Kristus, lærte og etterlevde hans læresetninger og vitnet om hans tjenestetjerner, mirakler og storhet. Disse kvinnene ble eksemplariske disipler og viktige vitner i arbeidet med å frelse sjeler.”¹ (uthevelse tilføyd)

Overvei disse beretningene i Lukas-evangeliet. Først, under Frelserens virke:

“Og det skjedde... at [Jesus] drog omkring fra by til by og fra landsby til landsby og forkynte evangeliet om Guds rike. Og de tolv var med ham, og likeså *noen kvinner [med klippefast tro]*, ...Maria med tilnavnet Magdalena, ...og Johanna... og Susanna, og mange andre, som tjente dem.”² (uthevelse tilføyd)

Deretter, etter oppstandelsen:

“*Noen av våre kvinner [med klippefast tro]*... [var] tidlig i dag morges ute ved graven,

men de fant ikke hans legeme. Så kom de og fortalte at de hadde sett et syn av engler som sa at han lever.”³ (uthevelse tilføyd)

Jeg har lest og gått over det tilsynelatende dagligdagse uttrykket “noen kvinner [med klippefast tro]”, flere ganger før, men i det siste når jeg har grunnet mer nøye på dem, er det som om ordene trer fram på siden. (uthevelse tilføyd) Overvei disse synonymene til en betydning av ordet *klippefast* i tilknytning til *kvinner med klippefast tro*: “overbevist”, “positiv”, “selvsikker”, “fast”, “bestemt”, “sikker” og “pålitelig”.⁴

Mens jeg grunnet over disse mektige beskrivelsene, mintes jeg to av disse *kvinnene med klippefast tro* i Det nye testamente som bar positive, selvsikre, faste og sikre vitnesbyrd om Frelseren. Selv om de, som oss, var ufullkomne kvinner, er deres vitnesbyrd inspirerende.

Husker dere kvinnen uten navn ved brønnen som inviterte andre til å komme og se hva hun hadde lært av Frelseren? Hun bar sitt *klippefaste* vitnesbyrd i form av et spørsmål: “Han skulle vel ikke være Messias?”⁵ Hennes vitnesbyrd og invitasjon var så overbevisende at “mange... trodde på [ham]”.⁶

Etter sin bror Lasarus’ død erklærte Marta, Herrens kjære disippel og venn, med noe som må ha vært sterk sinnsbevegelse, “Herre, hadde du vært her, da var min bror ikke død.” Legg merke til hennes faste overbevisning da hun fortsatte, “Men også nå *vet jeg* at det du ber Gud om, vil Gud gi deg.” Hun vitnet videre, “Jeg tror at du er Messias, Guds Sønn, han som skal komme til verden.”⁷

Vi lærer av disse søstrene at *kvinner med klippefast tro* er disipler som er sentrerte i Frelseren Jesus Kristus og har håp gjennom løftet om hans soningsoffer.

Kvinner med klippefast tro som overholder paktene under gjenoppbyggelsen: Villige til å ofre

I fordums tid, ofret *kvinner med klippefast tro* da de vitnet om og

etterlevde Jesu læresetninger. *Kvinner med klippefast tro* i gjenoppbyggelsens tidlige dager gjorde det samme. Som nye konvertitter, var Drusilla Hendricks og hennes familie blant dem som led under forfølgelsen av de hellige i Clay County, Missouri. Hennes mann ble varig lam under slaget ved Crooked River. Hun måtte ta vare på ham og samtidig forsørge familien.

“I en spesielt vanskelig tid, da familien var uten mat, husket hun at en stemme sa til henne, ‘Ikke gi opp, for Herren vil sørge for dere.’

Da det var behov for at hennes sønn vervet seg frivillig til Mormonbataljonen, motsatte Drusilla seg det og kjempet med vår himmelske Fader i bønn inntil “det var som om en stemme sa til henne, ‘Ønsker du ikke den største herlighet?’ Hun svarte naturligvis, ‘Jo’, og stemmen fortsatte, ‘Hvordan tror du at det er mulig uten å gjøre de største offer?’”⁸

Vi lærer av denne *kvinnen med klippefast tro* at det å holde pakter krever vår villighet til å ofre.

Kvinner med klippefast tro i dag: Vi minnes og forbereder oss til å feire Hans gjenkomst

Jeg har nevnt *noen kvinner med klippefast tro* på Frelserens tid og i gjenoppbyggelsen tidligste tid, men hva med eksempler på disippelskap og vitnesbyrd fra *kvinner med klippefast tro* i vår egen tid?

På mitt siste oppdrag i Asia ble jeg nok en gang inspirert av de mange *klippefaste kvinnene* jeg møtte. Jeg ble spesielt imponert over førstegenerasjons medlemmer i India, Malaysia og Indonesia som streber etter å etterleve evangeliets kultur i sitt hjem, noen ganger med store offer siden det å etterleve evangeliet ofte er i strid med familiens og landets kultur. De *Kvinner med klippefast tro* jeg møtte i Hong Kong og

Taiwan vedblir gjennom generasjoner å velsigne sine familier, Kirkens medlemmer og samfunnet ved å forbli sentrert i Frelseren og være villige til å ofre for å overholde sine pakter. Slike *klippefaste kvinner* finnes over alt i Kirken.

En annen *kvinne med klippefast tro* som har velsignet meg gjennom flere tiår, har de siste 15 årene kjempet mot den ødeleggende, vanskelige og progressive sykdommen som kalles inklusjonslegememyositt. Selv om hun er lenket til rullestolen, streber hun etter å være takknemlig og fortsetter med sin "Kan-kan liste" – en liste over ting hun *kan* gjøre, slik som at jeg kan puste, jeg kan svelge, jeg kan be og jeg kan føle min Frelseres kjærlighet. Hun bærer sitt Kristus-sentrerte *klippefaste* vitnesbyrd nesten daglig til familie og venner.

Jeg fikk nylig høre Jennys historie. Hun er en hjemvendt misjonær hvis foreldre ble skilt mens hun var på misjon. Hun fortalte om hvordan tanken på å reise hjem "skremte vettet av [henne]". Men på slutten av sin misjon i Italia dro hun innom misjonshjemmet på vei tilbake til USA, der en *kvinne*

med klippefast tro, misjonspresidentens hustru, ømt betjente henne ved å ganske enkelt børste håret hennes.

Flere år senere, var det en annen *klippefast kvinne*, Terry – Hjelpeforeningens president i staven og en Jesu Kristi disippel – som velsignet Jenny, da hun ble kalt som Hjelpeforeningens president i menigheten. På den tiden arbeidet Jenny med en avhandling for sin doktorgrad. Ikke bare fungerte Terry som mentor for Jenny som leder, men hun satt også i 10 timer sammen med henne på sykehuset da Jenny fikk den skremmende diagnosen leukemi. Terry besøkte Jenny på sykehuset og kjørte henne til avtaler. Jenny innrømte, "Jeg tror jeg kastet opp flere ganger i bilen hennes."

Til tross for sykdommen fortsatte Jenny å virke tappert som Hjelpeforeningens president i menigheten. Selv da det sto på som verst, tok hun telefonsamtaler og sendte tekstmeldinger og e-poster fra sykesengen, og hun inviterte søstre til å komme på besøk. Hun sendte kort og hilsener til folk, og viste kjærlighet til sine søstre fra

avstand. Da menigheten ba om et bilde av presidentskapet hennes til menighetens historie, fikk de det. Fordi Jenny er en *klippefast kvinne* selv, ba hun alle om å dele hverandres byrder, også hennes egen.

Som en *kvinne med klippefast tro* vitnet Jenny: "Vi er ikke her bare for å frelse andre men også for å frelse oss selv. Og denne frelsen kommer fra partnerskapet med Jesus Kristus, fra forståelsen av hans nåde, hans forsoning og hans kjærlighet til Kirkens kvinner. Det skjer gjennom enkle ting som for eksempel å børste en annens hår, sende en hilsen med et inspirert, klart og åpenbart budskap om håp og nåde, eller ved å gi andre kvinner muligheten til å hjelpe oss."

Søstre, når vi er blitt distraherete, tvilende, mismodige, syndige, sørgmodige eller strukket til det ytterste, måtte vi ta imot Herrens invitasjon til å drikke av hans levende vann slik som den *klippefaste* kvinnen ved brønnen, idet vi inviterer andre til å gjøre det samme når vi bærer vårt eget *klippefaste* vitnesbyrd: "Han skulle vel ikke være Messias?"

Når livet virker urettferdig, slik det må ha syntes for Marta da broren hennes døde – når vi opplever hjertesorg i form av ensomhet, barnløshet, tap av kjære, tap av muligheter til ekteskap og familie, oppløste hjem, ødeleggende depresjon, fysisk eller mental sykdom, kvelende stress, angst, avhengighet, økonomiske vanskeligheter eller et utall andre ting – kanskje kan vi huske Marta og erklære vårt eget lignende *klippefaste* vitnesbyrd: "Men jeg vet... [og] jeg tror at du er Messias, Guds sønn."

Måtte vi huske de mange *kvinnene med klippefast tro* som nektet å forlate vår dyrebare Frelser under hans uutholdelige opplevelse på korset og

Jenny (i midten), sammen med medlemmer av menighetens presidentskap i Hjelpeforeningen, mens hun var president til tross for sin leukemi.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

allikevel flere timer senere da de var så privilegerte at de fikk bli blant de første *klippefaste* vitnene om hans strålende oppstandelse. La oss bli funnet stående nær Ham i bønn og skriftstudium. La oss trekke nærmere Ham ved å forberede oss og ta del i de hellige symboler på Hans sonoffer hver uke i nadverdets ordinans og ved å holde våre pakter ved å tjene andre når de har behov for det. Da kan vi kanskje bli en av *kvinnene med klippefast tro*, Jesu Kristi disipler, som vil feire Hans strålende gjenkomst når Han kommer tilbake.

Søstre, jeg vitner om at vi har kjærlige himmelske Foreldre, om vår Frelser Jesus Kristus og om hans uendelige forsoning på våre vegne. Jeg vet at profeten Joseph Smith var forutordinert som gjenopprettelses profet. Jeg vet at Mormons bok er sann og ble oversatt ved Guds kraft. Vi har blitt velsignet med en levende profet i vår tid, president Thomas S. Monson. Om disse sannhetene har jeg en *klippefast tro!* I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Merk: Den 1. april 2017, ble søster Burton avløst som Hjelpeforeningens generalpresident.

NOTER

1. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 3.
2. Lukas 8:1-3; uthevelse tilføyd.
3. Lukas 24:22-23; uthevelse tilføyd.
4. På engelsk har ordet *certain* også en annen betydning: "et utvalg av" eller "forskjellige." Men det er betydningen sikkerhet, selvtillit og trofasthet jeg ønsker å fremheve i dag.
5. Johannes 4:29.
6. Johannes 4:39.
7. Johannes 11:21-22, 27; uthevelse tilføyd.
8. Se Jennifer Reeder og Kate Holbrook, red., *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017), 51-52.
9. Brukt med tillatelse fra forfatteren, Jennifer Reeder, spesialist på kvinners historie i det 19. århundre ved Church History Department.

“Min fred gir jeg dere”

Herren lovet fred til sine disipler da han skulle forlate dem. Han har gitt oss det samme løftet.

Mine kjære søstre, vi har blitt velsignet ved Guds ånd i kveld. De inspirerte budskapene fra våre sterke søster-ledere og musikken har styrket vår tro og økt vårt ønske om å holde de hellige pakter vi har inngått med vår kjærlige himmelske Fader. Vi har følt en økning i vår kjærlighet for den Herre Jesus Kristus og takknemlighet for den vidunderlige gave som hans soningsoffer er.

Mitt budskap i kveld er ganske enkelt. Vi har alle følt fred i kveld. Vi skulle alle ønske at vi ofte kunne føle en slik fred i oss selv, i vår familie og med menneskene rundt oss. Herren lovet fred til sine disipler da han skulle forlate dem. Han har gitt oss det samme løftet. Men han sa at han ville gi fred på sin måte, ikke på verdens måte. Han beskrev sin måte å gi fred på:

alle. De som ikke ser sine svakheter har ikke fremgang. Det at du er klar over dine svakheter er en velsignelse, fordi det hjelper deg å være ydmyk og får deg til å stadig vende deg mot Frelseren. Ånden ikke bare trøster deg, men han er også den som Forsoningen virker gjennom for å endre din innerste natur. Da blir det svake sterkt.

Noen ganger vil Satan utfordre din tro, det skjer med alle Jesu Kristi disipler. Ditt forsvar mot disse angrepene er å ha Den hellige ånd som din ledsager. Ånden vil tale fred til din sjel. Han vil oppfordre deg til å gå fremover i tro. Og han vil hjelpe deg å huske de ganger da du følte Jesu Kristi lys og kjærlighet.

Det å huske kan være en av de mest dyrebare gaver Ånden kan gi deg. Han vil "minne dere om alt det som [Herren] har sagt dere" (Johannes 14:26). Minnet kan være om en bønn som ble besvart, om en prestedømsordinans du mottok, eller en bekreftelse av ditt vitnesbyrd, eller av en gang du følte Guds veiledende hånd i ditt liv. Kanskje en gang i fremtiden når du trenger styrke kan Ånden minne deg om følelser du har hatt under dette møtet. Jeg ber om at dette vil være tilfelle.

Ett minne som Ånden ofte bringer til mitt sinn er av et nadverdsmøte holdt om kvelden for mange år siden i et metallskur i Innsbruck, Østerrike. Skuret lå under et jernbanespor. Det var bare noen få mennesker tilstede, sittende på pinnestoler. De fleste av dem var kvinner, noen yngre og noen eldre. Jeg så tårer av takknemlighet da nadverden ble delt ut til den lille forsamlingen. Jeg følte Frelserens kjærlighet til disse hellige, og det gjorde de også. Men miraklet jeg husker best er lyset som syntes å fylle metallskuret og som bragte med seg av en følelse av fred. Det var om kvelden og det var

"Men talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting, og minne dere om alt det som jeg har sagt dere.

Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke!" (Johannes 14:26-27).

Mosiahs sønner trengte denne fredens gave da de la ut på sin misjon til lamanittene. Da de, med mer enn litt engstelse, forsto omfanget av den oppgave de hadde fått, ba de om å bli trøstet. Og "Herren så til dem med sin Ånd og sa til dem: Vær trøstet. Og de ble trøstet" (Alma 17:10; se også Alma 26:27).

Noen ganger, når du står overfor usikkerhet og det som for deg synes som truende utfordringer, kan du lengte etter en slik fred. Mosiahs sønner lærte den leksjonen Herren ga til Moroni. Den er en veiledning for oss alle: "Hvis menneskene kommer til meg, vil jeg vise dem deres svakhet. Jeg gir menneskene svakhet så de kan være ydmyke, og min nåde er tilstrekkelig for alle mennesker som ydmyker seg for meg, for hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem" (Ether 12:27).

Moroni sa at da han hadde "hørt disse ord, ble [han] trøstet" (Ether 12:29). De kan være en trøst for oss

ingen vinduer, og allikevel var rommet opplyst som om det var solskinn midt på dagen.

Den hellige ånds lys var klart og rikelig tilstede den kvelden. Og vinduene som slapp inn lyset var de helliges ydmyke hjerter, som hadde kommet frem for Herren og søkte tilgivelse for sine synder og forpliktet seg til alltid å minnes ham. Det var ikke vanskelig å huske Ham da, og mitt minne om den hellige opplevelsen har gjort det lett for meg å huske Ham og Hans forsoning i årene som har fulgt. Den dagen ble løftet i nadverdsbønnen om at Ånden alltid kan være med oss oppfylt og bragte derved følelser av lys og fred.

Som dere, har jeg vært takknemlig for de mange måtene Herren har sett til meg med Trøsteren når jeg har trengt fred. Vår himmelske Fader er imidlertid ikke bare opptatt av å trøste oss, men enda mer av vår fremgang oppover. "Trøsteren" er bare én av måtene Den hellige ånd er beskrevet i Skriftene på. Her er en annen: "Og nå, sannelig,

sannelig sier jeg deg, sett din lit til den Ånd som leder til å gjøre godt" (L&P 11:12). Som oftest vil det gode Han vil lede deg til å gjøre, innebære å hjelpe en annen til å motta trøst fra Gud.

I sin visdom, har Herren plassert dere sammen i organisasjoner og klasser i sin Kirke. Han har gjort dette for å øke deres kraft til å gjøre godt. I disse organisasjonene har dere konkrete ansvarsoppgaver med å tjene andre på vegne av Ham. For eksempel, hvis du er en ung kvinne kan du kanskje bli bedt av biskopen eller din leder for Unge kvinner om å ta kontakt med en laurbærpike som er blitt det vi noen ganger kaller "mindre aktiv". Du kjenner henne kanskje bedre enn det biskopen eller lederen for Unge kvinner gjør. Du vet kanskje at hun har det vanskelig hjemme eller på skolen eller kanskje begge deler. Lederne dine vet kanskje ikke hvorfor de følte seg tilskyndet til å be deg om å kontakte henne, men Herren vet det, og han leder sitt verk gjennom inspirasjon ved sin Ånd.

For at dine anstrengelser skal lykkes, vil det vil kreve et mirakel av endring, både i ditt hjerte og i hjertet til den unge kvinnen du ble sendt for å redde – og det krever ledsagelse av Den hellige ånd. Ånden kan la deg se den mindre aktive laurbærpiken slik som Herren ser henne. Herren kjenner hennes hjerte og ditt hjerte, og han kjenner mulighetene for at hjerter kan forandres. Han kan se til dere begge med sin Ånd for å inspirere til ydmykhet, tilgivelse og kjærlighet.

Denne Ånden kan inspirere ordene, gjerningene og den tålmodigheten som er nødvendig for deg til å invitere et lam tilbake til flokken. Og han kan røre ved hjertene i flokken i laurbærpikeklassen slik at de kan være glade i og ønske det tapte får velkommen, slik at når hun kommer tilbake vil hun føle at hun har kommet hjem.

Deres kraft, som en gruppe av Guds døtre, til å gjøre godt, vil i stor grad være avhengig av den enhet og kjærlighet som finnes blant dere. Dette er en annen fredens gave som kommer gjennom Den hellige ånd.

Alma forsto dette. Det var derfor han ba folket om "at de ikke skulle stride mot hverandre, men at de skulle se fremover, være enige, ha én tro og én dåp og la sine hjerter være knyttet sammen i enighet og i kjærlighet til hverandre" (Mosiah 18:21).

Enhet er nødvendig for at vi skal ha Ånden med oss i klassen vår og i vår familie. Men dere vet fra erfaring, akkurat som jeg gjør, at slik kjærlig enhet er vanskelig å bevare. Det fordrer at Den hellige ånd er vår ledsager for å åpne våre øyne og roe våre følelser.

Jeg husker en gang en av våre sønner, som var syv eller åtte år gammel, som hoppet så hardt opp og ned i sengen sin at jeg trodde den skulle gå i stykker. Jeg følte et blaff av frustrasjon,

og jeg handlet raskt for å sette mitt hus i stand. Jeg tok min sønn i de små skuldrene hans og løftet ham opp til øynene våre møttes.

Ånden talte ord til mitt sinn. Det var en stille røst, men den gjennomtrengte mitt hjerte: “Du holder en fantastisk person.” Jeg satte ham forsiktig ned på sengen igjen og ba om unnskyldning.

Nå er han blitt den fantastiske mannen Den hellige ånd lot meg se for 40 år siden. Jeg er evig takknemlig for at Herren reddet meg fra mine uvennlige følelser ved å sende Den hellige ånd for å la meg se et Guds barn slik Han så ham.

Den enhet vi søker i vår familie og i Kirken vil komme når vi lar Den hellige ånd ha innflytelse på det vi ser når vi ser på hverandre – og til og med når vi tenker på hverandre. Ånden ser med Kristi rene kjærlighet. Hør på ordene Mormon brukte for å beskrive nestekjærlighet. Tenk på når du har følt den:

“Kjærligheten er tålmodig og er velvillig og misunner ikke og blåser seg ikke opp, søker ikke sitt eget, blir ikke lett bitter, tenker intet ondt og gleder seg ikke over ugudelighet, men gleder seg ved sannheten. Den utholder alt, tror alt, håper alt og tåler alt.

Derfor, mine elskede brødre [og

jeg legger til søstre], hvis dere ikke har kjærlighet, er dere intet, for kjærligheten svikter aldri. Derfor, hold fast ved kjærligheten som er det største av alt, for alle ting skal svikte.

Men kjærligheten er Kristi rene kjærlighet, og den varer evig, og den som er i besittelse av den på den siste dag, ham skal det bli vel med.

Derfor, mine elskede brødre [og søstre], be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus, så dere kan bli Guds sønner [og døtre], så vi, når han viser seg, skal være lik ham, for vi skal se ham som han er, så vi kan ha dette håp, så vi kan bli rensset likesom han er ren” (Moroni 7:45-48).

Dette er målet deres himmelske Fader har for dere, sine dyrebare døtre. Det kan kanskje se ut som et fjernt mål for deg, men fra Hans perspektiv er du ikke så langt unna. Så han ser til deg med sin Ånd for å trøste deg, oppmuntre deg, og inspirere deg til å fortsette.

Jeg gir dere mitt sikre vitnesbyrd om at Faderen kjenner dere – kjenner deres behov og deres navn – elsker dere og hører deres bønner. Hans elskede Sønn innbyr dere til å komme til ham. Og de sendte Den hellige ånd

for å hjelpe deg i dine anstrengelser for å tjene andre på vegne av dem.

På grunn av Jesu Kristi forsoning, vil Den hellige ånds konstante veiledning ha en helliggjørende og rensende virkning på din ånd. Du vil da føle den fred Frelseren lovet å etterlate sine disipler. Med denne freden vil det komme er klart håp og en følelse av lys og kjærlighet fra Faderen og hans elskede Sønn, som leder sitt rike på jorden gjennom åpenbaring til sin levende profet. Dette vitner jeg om, i den Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Samlingen av Guds familie

Gud Faderen vil at hans barn skal komme hjem igjen, som familier og i herlighet.

Mine kjære brødre og søstre, jeg fryder meg over muligheten til å være sammen med dere på begynnelsen av dette møtet av generalkonferansen. Jeg ønsker dere varmt velkommen.

Generalkonferansen har alltid vært en tid da de siste-dagers-hellige har vært samlet. Vi har for lengst blitt for mange til at vi fysisk kan samles på ett sted, men Herren har sørget for midler hvorved generalkonferansens velsignelser kan nå ut til dere uansett hvor dere er. Selv om det er imponerende å se samlingen av hellige i dette store konferansesenteret, ser vi som står på denne talerstolen alltid for oss de millioner av mennesker som er samlet sammen med oss rundt om i verden for å se på og lytte til konferansen. Mange av dere er samlet sammen som familie, noen er kanskje sammen med venner eller andre av Kirkens medlemmer.

Uansett hvor dere er og uansett hvordan dere hører min røst, vit at selv om dere ikke er her personlig sammen med oss, føler vi at dere er sammen med oss i ånden. Vi håper at dere alle vil føle dere som ett med oss – at dere vil føle den åndelige kraft

som kommer når en gruppe troende er samlet i Jesu Kristi navn.

Jeg har følt meg tilskyndet til å tale til dere i dag om en annen slags samling. Denne slags samling finner ikke sted bare hver sjette måned, slik generalkonferansen gjør. Den har pågått kontinuerlig siden de første dagene av Kirkens gjenopprettelse, og den har blitt fremskyndet i de senere år. Jeg refererer til samlingen av Guds familie.

For å beskrive denne samlingen kan det være best å begynne før vi ble født, før det Bibelen kaller for “begynnelsen” (1 Mosebok 1:1). På den tiden levde vi hos vår himmelske Fader som hans

vår himmelske Faders plan. Han vil at hans barn skal komme til jorden, og følge det evige mønster til familier som finnes i himmelen. Familier er den grunnleggende organisasjonsenhet i de evige riker, og hans hensikt er at de også skal være den grunnleggende enhet på jorden. Selv om jordiske familier er langt fra fullkomne, gir de Guds barn den beste mulighet til å bli ønsket velkommen til verden med den eneste kjærlighet på jorden som er i nærheten av det vi følte i himmelen – foreldrekjærlighet. Familier er også den beste metoden for å bevare og videreføre moralske dyder og sanne prinsipper som med størst sannsynlighet vil lede oss tilbake til Guds nærhet.

Bare en svært liten del av Guds barn tilegner seg en fullstendig forståelse av Guds plan i løpet av livet, som sammen med tilgang til prestedømmets ordinanser og pakter gjør Frelserens forsonende kraft fullt virksom i vårt liv. Selv dem med de beste foreldre kan leve trofast ifølge det lys de har men aldri høre om Jesus Kristus og hans forsoning eller få en invitasjon om å bli døpt i hans navn. Dette har vært tilfelle for utallige millioner av våre brødre og søstre gjennom hele verdens historie.

Noen kan kanskje betrakte dette som urettferdig. De kan til og med ta det som et tegn på at det ikke finnes noen plan, ingen spesielle krav til frelse – og føler at en rettferdig, kjærlig Gud ikke ville skape en plan som bare er tilgjengelig for en så liten del av hans barn. Andre kan konkludere med at Gud må ha avgjort på forhånd hvem av hans barn han ville frelse og så gjorde han evangeliet tilgjengelig for dem, mens de som aldri hadde hørt om evangeliet rett og slett ikke var "utvalgt".

Men dere og jeg vet, på grunn av de sannheter som ble gjengitt av profeten

åndebarn. Dette er tilfelle for hver person som noensinne har levd på jorden.

Som dere forstår er ikke benevnelsene "bror" og "søster" bare en vennlig hilsen eller et uttrykk for ømhet for oss. De er et uttrykk for en evig sannhet: Gud er bokstavelig talt alle menneskers Fader, hver enkelt av oss er et medlem av hans evige familie. Fordi han elsker oss med en fullkommen Faders kjærlighet, ønsker han at vi skal ha fremgang og bli som ham. Han iverksatte en plan der vi skulle komme til jorden, i familier, og få erfaringer som ville forberede oss til å vende tilbake til ham og leve slik som han lever.

Den sentrale delen av denne planen var løftet om at Jesus Kristus skulle gi seg selv som et offer, for å redde oss fra synd og død. Vår oppgave i planen er å ta imot Frelserens offer ved å vise lydighet mot evangeliets lover

og ordinanser. Dere og jeg aksepterte denne planen. Vi frydet oss faktisk over den, selv om det ville bety at vi ville forlate vår Faders nærhet og glemme det vi hadde opplevd der sammen men ham.

Men vi ble ikke sendt hit fullstendig i mørket. Hver og en av oss ble gitt en del av Guds lys, som kalles "Kristi lys", for å hjelpe oss å skille mellom godt og ondt, rett og galt. Det er derfor selv de som lever med liten eller ingen kunnskap om vår Faders plan allikevel kan føle, i sitt hjerte, at noen gjerninger er rettferdige og moralske mens andre ikke er det.

Vår følelse for hva som er rett og galt ser ut til å være spesielt intens når vi oppdrar våre barn. Ønsket om å lære hans eller hennes barn moralske dyder er nedlagt i nesten alle foreldre. Dette er en del av miraklet med

Joseph Smith, at Guds plan er mye mer kjærlig og rettferdig enn det. Vår himmelske Fader ønsker å samle og velsigne hele sin familie. Selv om han vet at ikke alle vil velge å bli samlet, gir hans plan hvert av hans barn muligheten til å ta imot eller avvise hans invitasjon. Og familier er i sentrum av denne planen.

For flere århundrer siden sa profeten Malakias at en dag i fremtiden ville Gud sende Elijah for å “vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til deres fedre” (Malaki 4:6).

Denne profetien var så viktig at Frelseren siterte den da han besøkte Amerika etter sin oppstandelse (se 3 Nephi 25:5-6). Og da engelen Moroni besøkte profeten Joseph Smith, siterte også han profetien om Elijah og hjerter, fedre og barn (se Joseph Smith – Historie 1:36-39).

I dag er det 1. april. Om to dager, den 3. april, vil det være 181 år siden den dagen da Malakias’ profeti ble oppfylt. På den dagen kom Elijah, og han ga Joseph Smith prestedømskraft slik at familier kunne bli beseget for evig (se L&P 110:13-16).

Siden den dagen og til i dag har interessen for å forske på sin egen slektshistorie tiltatt raskt. I stadig økende antall blir mennesker vendt mot sine forfedre med mer enn bare vanlig interesse. Genealogiske biblioteker, foreninger og teknologi har spredt seg over hele verden for å støtte opp om denne interessen. Internettets kraft til å forbedre kommunikasjon har satt familier i stand til å arbeide sammen på slektshistorie og slektsforskning med en fart og grundighet som aldri før har vært mulig.

Hvorfor skjer alt dette? I mangel av en bedre uttrykk, kaller vi det “Elijahs ånd”. Vi kunne også kalle det “oppfyllelse av profeti”. Jeg bærer vitnesbyrd

om at Elijah kom. Barnas hjerter – deres og mitt – er vendt til våre fedre, våre forfedre. Den kjærlighet dere føler for deres forfedre er en del av oppfyllelsen av den profetien. Den følelsen er dypt forankret i din følelse av hvem du er. Men det er mer enn bare nedarvet DNA.

For eksempel, når du følger tilskyndelsene til å lære om din slektshistorie, kan du kanskje oppdage at en fjern slektning ligner på deg, eller har din interesse for bøker eller ditt talent for å synge. Dette kan være svært interessant og til og med gi innsikt. Men hvis ditt arbeide stopper der, vil du føle at det er noe som mangler. Dette er fordi det å samle inn og forene Guds familie krever mer enn bare varme følelser. Det krever hellige pakter inngått i forbindelse med prestedømsordinanser.

Mange av dine forfedre mottok ikke disse ordinansene. Men ved Guds forsyn gjorde du det. Og Gud visste at du ville føle deg trukket mot dine forfedre i kjærlighet og at du ville ha den nødvendige teknologi for å identifisere dem. Han visste også at du ville leve i en tid da tilgangen til hellige templer, der ordinanser kan utføres, ville være større enn noen annen tid i historien. Og han visste at han kunne stole på at du ville fullføre dette arbeidet på vegne av dine forfedre.

Vi har alle selvfølgelig mange preserende og viktige ansvarsoppgaver

som trenger vår tid og oppmerksomhet. Vi opplever alle at deler av det Herren forventer at vi skal gjøre er langt utover våre evner. Heldigvis gir Herren hver og en av oss måter vi kan oppnå selvtillit og tilfredshet på i vår tjeneste, også tjeneste innenfor slektshistorie. Vi får styrke til å gjøre det han ber oss om gjennom vår tro på at Frelseren ikke gir noe bud “uten at han bereder en vei for [oss] så [vi] kan utføre det han befaler” (1 Nephi 3:7).

Jeg vet av egen erfaring at dette er sant. For mange år siden, da jeg var student ved universitetet, møtte jeg en mann som arbeidet for et av de største datafirmaene i verden. Dette var i data-behandlingens tidligere dager, og det som hadde skjedd var at firmaet hans hadde sendt ham for å selge datamaskiner til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Så vidt jeg kunne forstå hadde ikke denne selgeren noen religiøs tro. Allikevel uttalte han med undring og irritasjon, “I denne kirken gjorde de noe som de kalte for ‘genealogi’, der de lette etter navn på avdøde mennesker, i forsøk på å identifisere sine forfedre. Mennesker, for det meste kvinner, løp rundt mellom arkivskap, og søkte etter informasjon på små kort.” Hvis jeg husker rett sa han at kvinnene brukte tennissko for at de skulle kunne løpe litt fortere. Mannen fortsatte, “Da jeg så omfanget av det de prøvde å gjøre,

forsto jeg at jeg hadde oppdaget grunnen til at datamaskiner ble oppfunnet.”

Ja, han hadde delvis rett. Datamaskiner ville utgjøre en viktig del av fremtiden til det slektshistoriske arbeidet – bare ikke de datamaskinene han solgte. En av Kirkens inspirerte ledere valgte å ikke kjøpe hans datamaskiner. Kirken skulle vente på teknologi som man på den tiden ennå ikke kunne forestille seg. Men jeg har lært i de mange årene siden den gang at selv den beste teknologi ikke kan erstatte åpenbaring fra himmelen, lik den som ble mottatt av den lederen i Kirken. Dette er et åndelig verk, og Herren leder det gjennom sin hellige Ånd.

For bare noen få uker siden arbeidet jeg med min slektshistorie sammen med en konsulent, og en annen hjelper på telefonen. På dataskjermen foran meg var det et problem som var forbi min menneskelige evne å løse. Jeg så to navn, sendt meg gjennom teknologiens underverker, av mennesker som kanskje ventet på tempelordinanser. Det som var problemet var at navnene var forskjellige, men det var grunn til å tro at de kunne være samme person. Min oppgave var å finne ut hva som var rett.

Jeg ba mine konsulenter om å fortelle meg det. De sa, “Nei, du må velge.” Og de var helt sikre på at jeg ville finne ut hva som var riktig.

Datamaskinen, med all sin kraft og informasjon, hadde gitt meg velsignelsen av å stirre på disse to navnene på skjermen, vurdere all tilgjengelig informasjon, lete gjennom annen forskning, holde en stille bønn og finne ut hva som var rett. Mens jeg ba visste jeg med sikkerhet hva jeg skulle gjøre – akkurat slik jeg har gjort i andre situasjoner når jeg måtte stole på himmelens hjelp for å løse et problem.

Vi vet ikke hvilke vidundre Gud vil inspirere mennesker til å skape for å hjelpe til i hans arbeide med å samle hans familie. Men uansett hvilke vidunderlige oppfinnelser som kommer vil deres bruk kreve at Ånden arbeider i mennesker som dere og jeg. Dette burde ikke overraske oss. Disse er jo tross alt Guds elskede sønner og døtre. Han vil sende den inspirasjon som er nødvendig for å gi dem muligheten til å vende tilbake til ham.

I de senere år har Kirkens ungdom respondert på Elijahs ånd på en inspirerende måte. Mange har nå sin egen tempelanbefaling til begrenset bruk, og bruker den ofte. Dåpsrommet i templene er travlere enn noen gang, noen templer har til og med måttet tilpasse sine timeplaner for å møte det økte antall unge mennesker som kommer dit.

Det pleide å være et sjeldent men hyggelig unntak hvis ungdommer hadde med navn på sine egne forfedre til templet. Nå er dette normen, og svært ofte er det de unge selv som har funnet frem til disse forfedrene.

I tillegg har mange unge oppdaget at å gi av sin tid for å gjøre slektshistorie og tempelarbeid har styrket deres vitnesbyrd om frelsesplanen. Det har økt Åndens innflytelse i deres liv og minsket motstanderens innflytelse. Det har hjulpet dem å føle seg nærmere sin familie og nærmere Herren Jesus

Kristus. De har lært at dette arbeidet ikke bare frelser de døde, det frelser oss alle (se L&p 128:18).

De unge har fått opp øynene for dette på en imponerende måte, nå må foreldrene deres følge etter. Det er nå mange mennesker som har tatt imot dåpen i åndeverdenen på grunn av det arbeidet som er gjort av de unge, og de venter på andre ordinanser som bare voksne kan utføre i templer i denne verden. Arbeidet med å samle vår himmelske Faders familie er ikke bare for unge mennesker, og det er ikke bare for besteforeldre. Det er for alle. Vi er alle samlere.

Dette er vår generasjons verk, det apostelen Paulus kalte “en husholdning i tidenes fylde” da han sa at Gud skulle “samle alt til ett i Kristus, både det som er i himmelen og det som er på jorden” (Efeserne 1:10). Dette blir muliggjort gjennom Guds elskede Sønn Jesu Kristi sonoffer. På grunn av ham vil våre familiemedlemmer “som før var langt borte, kommet nær til ved Kristi blod. For han er vår fred, han som gjorde de to til ett og brøt ned det gjerdet som skilte dem” (Efeserne 2:13-14). Dere har følt dette, slik som jeg har, da dere opplevde større kjærlighet mens dere så på et bilde av en av forfedrene deres. Dere har følt det i templet når navnet på et kort følte som mer enn et navn, og dere kunne fornemme at denne personen var oppmerksom på dere og følte deres kjærlighet.

Jeg vitner om at Gud Faderen vil at hans barn skal komme hjem igjen, som familier og i herlighet. Frelseren lever. Han leder og velsigner sitt verk, og han våker over og veileder oss. Han takker dere for den trofaste tjeneste dere yter med å samle hans Faders familie, og jeg lover dere den inspirerte hjelp som dere søker og har behov for. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av M. Joseph Brough
Annenrådgiver i Unge menns generalpresidentskap

Hans daglig veiledende hånd

Vår himmelske Fader vet hva dere og jeg trenger bedre enn noen annen.

Et av vår himmelske Faders mest dyrebare verktøy i veiledningen av sine barn er rettferdige besteforeldre. Min fars mor var en slik kvinne. Ved en anledning som fant sted mens jeg var for ung til å huske, disiplinerte min far meg. Mens hun overvar denne irretsettelsen sa bestemor: "Monte, jeg tror du er for streng mot ham."

Min far svarte: "Mor, jeg irretsetter mine barn slik det passer meg."

Og min kloke bestemor svarte mykt: "Det gjør jeg også."

Jeg er ganske sikker på at min far hørte den kloke veiledningen hans mor ga den dagen.

Når vi tenker på veiledning tenker vi kanskje på en salme vi alle kjenner og er glad i – "Jeg er Guds kjære barn." I refrenget finner vi ordene "Led meg, før meg, gå du med meg, så jeg finner frem."¹

Inntil nylig har jeg forstått dette refrenget som en guddommelig veiledning til foreldre. Mens jeg grunnet på disse ordene gikk det opp for meg at selv om de inneholder denne veiledningen finnes det en langt større mening. Individuelt bønnfaller vi daglig vår himmelske Fader om å føre oss, lede oss og gå med oss.

President Dieter F. Uchtdorf forklarte: "Vår himmelske Fader kjenner sine barns behov bedre enn noen annen. Det er hans gjerning og herlighet å hjelpe oss i hver eneste sving, og gi oss strålende timelige og åndelige ressurser for å hjelpe oss på vår vei tilbake til ham."²

Lytt til disse ordene: Vår himmelske Fader vet hva dere og jeg trenger bedre enn noen annen. Som et resultat av dette har han utviklet en personlig omsorgspakke som er tilpasset hver enkelt av oss. Den består av mange

elementer. Den innbefatter hans Sønn og forsoningen, Den hellige ånd, budene, Skriftene, bønn, profeter, apostler, foreldre, besteforeldre, lokale ledere i Kirken og mange andre – alle for å hjelpe oss å vende tilbake for å bo hos ham en dag.

Kan jeg i dag få dele noen få av elementene i omsorgspakken som har fått meg til å erkjenne at en kjærlig himmelsk Fader leder, fører og går med meg og min familie? Min bønn er at hver og en av dere vil gjenkjenne, fra deres erfaringer, at vår himmelske Fader leder, fører og går med dere, og at dere med den kunnskapen vil gå fremover med selvtillit, og vite at dere aldri egentlig er alene.

Vår himmelske Faders bud er nøkkelementer i omsorgspakken. Alma erklærte, "Ugudelighet har aldri vært lykke."³ Å tillate upassende oppførsel uten å gi kjærlig korreksjon er falsk medfølelse og forsterker den vanlige oppfatningen om at ondskap faktisk kan være lykke. Lamanitten Samuel talte tydelig imot denne oppfatningen: "Dere har søkt etter lykke i ugudelighet, hvilket er i strid med det som kjennetegner vårt store og Evige Overhodes rettferdighet."⁴

Gjennom sine profeter minner vår himmelske Fader oss stadig om at rettferdighet er lykke. Kong Benjamin, for eksempel, underviste at vår himmelske Fader forlanger “at dere skal gjøre som han har befalt dere, for hvis dere gjør det, velsigner han dere øyeblikkelig”.⁵ Fra en annen salme kommer en lignende påminnelse:

*Hold alle budene, hold alle budene.
Da vil vi få trygghet, da vil vi få fred.
Vi får velsignelser.*⁶

Omtrent på den tiden da jeg fylte 14 år, lærte jeg noe om disse velsignelsene. Jeg la merke til en annerledes oppførsel hos foreldrene mine. Etter å ha overveid det jeg hadde lagt merke til spurte jeg: “Skal vi dra på misjon?” Uttrykket i min mors ansikt bekreftet mine mistanker. Senere, under et familieråd, fikk mine søsken og jeg vite at foreldrene våre var blitt kalt til å presidere over en misjon.

Vi bodde på en vakker ranch i Wyoming. Fra mitt ståsted var livet fullkomment. Jeg kunne komme hjem fra skolen, gjøre mine plikter og deretter dra på jakt, dra ut og fiske eller dra på oppdagelsesferd sammen med hunden min.

Kort tid etter jeg fikk vite om kallet, forsto jeg at jeg måtte gi slipp på

hunden min, Blue. Jeg konfronterte faren min, og spurte hva jeg skulle gjøre med Blue. Jeg ønsket å understreke det urettferdige i det Herren krevde. Jeg kommer aldri til å glemme dette svaret. Han sa: “Jeg er ikke sikker. Han kan sannsynligvis ikke bli med oss, så du må bare spørre vår himmelske Fader.” Det var ikke det svaret jeg hadde forventet.

Jeg begynte å lese Mormons bok. Jeg ba oppriktig om å få vite om jeg måtte gi bort hunden min. Svaret kom ikke på et øyeblikk, men en gjennomtrengende tanke kom inn i mitt sinn: “Ikke vær en byrde for foreldrene dine. Ikke vær en byrde. Jeg har kalt foreldrene dine.”

Jeg visste hva vår himmelske Fader krevde. Denne kunnskapen tok ikke bort smerten jeg følte med å gi bort hunden min. Men gjennom dette lille offeret ble imidlertid mitt hjerte bløtgjort og jeg fant fred i å søke vår himmelske Faders vilje.

Jeg takker min himmelske Fader for de velsignelser og den lykke jeg fant gjennom skriftene, bønn, Den hellige ånd og en verdig jordisk far som påtok seg sin rolle som lærer i evangeliets prinsipper for sine barn. De ledet meg, førte meg og til og med gikk med meg for å hjelpe meg å finne veien – spesielt når jeg måtte gjøre noe vanskelig.

I tillegg til å ha elementene i omsorgspakken som jeg har nevnt, er vi alle velsignet med en prestedømsleder som kan lede og føre oss.

President Boyd K. Packer har sagt: “Biskoper er inspirerte! Hver og en av oss har frihet til å godta eller avvise råd fra våre ledere, men ignorer aldri rådene fra din biskop, enten de gis fra talerstolen eller på tomannshånd.”⁷

Disse mennene streber etter å representere Herren. Om vi er gammel eller ung, er biskoper der til å lede oss når Satan vil vi skal tro at alt er tapt. Når jeg har snakket med biskoper, har jeg funnet et felles tema når det gjelder bekjennelser av ulydighet eller de uskyldige som lider av forferdelig urett som er gjort mot dem. Biskoper ønsker øyeblikkelig å uttrykke vår himmelske Faders kjærlighet for personen og et ønske om å gå med ham eller henne slik at han eller hun finner veien hjem.

Kanskje vår himmelske Faders viktigste element i omsorgspakken blir beskrevet med disse ordene: “For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne.”⁸

For å lære oss alt vi må gjøre, viste Jesus Kristus veien ved å gi det fullkomne eksempel som vi må prøve å etterligne. Han bønnfaller oss med utstrakte armer om å komme og følge

ham.⁹ Og når vi gjør feil, som vi alle gjør, minner han oss om at: "For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg."¹⁰

For en vidunderlig gave! Omvendelse er ikke en straff, det er et privilegium. Det er et privilegium som leder og fører oss. Ikke rart at Skriftene lærer at vi ikke skulle undervise noe annet enn omvendelse.¹¹

Vår himmelske Fader har mange ressurser, men han bruker ofte andre personer til å hjelpe seg. Daglig gir han oss muligheter til å lede, føre og gå med noen som har behov for det. Vi må følge Frelserens eksempel. Vi må også hjelpe til med Herrens verk.

Som Unge menns generalpresident-skap vet vi at de unge er velsignet når de har foreldre og ledere som handler på vegne av vår himmelske Fader med å lede, føre og gå med dem. Tre prinsipper¹² som vil hjelpe oss å bli en del av vår himmelske Faders omsorgspakke for andre er:

For det første, vær sammen med de unge. President Henry B. Eyring fremhevet dette punktet: "Det er visse ting vi kan gjøre som kan bety aller mest. Enda mer effektivt enn å bruke ord i vår undervisning, vil vårt eksempel på etterlevelse av læren være."¹³ Å lede ungdom krever samvær med dem. Dedikert tid er et uttrykk for kjærlighet som lar oss undervise ved ord og eksempel.

For det annet, for å virkelig veilede ungdom, må vi koble dem til himmelen. Det vil alltid komme en tid da alle må stå alene. Vår himmelske Fader kan være der for å føre oss til alle tider og på alle steder. Våre unge må vite hvordan de kan søke vår himmelske Faders veiledning.

For det tredje, vi må la de unge lede. På samme måte som kjærlige foreldre

holder hånden til et barn som skal lære å gå, må vi slippe taket for at de unge skal kunne ha fremgang. Å la de unge lede krever tålmodighet og kjærlighet. Det er vanskeligere og tar lengre tid enn å gjøre det selv. De snubler kanskje på veien, men vi går med dem.

Brødre og søstre, det vil komme en tid i livet når velsignelsene ved å bli ledet virker fjerne eller mangler. For slike vanskelige tider har eldste D. Todd Christofferson lovet: "La deres pakter være av den største betydning og vis full lydighet. Da kan dere be i tro, uten å tvile, ifølge deres behov, og Gud vil svare. Han vil støtte

dere når dere arbeider og våker. I sin egen beleilige tid og på sin måte vil han strekke ut sin hånd og si: 'Her er jeg.'¹⁴

En slik gang, søkte jeg vår himmelske Faders råd gjennom vedvarende og oppriktig bønn i mer enn ett år for å finne løsningen på en vanskelig situasjon. Jeg visste rent logisk at vår himmelske Fader besvarer alle oppriktige bønner. Allikevel ble jeg så desperat en dag at jeg dro til templet med ett spørsmål: "Himmelske Fader, bryr du deg i det hele tatt?"

Jeg satt nesten bakerst i Logan Utah tempels venterom da, til min

overraskelse, en nær venn av familien, tempelpresident Vaughn J. Featherstone, kom inn i rommet. Han sto foran forsamlingen og ønsket oss alle velkommen. Da han la merke til meg blant de tempelbesøkende sluttet han å snakke, så meg inn i øynene og sa så: “Bror Brough, det er godt å se deg i templet i dag.”

Jeg kommer aldri til å glemme den følelsen jeg fikk akkurat i det øyeblikket. Det var som om – i den enkle hilsenen – vår himmelske Fader rakte ut sin hånd og sa: “Her er jeg.”

Vår himmelske Fader har virkelig omsorg for oss og lytter og besvarer hvert barns bønn.¹⁵ Som ett av hans barn vet jeg at svaret på mine bønner kom i Herrens tid. Og gjennom den erfaringen forsto jeg mer enn noen gang at vi er Guds barn og at han har sendt oss hit slik at vi kan føle hans nærvær nå og vende tilbake for å bo hos ham en dag.

Jeg vitner om at vår himmelske Fader leder, fører og går med oss. Når vi følger hans Sønn og gir akt på hans tjenere, apostlene og profetene, vil vi finne veien til evig liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. “Jeg er Guds kjære barn”, *Salmer*, nr. 187.
2. Dieter F. Uchtdorf, “Vår Fader, vår veileder”, *Liahona*, juni 2016, 5.
3. Alma 41:10.
4. Helaman 13:38.
5. Mosiah 2:24.
6. “Hold alle budene”, *Salmer*, nr. 189.
7. Boyd K. Packer, “Biskopen og hans rådgivere”, *Liahona*, juli 1999, 72.
8. Johannes 3:16.
9. Se Lukas 18:22.
10. Lære og pakter 19:16.
11. Se Mosiah 18:20.
12. Se “Young Men Auxiliary Training”, lds.org/callings/aaronic-priesthood/auxiliary-training.
13. Henry B. Eyring, “Det forberedende presedømme”, *Liahona*, nov. 2014, 61.
14. D. Todd Christofferson, “Kraften i pakter”, *Liahona*, mai 2009, 22.
15. Se “Et barns bønn”, *Barnas sangbok*, 6.

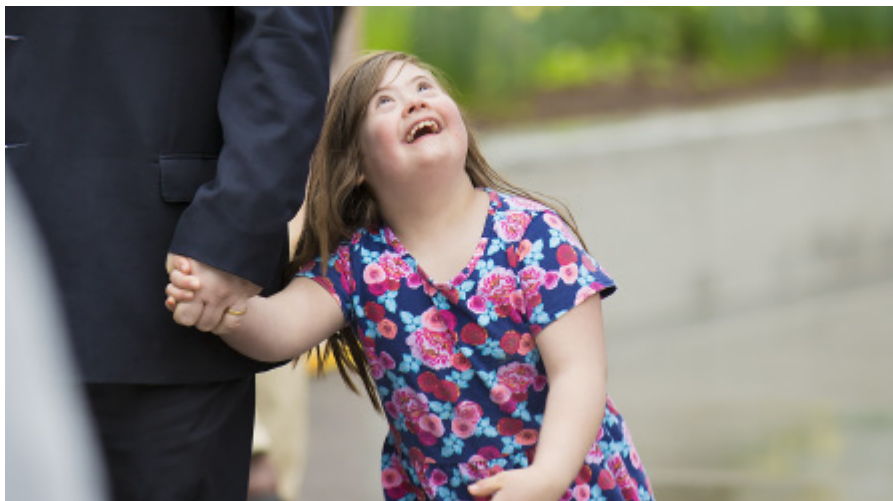
Av eldste Weatherford T. Clayton
i De sytti

Vår Faders strålende plan

På grunn av Guds hellige plan, vet vi at fødsel og død faktisk bare er milepæler på vår reise til evig liv hos vår himmelske Fader.

Tidlig i min opplæring som lege, hadde jeg privilegiet å hjelpe en ung mor å føde sitt første barn. Hun var rolig, fokusert og lykkelig. Da barnet var født, ga jeg henne den dyrebare nyfødte. Med gledestårer strømmende nedover kinnene, tok hun babyen som nettopp var kommet til verden i armene og undersøkte ham fra topp til tå. Hun holdt ham tett inntil seg og elsket ham slik bare en mor kan. Det var et privilegium å være i samme rom som henne.

Slik begynte livet for hver og en av oss. Men var fødselen virkelig begynnelsen? Verden ser på fødsel og død som begynnelsen og slutten. Men på grunn av Guds hellige plan, vet vi at fødsel og død faktisk bare er milepæler på vår reise til evig liv hos vår himmelske Fader.¹ De er viktige deler av vår himmelske Faders plan – hellige øyeblikk når jordelivet og himmel møtes. I dag, mens jeg reflekterer over hva jeg har lært av å iakttå fødsel og død gjennom mine år som lege og min

tjeneste i Kirken, vil jeg vitne om vår Faders strålende plan.

“Før vi ble født, levde vi sammen med Gud, våre ånders Far. Alle på jorden er bokstavelig talt brødre og søstre” i hans familie,² og hver av oss er dyrebare for ham. Vi levde sammen med ham i evigheter før vår jordiske fødsel – hvor vi lærte, valgte og forberedte oss.

Fordi vår himmelske Fader elsker oss, ønsker han at vi skal motta den største gaven han kan gi, det evige livs gave.³ Han kunne ikke bare gi oss denne gaven. Vi måtte motta den ved å velge ham og hans veier. Dette innebar at vi måtte forlate hans nærhet og ta fatt på en storartet og krevende reise i tro, vekst og utvikling. Reisen vår Fader forberedte for oss, kalles frelsesplanen eller planen for lykke.⁴

I et stort førjordisk råd fortalte Faderen oss om sin plan.⁵ Da vi forsto den, ble vi så lykkelige at vi ropte av glede og “alle morgenstjerner jublet av glede”.⁶

Denne planen er bygget på tre viktige pilarer: evighetens pilarer.⁷

Den første pilaren er jordens skapelse, rammen rundt vår jordiske reise.⁸

Den andre pilaren er fallet til våre første jordiske foreldre, Adam og Eva. På grunn av fallet ble vi gitt noen vidunderlige ting. Vi kunne bli født og motta en fysisk kropp.⁹ Jeg vil være min mor evig takknemlig for at hun bragte mine brødre og meg inn i verden og lærte oss om Gud.

Gud ga oss også handlefrihet – evnen til og privilegiet å kunne velge og handle på egenhånd.¹⁰ For å hjelpe oss å ta gode valg, ga vår himmelske Fader oss bud. Hver dag, når vi holder hans bud, viser vi Gud at vi elsker ham, og han velsigner oss.¹¹

Siden han visste at vi ikke alltid ville velge godt – eller med andre ord synde – ga Faderen oss den tredje pilaren: Frelseren Jesus Kristus og hans forsoning. Ved sin lidelse betalte Kristus prisen for både fysisk død og synd.¹² Han sa: “For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.”¹³

Jesus Kristus levde et fullkomment liv, og holdt alltid Faderens bud. “Han vandret på Palestinas veier, underviste evige sannheter, helbredet de syke, fikk de blinde til å se og oppvekket de døde.”¹⁴ Han “gikk omkring og gjorde vel”¹⁵ og “oppfordret alle til å følge hans eksempel”.¹⁶

På slutten av sitt jordiske liv knelte han ned, ba og sa:

“Far, om du vil, så la denne kalk gå meg forbi! Men la ikke min vilje skje, bare din...”

Og han kom i dødsangst og bad enda mer inntrengende, og svetten hans ble som bloddråper som falt ned på jorden.”¹⁷

Kristus hjalp oss å forstå omfanget av sin lidelse da han sa dette til profeten Joseph Smith:

“For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.

Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide likesom jeg.

Hvilken lidelse fikk meg, ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av

smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd.”¹⁸

Der i Getsemane begynte han å betale prisen for våre synder og våre sykdommer, våre smerter og våre skrøpeligheter.¹⁹ Fordi han gjorde det, vil vi aldri være alene med disse skrøpelighetene hvis vi velger å vandre med ham. “Han ble arrestert og fordømt på falske anklager, erklært skyldig for å tilfredsstille en mobb og dømt til døden på Golgatas kors.” På korset ga han “sitt liv for å sone for hele menneskehetens synder. Hans offer var en stor stedfortredende gave til beste for alle som noen gang vil ha levet på jorden.”²⁰

Han erklærte:

“Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skulle komme til verden.

Og se, jeg er verdens lys og liv. Og jeg har drukket ut den bitre kalk som Faderen har gitt meg, og har forherliget Faderen ved å påta meg verdens synder.”²¹

Deretter, på den første dagen i uken,²² sto han opp fra graven med et fullkomment, oppstandent legeme, for aldri mer å dø. Og fordi han gjorde det, skal vi gjøre det samme.

Jeg vitner om at Kristus virkelig kom frem fra graven. Men for å komme frem

fra graven, måtte han først dø. Og det samme må vi.

En annen av de store velsignelsene i mitt liv har vært å føle himmelens nærhet når jeg sitter ved noens sykeseng og de går bort. Tidlig en morgen for noen år siden kom jeg inn i sykehusrommet til en trofast siste-dagers-hellig enke som hadde kreft. To av døtrene satt sammen med henne. Da jeg kom bort til sengen, oppdaget jeg raskt at hun ikke lenger led fordi hun nettopp hadde dødd.

I dette dødsøyeblikket var rommet fylt med fred. Døtrene var sørgmodige, men deres hjerter var fylt av tro. De visste at moren ikke var borte, men hadde vendt hjem.²³ Selv i øyeblikk med dypeste sorg, når tiden står stille og livet virker så urettferdig, kan vi finne trøst hos vår Frelser fordi han også led.²⁴ Det var et privilegium for meg å være i det rommet.

Når vi dør, forlater ånden kroppen, og vi går til neste etappe på vår reise, ånde verdenen. Det er et sted for læring, omvendelse, tilgivelse og utvikling²⁵ hvor vi venter på oppstandelsen.²⁶

På en herlig dag i fremtiden vil alle som noensinne er blitt født, komme frem fra graven. Ånden og den fysiske

kroppen vil bli gjenforenet i sin fullkomne skikkelse. Alle vil gjenoppstå, “både gammel og ung... både mann og kvinne, både ugudelige og rettferdige”, og “alle ting skal bringes tilbake til sin fullkomne skikkelse”.²⁷

Etter oppstandelsen vil vi få den enestående velsignelsen å bli dømt av vår Frelser, som sa:

“[Jeg vil] trekke alle mennesker til meg, så de kan bli dømt ifølge sine gjerninger.

Og det skal skje at hver den som omvender seg og blir døpt i mitt navn, skal mettes. Og hvis han holder ut til enden, vil jeg holde ham uskyldig for min Fader på den dag da jeg skal stå og dømme verden.”²⁸

Og så, gjennom Kristus og hans forsoning, vil alle som velger å følge ham ved tro, omvendelse, dåp, mottakelse av Den hellige ånd og å holde ut til enden,²⁹ oppleve at de ved reisens slutt vil motta “sitt guddommelige potensial som arvinger til evig liv”³⁰. De vil vende tilbake til sin Faders nærhet for å bo hos ham for evig. Måtte vi velge godt.

Vår tilværelse er så mye mer enn bare det som skjer mellom fødsel og død. Jeg oppfordrer dere til å komme og følge Kristus.³¹

Jeg oppfordrer alle medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige til hver dag å “[komme] til Kristus og bli fullkommengjort i ham, og nekt[e] dere all ugudelighet... så dere ved... utgytelsen av Kristi blod [kan bli] hellige og plettfrie”.³²

Jeg oppfordrer dem som ennå ikke er medlem av denne kirken, til å komme og lese Mormons bok og lytte til misjonærene. Kom og ha tro, og omvend dere fra deres synder. Kom og bli døpt og motta Den hellige ånd. Kom og lev et lykkelig og Kristus-fylt liv. Når dere kommer til ham og holder hans bud, lover jeg at dere kan finne

fred og mening i dette ofte stormende jordelivet og “evig liv i den kommende verden”.³³

Hvis dere har opplevd disse sannhetene og vandret bort av en eller annen grunn, inviterer jeg dere til å komme tilbake. Kom tilbake i dag. Faderen og Frelseren er glad i dere. Jeg vitner om at Kristus kan svare på deres spørsmål, helbrede deres smerter og sorger og tilgi deres synder. Jeg vet at dette er sant. Jeg vet at alle disse tingene er sanne. Kristus lever! Dette er hans kirke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Nephi 31:18.
2. “Frelsesplanen,” Emner i evangeliet, topics.lds.org.
3. Se Lære og pakter 14:7; Moses 1:39.
4. Se Alma 42:8.
5. Se Abraham 3:24-28.
6. Job 38:7.
7. Se Russell M. Nelson, “Standards of the Lord’s Standard-Bearers”, *Ensign*, aug. 1991, 5-6.
8. Se 3 Nephi 9:15.
9. Se 2 Nephi 2:22-25.
10. Se Thomas S. Monson, “Valg”, *Liahona*, mai 2016, 86; “Handlefrihet,” Emner i evangeliet, topics.lds.org.
11. Se Johannes 14:15, 23; se også Alma 38:1.
12. Se Alma 34:8-16.
13. Johannes 3:16; se også Johannes 3:17.
14. “Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd”, *Liahona*, april 2000, 2.
15. Apostlenes gjerninger 10:38.
16. “Den levende Kristus,” 2.
17. Lukas 22:42, 44.
18. Lære og pakter 19:16-18.
19. Se Jesaja 53:4-6; Alma 7:11-13.
20. “Den levende Kristus,” 2.
21. 3 Nephi 11:10-11.
22. Se Johannes 20:1.
23. Se Alma 40:11.
24. Se 1 Peter 2:21-25.
25. Se Lære og pakter 138:57-59.
26. Se Alma 40:2-12.
27. Alma 11:44.
28. 3 Nephi 27:15-16.
29. Se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 1.
30. “Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129.
31. Se 2 Nephi 9:50-51; 31:13.
32. Moroni 10:32-33.
33. Lære og pakter 59:23.

Av eldste Dale G. Renlund
i De tolv apostlers quorum

Vår gode hyrde

Jesus Kristus, vår gode hyrde, finner glede i å se sine syke får utvikle seg i retning helbredelse.

V i får et innblikk i vår himmelske Faders karakter når vi gjenkjenner den uendelige barmhjertigheten han har med syndere, og verdsetter skillet han gjør mellom synd og dem som synder. Dette innblikket hjelper oss å få en “riktigere [forståelse av] hans karakter, fullkommenhet og egenskaper”,¹ og er grunnleggende for å utøve tro på ham og hans Sønn Jesus Kristus. Frelserens medfølelse når det gjelder vår ufullkommenhet, trekker

oss mot ham og motiverer oss i våre gjentatte kamper for å omvende oss og følge ham. Etter hvert som vi blir mer lik ham, lærer vi å behandle andre slik han gjør, uavhengig av ytre kjennetegn eller adferd.

Virkningen av å skille mellom de ytre kjennetegn ved en person og selve personen står sentralt i romanen *Les Misérables* av den franske forfatteren Victor Hugo.² Romanen innleder med at fortelleren presenterer Bienvenu

Myriel, biskopen i Digne, og drøfter et dilemma som biskopen står overfor. Skulle han besøke en mann som er erklært ateist og er foraktet i lokalsamfunnet på grunn av sin tidligere adferd i den franske revolusjon?³

Fortelleren gjør det klart at biskopen kunne naturligvis føle en dyp motvilje mot mannen. Deretter stiller fortelleren et enkelt spørsmål: "Men til tross for dette, skulle sauene skabb få gjeteren til å rygge?"⁴ Fortelleren gir et bestemt svar på vegne av biskopen: "Nei" – og legger så til en humoristisk kommentar: "Men for en sau!"⁵

I dette avsnittet sammenligner Hugo mannens "ondskap" med hudsykdom hos sau, og sammenligner biskopen med en gjeter som ikke trekker seg bort når han står overfor en sau som er syk. Biskopen viser sympati, og senere i romanen viser han lignende medfølelse med en annen mann, romanens hovedperson, en fornedret tidligere straffange som heter Jean Valjean. Biskopens barmhjertighet og empati motiverer Jean Valjean til å forandre livet sitt.

Siden Gud bruker sykdom som en metafor for synd overalt i Skriftene, er det rimelig å spørre: "Hvordan reagerer Jesus Kristus i møte med våre metaforiske sykdommer – våre synder?" Frelseren har tross alt sagt at han "kan ikke se på synd og på noen som helst

måte samtykke i den".⁶ Så hvordan kan han se på oss uten å rygge i skrekk og vemmelse?

Svaret er enkelt og tydelig. Som den gode hyrde⁷ ser Jesus Kristus sykdom hos sine får som en tilstand som trenger behandling, omsorg og medfølelse. Denne hyrden, vår Gode hyrde, finner glede i å se sine syke får utvikle seg i retning helbredelse.

Frelseren forutsa at han ville vokte sin hjord "som en hyrde";⁸ "de fortapte vil [han] oppsøke... de bortdrevne vil [han] føre tilbake... de sønderbrutte vil [han] forbinde, og de syke vil [han] styrke."⁹ Selv om det frafalne Israel ble fremstilt som oppslukt av syndige "sår, skrammer og åpne sår",¹⁰ var Frelseren der og oppmuntret, formante og lovet helbredelse.¹¹

Frelserens jordiske virke var virkelig preget av kjærlighet, medfølelse og empati. Han gikk ikke rundt på de støvete veiene i Galilea og Judea og grøsset med forakt ved synet av syndere. Han unngikk dem ikke med avsky og vemmelse. Nei, han spiste sammen med dem.¹² Han hjalp og velsignet, løftet og oppbygget, og erstattet frykt og fortvilelse med håp og glede. Som den sanne hyrde han er, leter han etter oss og finner oss for å tilby lindring og håp.¹³ Å forstå hans medfølelse og kjærlighet hjelper oss å utøve tro på ham – å omvende oss og bli helbredet.

Johannes-evangeliet forteller om virkningen av Frelserens medfølelse med en synder. Skriftlærde og farisere kom til Frelseren med en kvinne som var grepet på fersk gjerning i hor. Anklagerne antydte at hun burde stenes i samsvar med Moseloven. Etter gjentatte spørsmål, svarte Jesus dem til slutt og sa: "Den av dere som er uten synd, han skal kaste den første stein på henne!"

Anklagerne gikk sin vei, og "Jesus ble alene tilbake med kvinnen som stod der.

Da rettet Jesus seg opp og sa til henne: Kvinne, hvor er de? Har ingen fordømt deg?

Hun sa: Ingen, herre! Og Jesus sa: Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, og synd ikke mer!"¹⁴

Frelseren godtok helt klart ikke utroskap. Men han fordømte heller ikke kvinnen. Han oppfordret henne til å forandre sitt liv. Hun ble motivert til å forandre seg på grunn av hans medfølelse og barmhjertighet. Joseph Smiths oversettelse av Bibelen vitner om disippelskapet som fulgte: "Og kvinnen pristet Gud fra den stund av, og trodde på hans navn."¹⁵

Selv om Gud er medfølende, må vi ikke tro at han godtar og har et åpent sinn med hensyn til synd. Det har han ikke. Frelseren kom til jorden for å frelse oss *fra* våre synder, og enda viktigere, han vil ikke frelse oss *i* våre synder.¹⁶ En dyktig forhørsleder som het Zeezrom, prøvde en gang å lure Amulek ved å spørre: "Skal [den kommende Messias] frelse sitt folk i deres synder? Og Amulek svarte og sa til ham: Jeg sier til deg at det skal han ikke, for det er umulig for ham å fornekte sitt ord... Han kan ikke frelse dem i deres synder."¹⁷ Amulek uttalte den grunnleggende sannhet at for å bli frelst fra våre synder, må vi overholde "omvendelsens betingelser", som utløser Frelserens evne til å frelse vår sjel.¹⁸

Frelserens medfølelse, kjærlighet og barmhjertighet trekker oss mot ham.¹⁹ Gjennom hans forsoning er vi ikke lenger tilfreds med vår syndige tilstand.²⁰ Gud er tydelig på hva som er riktig og akseptabelt for ham, og hva som er galt og syndig. Dette er ikke fordi han ønsker å ha tankeløse, lydige etterfølgere. Nei, vår himmelske Fader ønsker

at hans barn med vitende og vilje skal velge å bli som ham²¹ og kvalifisere seg til det livet som han nyter godt av.²² På denne måten fullbyrder hans barn sin guddommelige fremtid og blir arvinger til alt han har.²³ Av denne grunn kan ikke Kirkens ledere endre Guds bud eller lære i strid med hans vilje, slik at den blir beleilig eller populær.

Men i vår livslange søken etter å følge Jesus Kristus, er hans eksempel på godhet overfor dem som synder, spesielt lærerikt. Vi, som er syndere, må, i likhet med Frelseren, strekke oss ut til andre med medfølelse og kjærlighet. Vår oppgave er også å hjelpe og velsigne, løfte og oppbygge, og erstatte frykt og fortvilelse med håp og glede.

Frelseren irettesatte dem som vek fra andre de så på som urene, og som i sin selvrettferdighet dømte andre som mer syndige enn dem selv.²⁴ Dette er den tydelige lærdommen som Frelseren rettet til dem som "stolte på seg selv at de var rettferdige, og foraktet de andre". Han fortalte denne lignelsen:

"To menn gikk opp til templet for å be. Den ene var en fariseer og den andre en toller.

Fariseeren stod for seg selv og bad slik: Gud, jeg takker deg fordi jeg ikke er som andre mennesker: røvere, urettferdige, horkarer – eller som denne tolleren.

Jeg faster to ganger i uken og gir tiende av alt jeg tjener.

Men tolleren stod langt borte. Han ville ikke engang løfte øynene mot himmelen, men slo seg for sitt bryst og sa: Gud, vær meg synder nådig!

Jesus konkluderte så: "Jeg sier dere: Denne [tolleren] gikk rettferdiggjort hjem til sitt hus, ikke den andre. For hver den som opphøyer seg selv, skal fornedres. Men den som fornedrer seg selv, skal opphøyes."²⁵

Budskapet til oss er tydelig: En angrende synder kommer nærmere Gud enn den selvrettferdige som fordømmer denne synderen.

Den menneskelige tendensen til å være selvrettferdig og fordømmende fantes også på Almas tid. Da folket "begynte å organisere kirken mer fullstendig... begynte [kirkens folk] å bli stolte... [og de] begynte å bli... store i egne øyne, og... begynte å bli hånlige mot hverandre, og... begynte

å forfølge dem som ikke trodde slik de selv ønsket og behaget."²⁶

Denne forfølgelsen var ettertrykkelig forbudt: "Nå var det en streng lov blant kirkens folk at ingen som tilhørte kirken, skulle begynne å forfølge dem som ikke tilhørte kirken, og at det ikke skulle være noen forfølgelse blant dem innbyrdes."²⁷ Det bærende prinsipp for siste-dagers-hellige er det samme. Vi må ikke gjøre oss skyldige i å forfølge noen hverken i eller utenfor Kirken.

De som har blitt forfulgt av en eller annen grunn, vet hvordan urettferdighet og fordommer føles. Som tenåring i Europa på 1960-tallet, følte jeg at jeg gjentatte ganger ble plukket på og mobbet fordi jeg var amerikaner, og fordi jeg var medlem av Kirken. Noen av mine skolekamerater behandlet meg som om jeg var personlig ansvarlig for upopulær amerikansk utenrikspolitikk. Jeg ble også behandlet som om min religion var en fornærmelse mot nasjonene der jeg bodde, fordi den skilte seg ut fra den statsstøttede religionen. Senere, i forskjellige land over hele verden, har jeg fått små glimt inn i motbydelige fordommer og diskriminering

som rettes mot noen på grunn av deres rase eller etniske bakgrunn.

Forfølgelse antar mange former: Latterliggjøring, trakassering, mobbing, utelukkelse og isolering, eller hat overfor andre. Vi må vokte oss mot fordommer som hever sin stygge røst mot dem som har andre meninger.

Fordommer tilkjenner seg delvis som uvilje mot å gi lik ytringsfrihet.²⁸ Alle, også religiøse mennesker, har rett til å gi uttrykk for sine meninger i det offentlige rom. Men ingen har rett til å være hatefull mot andre når disse meningene kommer til uttrykk.

Kirkens historie gir rikelig med bevis på at våre medlemmer ble behandlet med hat og fordommer. Hvor ironisk og trist det ville være om vi skulle behandle andre slik vi har blitt behandlet. Frelseren sa: "Alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, gjør det også mot dem."²⁹ Hvis vi skal kunne be om respekt, må vi vise respekt. Videre gir vår oppriktige omvendelse til evangeliet "saktmodighet og hjertets ydmykhet", noe som innbyr "Den hellige ånd [og fyller oss med] fullkommen kjærlighet",³⁰ en "oppriktig kjærlighet"³¹ til andre.

Vår gode hyrde er uforanderlig og føler det samme i dag med hensyn til synd og syndere som han gjorde da han vandret på jorden. Han viker ikke tilbake fra oss fordi vi synder, selv om

han noen ganger må tenke: "Men for en sau!" Han elsker oss så høyt at han gjorde det mulig for oss å omvende oss og bli rene, slik at vi kan vende tilbake til ham og vår himmelske Fader.³² Ved å gjøre dette, satte også Jesus Kristus et eksempel til etterfølgelse – å vise respekt for alle og ikke hate noen.

Som hans disipler skulle vi fullt ut gjenspeile hans kjærlighet og elske hverandre så åpenhertig og fullstendig at ingen føler seg forlatt, alene eller uten håp. Jeg vitner om at Jesus Kristus er vår gode hyrde, som elsker og bryr seg om oss. Han kjenner oss og la ned sitt liv for sine får.³³ Han lever også for oss og ønsker at vi skal kjenne ham og utøve tro på ham. Jeg elsker og tilber ham, og jeg er dypt takknemlig til ham, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Lectures on Faith* (1985), 38.
2. Romanen *Les Misérables* [De elendige] av Victor Hugo (1802-1885) forteller historien om Jean Valjean som begikk en mindre forbrytelse ved å stjele et brød for å fø sin søsters familie. Valjean ble dømt til 5 års fengsel, men tilbragte 19 år med tvangsarbeid på grunn av fire mislykkede rømningsforsøk. Han kom ut av fengsel som en herdet og bitter mann. På grunn av sitt rulleblad, var Valjean ute av stand til å skaffe arbeid, mat og losji. Utslitt og mismodig fikk han til slutt innkvartering hos biskopen i Digne, som viste Valjean vennlighet og medlidenhet. I løpet av natten ble Valjean overveldet av en følelse av håpløshet, og stjal biskopens sølvtøy og stakk av.

Valjean ble tatt til fange og ført tilbake til biskopen. Uforklarlig og i strid med Valjeans forventninger, fortalte biskopen politiet at Valjean hadde fått sølvtøyet og insisterte på at Valjean skulle ta to sølvlysestaker også. (Se Hugo, *Les Misérables* [1987], bok 2, kapittel 10-12.)

3. Se Hugo, *Les Misérables*, bok 1, kapittel 10.
4. Fortelleren spør: *Toutefois, la gale de la brebis doit-elle faire reculer le pasteur?* (Hugo, *Les Misérables* [1985], bok 1, kapittel 10, side 67). *Gale* i veterinærpatologi viser til en hvilken som helst av en rekke forskjellige hudsykdommer forårsaket av parasittiske midd, og som er kjennetegnet ved hårtap og skabbutbrudd ("mange" på engelsk). Denne setningen har blitt oversatt til engelsk på forskjellige måter.
5. Fortellerens spøkefulle redaksjonelle kommentar om konvensjonisten er *Mais quelle brebis!* Det har tidvis blitt oversatt som "Men for et svart får".
6. Lære og pakter 1:31.
7. Se Johannes 10:11, 14; Alma 5:38; Lære og pakter 50:44.
8. Jesaja 40:11.
9. Esekiel 34:16.
10. Jesaja 1:6.
11. Se Jesaja 1:18.
12. Se Lukas 15:1-2.
13. Se Matteus 18:11.
14. Se Johannes 8:3-11.
15. Joseph Smiths oversettelse, Johannes 8:11 (i Johannes 8:11, fotnote *c* i Kirkens engelske utgave av Bibelen).
16. Se D. Todd Christofferson, "Da blir dere i min kjærlighet", *Liahona*, nov. 2016, 48.
17. Alma 11:34, 37.
18. Se Helaman 5:10-11.
19. Se 3 Nephi 27:14-15.
20. I nyere tid har Frelseren forklart: "Den som bryter en lov og ikke adlyder loven, men søker å lage sin egen lov og foretrekker synd og fullt og helt vedblir i synd, kan ikke helliggjøres ved lov, heller ikke ved barmhjertighet, rettferdighet eller dom. Derfor må de fortsatt forbli urene" (Lære og pakter 88:35).
21. Se 2 Nephi 2:26-27.
22. Se Lære og pakter 14:7; 132:19-20, 24, 55.
23. Se Romerne 8:16-17; Lære og pakter 84:38.
24. Se Matteus 23:13.
25. Lukas 18:9-14.
26. Alma 4:4, 6, 8.
27. Alma 1:21.
28. Se *Oxford English Dictionary*, "bigotry" og "intolerance", oed.com.
29. Matteus 7:12.
30. Moroni 8:26.
31. 1 Peter 1:22.
32. Se 3. trosartikkel.
33. Se Johannes 10:11-15.

Av eldste Ulisses Soares
i De syttis presidentskap

Stol på Gud uten å nøle

Hvis vi er standhaftige og ikke vakler i vår tro, vil Herren øke vår evne til å heve oss over livets utfordringer.

Kjære brødre og søstre, jeg ønsker å innlede mitt budskap i dag med å vitne om at jeg vet at president Thomas S. Monson er Guds profet i vår tid. Hans rådgivere i Det første presidentskap, og De tolv apostler er også profeter, seere og åpenbarere. De representerer vår Herre Jesus Kristus og har rett til å erklære hans sinn og vilje slik den blir åpenbart for dem. Jeg vitner om at det ligger trygghet i å følge deres råd. Herren inspirerer dem til å legge vekt på å styrke vår tro på vår himmelske Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og hans forsoning, slik at vi ikke vakler når vi møter vår tids utfordringer.

I Mormons bok leser vi om en mann ved navn Ammon som ble sendt fra Zarahemlas land til Lehi-Nephis land for å undersøke hvordan det gikk med sine brødre. Der fant han kong Limhi og hans folk, som var i trelldom under lamanittene. Kong Limhi ble oppmuntret av det Ammon fortalte ham om sitt folk i Zarahemla. Hans hjerte ble fylt med så mye håp og glede at han samlet folket ved templet og sa:

“Løft derfor deres hoder, gled dere, og sett deres lit til Gud...”

Hvis dere vil vende dere til Herren av hele deres hjerte... og tjene ham med all flid... vil han – etter sin egen

vilje og sitt eget behag – fri dere ut av trelldom.”¹

Kong Limhis folks tro ble så sterkt berørt av Ammons ord at de inngikk en pakt med Gud om å tjene ham og holde hans bud, til tross for sine vanskelige omstendigheter. På grunn av deres tro, var de i stand til å utarbeide en plan for å flykte ut av lamanittenes hender.²

Brødre og søstre, tenk over hvor viktig kong Limhis oppfordring til sitt folk

var, og dens relevans for oss. Han sa: “Løft derfor deres hoder, gled dere, og sett deres lit til Gud.” Med disse ordene oppfordret Limhi sitt folk til å se på fremtiden med troens øyne, til å erstatte frykt med optimismens håp som kommer av tro, og ikke vakle med hensyn til å sette sin lit til Gud, uavhengig av omstendighetene.

Jordelivet er en periode med prøvelser der vi vil bli prøvet for å se om vi vil gjøre alt som Herren vår Gud befaler oss.³ Dette vil kreve urokkelig tro på Kristus, også i tider med store vanskeligheter. Det vil kreve at vi strever fremover med standhaftig tro på Kristus, blir ledet av Ånden og stoler på at Gud vil sørge for våre behov.⁴

På slutten av sitt jordiske virke, like før han ble tatt til fange, underviste Frelseren sine disipler: “I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden.”⁵

Tenk litt over dette sammen med meg et øyeblikk – Jesus Kristus,

Faderens enbårne Sønn, levde et syndfritt liv og overvant alle verdens fristelser, smerter, utfordringer og lidelser. Han utgjøt bloddråper i Getsemane. Han led fryktelige, ubeskrivelige smerter. Han påtok seg alle våre smerter og sykdommer. Han står klar til å hjelpe

– hver enkelt av oss – med enhver byrde. Ved sitt liv, sin lidelse, sin død og sin oppstandelse fjernet han ethvert hinder for at vi kan frydes og finne fred på jorden. Fordelene ved hans sonoffer gis til alle dem som tar imot ham og forneker seg selv, og til dem

som tar hans kors opp og følger ham som hans sanne disipler.⁶ Når vi utøver tro på Jesus Kristus og hans forsoning, vil vi derfor bli styrket, våre byrder vil bli lettet, og på grunn av ham vil vi overvinne verden.

Brødre og søstre, når vi tenker på den styrke og det håp vi kan motta fra Frelseren, har vi grunn til å løfte hodet, fryde oss og streve fremover i tro uten å vakle, “for den som tviler, ligner en bølge på havet, som drives og kastes av vinden... [for] en tvesinnet mann [er] ustø på alle sine veier”.⁷

Kong Limhi oppfordret også: “Hvis dere vil vende dere til Herren av hele deres hjerte... og tjene ham med *all* flid, hvis dere gjør dette, vil han – etter sin egen vilje og sitt eget behag – fri dere ut av trelldom.”⁸

Lytt til Frelserens egne ord idet han innstendig ber oss:

“La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud, og tro på meg...”

Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud...

Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker meg. Og den som elsker meg, skal bli elsket av min Far. Og jeg skal elske ham og åpenbare meg for ham.”⁹

Gud velsigner oss i henhold til vår tro.¹⁰ Tro er kilden til å leve med guddommelig mening og et evig perspektiv. Tro er et praktisk prinsipp som inspirerer til flid. Det er en dynamisk og levende kraft som tilkjennegis i vår positive holdning og vårt ønske om frivillig å gjøre alt som Gud og Jesus Kristus ber oss om. Det bringer oss ned på våre knær for å bønnfalle Herren om veiledning, og til å reise oss og handle med frimodighet for å oppnå det som er forenelig med hans vilje.

For mange år siden da jeg virket som misjonspresident, fikk jeg en telefon fra foreldrene til en av våre kjære

misjonærer, som informerte meg om at hans søster hadde gått bort. Jeg husker at i denne gripende stunden snakket denne misjonæren og jeg om Guds vidunderlige frelsesplan for sine barn, og hvordan denne kunnskapen ville trøste ham.

Selv om han var lamslått og trist av denne motgangen, kunne denne misjonæren – gjennom sine tårer og med tro på Gud – glede seg over sin søsters liv. Han uttrykte urokkelig tillit til Herrens milde barmhjertighet. Bestemt fortalte han meg at han ville fortsette å utføre sin misjon med all tro og flid for å gjøre seg verdig til de løftene som Gud hadde beredt for ham og hans familie. I denne nødens stund vendte denne trofaste misjonæren seg til Gud, satte all sin lit til ham, og fornyet sitt løfte om å tjene Herren med tro og med all flid.

Brødre og søstre, hvis vi ikke er forankret ved standhaftig tillit til Gud og ønsket om å tjene ham, kan jordelivets smertefulle opplevelser få oss til å føle at vi bærer et tungt åk, og vi kan miste motivasjonen til å etterleve evangeliet fullt ut. Uten tro vil vi til slutt miste evnen til å verdsette de planer vår Gud har for det som vil skje senere i vårt liv.¹¹

I slike stunder med prøvelser forsøker djevelen – som alltid er på utkikk – å bruke vår logikk og våre resonnementer mot oss. Han prøver å overbevise oss om at det er nytteløst å etterleve evangeliets prinsipper. Husk at det naturlige menneskes logikk “tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er en dårskap for ham”.¹² Husk at Satan “er en fiende av Gud og kjemper stadig mot ham og innbyr og lokker stadig til synd og til å gjøre det som er ondt”.¹³ Vi må ikke la ham bedra oss, for når vi gjør det, svikter vår tro og vi mister evnen til å motta Guds velsignelser.

Hvis vi er standhaftige og ikke vakler i vår tro, vil Herren øke vår evne til å heve oss over livets utfordringer. Vi vil bli i stand til å undertrykke negative impulser, og vi vil utvikle evnen til å overvinne selv det som synes å være overveldende hindringer. Det var dette som gjorde kong Limhis folk i stand til å gjennomføre en spektakulær flukt fra sitt fangenskap hos lamanittene.

Brødre og søstre, jeg oppfordrer dere til å sette hele deres lit til Gud og hans profeters læresetninger. Jeg oppfordrer dere til å fornye deres pakter med Gud, til å tjene ham av hele deres hjerte, uavhengig av livets komplekse situasjoner. Jeg vitner om at i kraft av deres urokkelige tro på Kristus, vil dere bli fri fra det fangenskap som synd, tvil, vantrø, bedrøvelse og lidelse utgjør, og dere vil motta alle lovede velsignelser fra vår kjærlige Fader.

Jeg bærer vitnesbyrd om at Gud virkelig finnes. Han lever. Han elsker oss. Han hører våre bønner i våre lykkelige stunder, og i våre stunder med tvil, sorg og fortvilelse. Jeg vitner om at Jesus Kristus er verdens Frelser. Han er Forløseren.

Jeg avslutter min tale i dag med teksten i salmen “Ikke nå, men i årene

som kommer”, som finnes i den portugisiske salmeboken:

*Hvis skyer istedenfor sol kaster skygger over vårt hjerte,
Hvis smerte rammer oss, er det ikke så farlig. Vi vil snart vite hvem Du er.
Jesus veileder oss med sin hånd, og han vil fortelle oss hvorfor.
Hvis vi lytter til hans røst, vil han fortelle oss det om en stund.
Stol på Gud uten å nøle, og la ham oppholde oss.
Syng hans evige pris, for senere vil han forklare.¹⁴*

Dette sier jeg i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosiah 7:19, 33.
2. Se Mosiah 21:32; 22:1-14.
3. Se Abraham 3:25.
4. Se 1 Nephi 4:6-7; 2 Nephi 31:20.
5. Johannes 16:33.
6. Se Lukas 9:23.
7. Jakobs brev 1:6, 8.
8. Mosiah 7:33; uthevelse tilføyd.
9. Johannes 14:1, 15, 21.
10. Se 2 Nephi 27:23; Alma 37:40; Ether 12:29.
11. Se Lære og pakter 58:3.
12. 1 Korinterbrev 2:14.
13. Moroni 7:12.
14. “Ikke nå, men i årene som kommer”, oversatt fra “Agora Não, mas Logo Mais”, *Salmer* (portugisisk), nr. 156.

Av eldste Mark A. Bragg
i De sytti

Klarere og klarere inntil som ved høylys dag

Selv i de vanskeligste og mørkeste tider finnes det lys og godhet rundt oss.

Paulus ga et storartet budskap om håp til korinterne: “På alle vis er vi trengt, men ikke stengt, rådville, men ikke rådløse, forfulgt, men ikke forlatt, slått ned, men ikke utslått.”¹

Hva var kilden til Paulus’ håp? Hør på hans forklaring: “For Gud, som bød at lys skulle skinne fram i mørket, han har også latt lyset skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skal lyse fram.”²

Selv i de vanskeligste og mørkeste tider finnes det lys og godhet rundt oss. I oktober i fjor minnet president Dieter F. Uchtdorf oss om at “vi er omgitt av et så imponerende vell av lys og sannhet at jeg lurer på om vi virkelig verdsetter det vi har”.³

Satan vil imidlertid heller at vi skal fokusere på “den mørke tåken... som forblinder øynene og forherder... hjerter og leder dem bort”.⁴

Med fullkommen forståelse av utfordringene i vår tid, lover imidlertid Frelseren: “Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag.”⁵

Vi er Guds barn. Å motta lys, bli i Gud og motta mer lys er det vi er skapt til å gjøre. Helt fra begynnelsen fulgte vi lyset. Vi fulgte vår himmelske Fader og hans plan. Å søke lyset ligger i vårt åndelige DNA.

Jeg hørte denne evige sannheten vakkert undervist på et uventet sted. Mens jeg jobbet for en stor bank, ble

jeg invitert til å delta på et lederseminar ved University of Michigan. På seminaret underviste professor Kim Cameron om positivt lederskap og dets heliotrope virkning. Han forklarte: “Dette er alle levende systemers trang til å strekke seg mot positiv energi [lys] og bort fra negativ energi [mørke]. Fra encellede organismer til komplekse menneskelige systemer, har alt levende en iboende tilbøyelighet mot det positive og bort fra det negative.”⁶

Med støtte fra et vell av studier, fokuserte han også på tre avgjørende komponenter i en vellykket arbeidsplasskultur – medfølelse, tilgivelse og takknemlighet.⁷ Det gir mening at når mennesker vender seg til det positive (lyset), er egenskapene som verdens lys, Jesus Kristus, så fullkomment viste oss, tilstede!

Brødre og søstre, dere kan være trygge på at vi har lys tilgjengelig for oss. Jeg vil foreslå tre områder hvor vi *alltid* vil finne lys:

1. Kirkens lys

Kirken er et fyrtårn som gir lys til en stadig mørkere verden. Dette er en fantastisk tid å være medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige! Kirken er sterkere enn den noen gang har vært⁸, og vokser seg bokstavelig talt sterkere for hver dag idet nye medlemmer slutter seg til oss, nye forsamlinger dannes, nye misjonærer kalles, og nye territorier blir åpnet for evangeliet. Vi ser dem som har glidd bort fra aktivitet i Kirken en stund, vende tilbake idet redningsarbeidet som president Thomas S. Monson så for seg, bringer daglige mirakler.

Jeg snakket nylig med ungdom i Paraguay, Uruguay, Chile og Argentina under deres Til styrke for ungdomskonferanser. Tusenvis av unge menn og kvinner brukte en uke til å styrke sin kjærlighet til Frelseren, for så å vende hjem til sin familie og venner for å utstråle Kristi lys og kjærlighet.

Kirken vil alltid ha sine kritikere. Slik har det vært siden begynnelsen, og slik vil det være til enden. Men vi kan ikke la den slags kritikk få sløve vår følsomhet for det lys som er tilgjengelig for oss. Å gjenkjenne lyset og søke etter det vil kvalifisere oss for enda mer lys.

I en stadig mørkere verden vil *Kirkens lys* skinne klarere og klarere inntil som ved høylys dag.

2. Evangeliets lys

Evangeliets lys er den vei som “blir klarere og klarere til det er høylys dag”,⁹ og den lyser sterkest i vår familie og i templer over hele verden.

I *Forkynn mitt evangelium* står det: “Ved hjelp av evangeliets lys kan familier ordne opp i misforståelser, strid og utfordringer. Familier som er splittet, kan forenes igjen gjennom omvendelse, tilgivelse og tro på kraften

i Jesu Kristi forsoning.”¹⁰ Nå mer enn noensinne må vår familie være en kilde til sterkt lys for alle rundt oss. Familier vokser i lys etter hvert som de vokser i kjærlighet og godhet. Når vi bygger familier på “tro... omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet [og] medfølelse”,¹¹ vil vi føle større kjærlighet til Frelseren og til hverandre. Familien vil bli sterkere, og lyset i hver enkelt av oss vil bli lysere.

I Bible Dictionary, i Kirkens engelske utgave av Bibelen, leser vi at “kun

hjemmet kan sammenlignes med templet hva hellighet angår”.¹² Vi har nå 155 templer i drift, og flere kommer snart. Flere og flere familier blir beseglet for tid og all evighet. Medlemmer sender stadig flere navn på forfedre til templet for å utføre deres frelsende ordinanser. Vi opplever i sannhet stor glede og feiring på begge sider av sløret!

I en stadig mørkere verden vil *evangeliets lys* skinne klarere og klarere inntil som ved høylys dag.

3. Kristi lys

Man kan ikke snakke om lyset i verden uten å snakke om verdens lys, Jesus Kristus. En tilkjennegivelse av en kjærlig himmelsk Fader er at alle som kommer til dette liv, har blitt velsignet med Kristi lys for å hjelpe dem på veien hjem. President Boyd K. Packer har sagt: "Kristi Ånd er alltid der... Kristi lys er like universelt som selve sollyset. Overalt hvor det finnes menneskelig liv, finnes Kristi ånd."¹³ Kristi lys "innbyr og lokker stadig til å gjøre godt"¹⁴ og forbereder alle som søker godhet og sannhet, til å motta Den hellige ånd.

Frelseren lærer oss at han er lyset som "opplyser deres øyne", "skjerper deres forstand" og "gir alle ting liv".¹⁵ Kristi lys vil hjelpe oss å se andre gjennom Frelserens øyne. Vi vil være mer kjærlige og forståelsesfulle med hensyn til andres kamper. Det vil hjelpe oss å være mer tålmodige med dem som kanskje ikke tilber eller tjener slik som

oss. Det vil hjelpe oss å forstå den store plan for lykke mer fullstendig, og se hvordan vi alle passer inn i denne store og kjærlige planen. Det gir liv, mål og mening til alt vi gjør. Med all den lykke som vil komme til oss når vi mer fullt ut forstår Kristi lys, vil det ikke kunne sammenlignes med den glede vi føler når vi ser Kristi lys virke i andre – familie, venner og til og med vilt fremmede.

Jeg følte denne gleden da jeg hørte om innsatsen til en tapper gruppe brannmenn som kjempet for å redde et brennende stavssenter i Sør-California i 2015. Mens brannen raste, ringte en bataljonssjef til en siste-dagers-hellig venn for å spørre hvor de hellige relikviene og nadverdsbegrene ble oppbevart, slik at de kunne reddes. Vennen hans forsikret ham om at det ikke var noen hellige relikvier og at nadverdsbegrene faktisk var svært lette å erstatte. Men sjefen følte han skulle gjøre mer, så han sendte brannmenn

inn i den brennende bygningen igjen for å hente alle malerier av Kristus ned fra veggene så de kunne bevares. De satte til og med et av dem i brannbilen i håp om at brannmennene måtte bli beskyttet. Jeg ble virkelig rørt av sjefens vennlighet, godhet og følsomhet for lyset i en farlig og vanskelig stund.

I en stadig mørkere verden vil *Kristi lys* skinne klarere og klarere inntil som ved høylys dag.

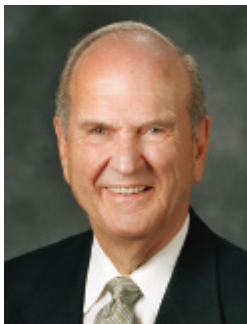
Jeg gjentar igjen Paulus' ord: "La oss... iføre oss lysets våpen."¹⁶ Jeg vitner om Kristus. Han er verdens lys. Måtte vi bli styrket av lyset som er tilgjengelig for oss ved økt deltagelse i kirken og større anvendelse av evangeliets prinsipper i vår familie. Måtte vi alltid se Kristi lys i andre, og hjelpe dem å se det i seg selv. Når vi mottar dette lyset, vil vi bli velsignet med mer lys, inntil som ved høylys dag når vi igjen ser "lysenes Far",¹⁷ vår himmelske Fader. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn, verdens lys. Amen. ■

En brannmann redder et maleri av Frelseren fra et brennende stavssenter i California, USA.

NOTER

1. 2 Korinterbrev 4:8-9.
2. 2 Korinterbrev 4:6.
3. Dieter F. Uchtdorf, "Hvor stor er ikke vår Guds plan!" *Liahona*, nov. 2016, 20.
4. 1 Nephi 12:17.
5. Lære og pakter 50:24.
6. Kim Cameron, *Positive Leadership: Strategies for Extraordinary Performance*, 2. utg. (2012), xii; se også Kim S. Cameron, "Leading with Energy", Wheatley Institution Fellow Notes, 17. feb., wheatley.byu.edu.
7. Se Kim Cameron, *Positive Leadership*, 33, 36, 39.
8. Se Quentin L. Cook, "Min Gud er mitt lys", *Liahona*, mai 2015, 65.
9. Ordspråkene 4:18.
10. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 3.
11. "Familien – en erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
12. Veiledning til Skriftene, "Tempel".
13. Boyd K. Packer, "Kristi lys", eller *Liahona*, april 2005, 13.
14. Moroni 7:13.
15. Lære og pakter 88:11, 13.
16. Romerne 13:12.
17. Jakobs brev 1:17; Lære og pakter 67:9.

Av president Russell M. Nelson
President for De tolv apostlers quorum

Vi kan bringe Jesu Kristi kraft inn i vårt liv

Jesu Kristi evangelium er fylt med hans kraft, som er tilgjengelig for enhver oppriktig søkende Guds datter eller sønn.

Mine kjære brødre og søstre, vi lever i en svært vanskelig evangelieutdeling. Utfordringer, kontroverser og innfløkte problemstillinger virvler rundt oss. Vår turbulente tid ble forutsett av Frelseren. Han advarte oss og sa at i vår tid ville motstanderen vekke sinne i menneskenes hjerter og lede dem på villspor.¹ Men vår himmelske Fader mente aldri at vi skulle håndtere labyrinten av personlige problemer og samfunnsspørsmål på egenhånd.

Gud elsket verden så høyt at han sendte sin enbårne Sønn² for å hjelpe oss.³ Og hans Sønn Jesus Kristus ga sitt liv for oss. Alt dette for at vi kunne få tilgang til guddommelig kraft – tilstrekkelig kraft til å takle vår tids byrder, hindringer og fristelser.⁴ I dag vil jeg tale om *hvordan* vi kan bringe vår Herre og Mester Jesu Kristi kraft inn i vårt liv.

Vi begynner ved å lære om ham.⁵ “Det er umulig for [oss] å bli frelst i uvitenhet.”⁶ Jo mer vi vet om Frelserens virksomhet og misjon⁷ – jo mer vi forstår av hans lære⁸ og hva han gjorde for oss – desto mer vet vi at han kan gi oss den kraft vi trenger i vårt liv.

Tidligere i år ba jeg de unge voksne i Kirken om å vie en del av sin tid hver uke til å studere *alt* Jesus sa og gjorde slik det er nedtegnet i standardverkene.⁹ Jeg oppfordret dem til å la skriftstedhenvisningene om Jesus

Kristus i Topical Guide bli deres personlige læreplan.¹⁰

Jeg ga denne utfordringen fordi jeg allerede hadde tatt den selv. Jeg leste og understreket *alle* versene om Jesus Kristus som er oppført under hovedoverskriften og de 57 undertitlene i Topical Guide.¹¹ Da jeg avsluttet denne spennende øvelsen, spurte min hustru hvilken virkning det hadde hatt på meg. Jeg sa: “Jeg et nytt menneske!”

Jeg følte fornyet hengivenhet til ham da jeg lese om igjen i Mormons bok Frelserens egen uttalelse om sin misjon i jordelivet. Han erklærte:

“Jeg kom til verden for å gjøre min Faders vilje fordi min Fader sendte meg.

Og min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset.”¹²

Som siste-dagers-hellige kaller vi hans misjon for Jesu Kristi forsoning, som gjorde oppstandelse til en realitet for alle og gjorde evig liv mulig for dem

som omvender seg fra sine synder og mottar og holder nødvendige ordinan- ser og pakter.

Det er læremessig ufullstendig å snakke om Herrens sonoffer ved forkortede uttrykk som for eksem- pel “forsoningen” eller “forsoningens styrkende kraft” eller “å anvende forsoningen” eller “å bli styrket av forsoningen”. Disse utsagnene utgjør en reell fare for å lede vår tro på villspor ved å behandle *hendelsen* som om *den* hadde levende eksistens og evner uavhengig av vår himmelske Fader og

hans Sønn Jesus Kristus.

Ifølge Faderens store og evige plan var det Frelseren som led. Det var Frelseren som brøt dødens bånd. Det var Frelseren som betalte prisen for våre synder og overtredelser, og visker dem ut på betingelse av vår omvend- else. Det er Frelseren som befri oss fra fysisk og åndelig død.

Det finnes ingen formløs enhet som kalles “forsoningen” som vi kan søke hjelp, helbredelse, tilgivelse eller styrke fra. Jesus Kristus er kilden. Hellige begreper som *forsoning* og

oppstandelse beskriver hva Frelseren gjorde ifølge Faderens plan, slik at vi kan leve med håp i dette liv og få evig liv i den kommende verden. Frelse- rens sonoffer – den sentrale handling i hele menneskehetens historie – forstås best og verdsettes mest når vi uttrykkelig og tydelig knytter den til ham.

Betydningen av Frelserens misjon ble ettertrykkelig understreket av pro- feten Joseph Smith, som erklærte: “De fundamentale prinsipper i vår religion er apostlenes og profetenes vitnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, ble begravet, oppsto på den tredje dag og fór opp til himmelen; og alt annet som henhører til vår religion, er bare supple- ment til dette.”¹³

Det var nettopp denne uttalelsen av profeten som ga insentiv for 15 profe- ter, seere og åpenbarere til å utstede og undertegne sitt vitnesbyrd for å markere 2000-årsdagen for Herrens fødsel. Dette historiske vitnesbyrdet har tittelen “Den levende Kristus”.¹⁴ Mange medlemmer har lært dets sannheter utenat. Andre vet knapt nok at det finnes. Når dere ønsker å lære mer om Jesus Kristus, oppfordrer jeg dere til å studere “Den levende Kristus”.

Når vi investerer tid i å lære om Frelseren og hans sonoffer, blir vi tilbøyelige til å delta i noe annet som er nødvendig for å få tilgang til hans kraft: Vi velger å ha tro på ham og følge ham.

Jesu Kristi sanne disipler er vil- lige til å skille seg ut, si ifra og være annerledes enn verdens innbyggere. De er uforferdede, trofaste og modige. Jeg hørte om slike disipler på et oppdrag i Mexico nylig, der jeg møtte offentlige tjenestemenn så vel som ledere av andre trossamfunn. Hver av dem takket meg for våre medlemmers heroiske og vellykkede innsats for å

beskytte og bevare sterke ekteskap og familier i deres land.

Det er ikke enkelt eller går automatisk i å bli slike effektive disipler. Vi må holde urokkelig fokus på Frelseren og hans evangelium. Det er mentalt krevende å anstrenge seg for å se hen til ham i *enhver* tanke.¹⁵ Men når vi gjør det, forsvinner tvil og frykt.¹⁶

Jeg hørte nylig om en fryktløs, ung laurbærpike. Hun ble invitert til å delta i en delstatskonkurransen for skolen sin på samme kveld som hun hadde lovet å delta på et Hjelpeforeningsmøte i staven. Da hun ble klar over konflikten og forklarte for konkurransens funksjonærer at hun måtte forlate konkurransen tidlig for å delta på et viktig møte, fikk hun høre at hun ville bli diskvalifisert hvis hun gjorde det.

Hva gjorde denne laurbærpiken? Hun holdt sitt løfte om å delta på Hjelpeforeningens fellesmøte. Som lovet, ble hun diskvalifisert fra delstatskonkurransen. På spørsmål om sin beslutning svarte hun ganske enkelt: "Kirken er da viktigere, ikke sant?"

Tro på Jesus Kristus driver oss til å

gjøre ting vi ellers ikke ville gjøre. Tro som motiverer oss til handling, gir oss bedre tilgang til hans kraft.

Vi kan også øke Frelserens kraft i vårt liv når vi inngår hellige pakter og holder disse paktene med nøyaktighet. Våre pakter binder oss til ham og gir oss guddommelig kraft. Som trofaste disipler, omvender vi oss og følger ham ned i dåpens vann. Vi vandrer på paktens vei for å motta andre nødvendige ordinanser.¹⁷ Og heldigvis gjør Guds plan det mulig at disse velsignelsene kan tilbys forfedre som døde uten en mulighet til å oppnå dem i løpet av sitt jordiske liv.¹⁸

Paktslojale menn og kvinner søker etter måter å holde seg uplettet av verden på, slik at ingenting kan hindre deres tilgang til Frelserens kraft. En trofast hustru og mor skrev nylig dette: " Dette er vanskelige og farefulle tider. Hvor velsignet vi er som har økt kunnskap om frelsesplanen og inspirert veiledning fra kjærlige profeter, apostler og ledere for å hjelpe oss å seile trygt på disse stormfulle havene. Vi har vendt oss fra vanen vi hadde

med å slå på radioen om morgenen. I stedet hører vi nå på en generalkonferansetale på mobiltelefonene våre hver morgen mens vi forbereder oss til en ny dag."

En annen måte å bringe Frelserens kraft inn i vårt liv på, er å strekke oss opp til ham i tro. Den slags strekking krever flittig og konsentrert innsats.

Husker dere historien i Bibelen om kvinnen som i 12 år led av svekkelse?¹⁹ Hun utøvet stor tro på Frelseren, og utbrøt: "Kan jeg få røre, om så bare ved hans klær, så blir jeg frisk."²⁰

Denne trofaste og fokuserte kvinnen måtte strekke seg så langt hun kunne for å få tilgang til hans kraft. Hennes fysiske strekking var et symbol på hennes åndelige strekking.

Mange av oss har ropt fra dypet av vårt hjerte en variant av denne kvinnens ord: "Om jeg bare åndelig kunne strekke meg nok til å bringe Frelserens kraft inn i mitt liv, ville jeg kunne takle min hjerteskjærende situasjon. Jeg ville vite hva jeg skulle gjøre. Og jeg ville ha styrke til å gjøre det."

Når du strekker deg opp etter

Herrens kraft i ditt liv med samme intensitet som en som er i ferd med å drukne har som kaver og gisper etter luft, vil du få kraft fra Jesus Kristus. Når Frelseren vet at du virkelig ønsker å strekke deg opp til ham – når han kan føle at ditt hjertes største ønske er å bringe hans kraft inn i ditt liv – vil du bli ledet av Den hellige ånd til å vite nøyaktig hva du skal gjøre.²¹

Når du åndelig strekker deg lenger enn du noensinne før har gjort, vil hans kraft strømme til deg.²² Og da vil du forstå den dype betydningen av ordene vi synger i salmen “Guds Ånd som en ild”:

Direkte oversatt fra engelsk står det at Herren forøker de helliges forståelse...

Tegn på Guds kraft og kunnskapen om ham utbres over jorden, og sløret over jorden begynner å revne.²³

Jesu Kristi evangelium er fylt med hans kraft, som er tilgjengelig for enhver oppriktig søkende Guds datter eller sønn. Det er mitt vitnesbyrd at når vi bringer hans kraft inn i vårt liv, vil både han og vi juble.²⁴

Som et av hans spesielle vitner,

erklærer jeg at Gud lever! Jesus er Kristus! Hans Kirke er gjenopprettet på jorden! Guds profet på jorden i dag er president Thomas S. Monson, som jeg oppholder av hele mitt hjerte. Jeg vitner om dette og uttrykker min kjærlighet og velsignelse til hver av dere, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Nephi 28:19-30.
2. Se Johannes 3:16.
3. Jesus var Den salvede – salvet av vår himmelske Fader til å være hans personlige representant i alle ting som vedrører menneskehetens frelse. Jesus ble salvet til å være vår Frelser og Forløser. Før verden ble dannet, ble Jesus salvet til å gjøre udødelighet til en realitet og evig liv til en mulighet for alle Guds barn (se Johannes 17:24; 1 Peter 1:20). Derfor hadde Jesus to unike titler: *Messias* (hebraisk) og *Kristus* (gresk) – som betyr “salvet”. (Se Veiledning til Skriftene, “Den salvede.”)
4. Vi kan beskytte oss ved å kjenne og etterleve Guds ord (se Efeserne 6:17-18; Lære og pakter 27:18).
5. Under ledelse av sin Fader, skapte Jesus jorden (se Johannes 1:2-3) og andre verdener uten tall (se Moses 1:33). Lenge før sin jordiske fødsel, var Jesus den store Jehova – Det gamle testamentes Gud. Det var Jehova som samtalte med Moses på Sinai-fjellet. Det var Jehova som inngikk en pakt med Abraham om at alle jordens nasjoner skulle bli velsignet gjennom Abrahams slektslinje. Og det var Jehova som inngikk pakter med familiene i Israels hus. Jesus var også den lovede Immanuel, som Jesaja profeterte om (se Jesaja 7:14).
6. Lære og pakter 131:6.
7. Se Lære og pakter 76:40-41.
8. Se 2 Nephi 31:2-21.
9. Bibelen, Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle.
10. Se Topical Guide, “Jesus Kristus”. I tillegg til teksten under denne hovedoverskriften, er det 57 undertitler om ham. For ikke-engelske utgaver av Skriftene, bruk Veiledning til Skriftene.
11. Mer enn 2200 oppføringer finnes på de 18 sidene i “Topical Guide” i Kirkens engelske bibel.
12. 3 Nephi 27:13-14.
13. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 50-51.
14. Se “Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd”, *Liahona*, april 2000, 2-3.
15. Se Helaman 8:15.
16. Se Lære og pakter 6:36.
17. Jesus Kristus underviste oss om betydningen av hellige ordinanser som dåp (se Johannes 3:5), nadverden (se Lære og pakter 59:9) og tempelordinansene begavelse og besegling (se Lære og pakter 124:39-42).
18. Se Lære og pakter 124:29-32.
19. Se Lukas 8:43-44.
20. Markus 5:28.
21. Se Lære og pakter 88:63.
22. Da den trofaste kvinnen rørte ved Frelserens klær, sa han umiddelbart: “Jeg kjente at en *kraft* [av det greske *dunamis*,] gikk ut fra meg” (Lukas 8:46; uthevelse tilføyd).
23. “Guds ånd som en ild”, *Salmer*, nr. 2.
24. Se 3 Nephi 17:20.

Fremlagt av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Mine kjære brødre og søstre, president Monson har bedt meg fremlegge Kirkens generalautoriteter, områdesyttier og hjelpeorganisasjonenes generalpresidentskaper for deres oppholdelse.

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich

Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Russell M. Nelson som president for De tolv apostlers quorum og følgende som medlemmer av dette quorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen,

Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson og Dale G. Renlund.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

Vi er takknemlige for eldste Bruce D. Porters tjeneste, vår venn og medarbeider som gikk bort 28. desember 2016. Vi uttrykker vår kjærlighet og vår dyptfølte kondolanse til søster Susan Porter og deres barn og barnebarn. Vi er takknemlige for å ha tjenestegjort sammen med denne gode mannen.

Det er foreslått at vi avløser Taylor G. Godoy og John C. Pingree jr. som områdesyttier. De som ønsker å uttrykke takknemlighet overfor disse brødrene for deres tjeneste, kan vise det.

Det er foreslått at vi med oppriktig takknemlighet avløser søstrene

Linda K. Burton, Carole M. Stephens og Linda S. Reeves som Hjelpeforeningens generalpresidentskap. Vi avløser også medlemmene av Hjelpeforeningens generalutvalg.

De som vil være med å takke disse søstrene for deres fremragende tjeneste og hengivenhet, bes vennligst vise det.

Det er foreslått at vi avløser søster Jean B. Bingham som førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap og søster Bonnie H. Cordon som annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap.

De som ønsker å vise takknemlighet overfor disse søstrene, kan gjøre det med oppløftet hånd.

Det er foreslått at vi oppholder følgende som nye generalautoritet-syttier: Taylor G. Godoy, Joni L. Koch, Adilson de Paula Parrella, John C. Pingree jr., Brian K. Taylor og Taniela B. Wakolo

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot, med det samme tegn.

Det er foreslått at vi oppholder Jean B. Bingham som Hjelpeforeningens generalpresident med Sharon L. Eubank som førsterådgiver og Reyna I. Aburto som annenrådgiver.

Det er videre foreslått at vi oppholder Bonnie H. Cordon til nå å virke som førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap og Cristina B. Franco til å virke som annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder følgende som nye områdesyttier: Luis R. Arbizú, David A. Benalcázar, Berne S. Broadbent, David L. Buckner, L. Todd Budge, Luciano Cascardi, Ting Tsung Chang, Pablo H. Chavez, Raymond A. Cutler, Fernando P. Del Carpio, José Luiz Del Guerso, Aleksandr A. Drachyov, I. Raymond Egbo, Carlos R. Fusco Jr., Jorge A. García, Gary F. Gessel, Guillermo I. Guardia, Marcel Guei, José Hernández, Karl D. Hirst, Ren S. Johnson, Jay B. Jones, Anthony M. Kaku, Paul N. Lekias, John A. McCune, Tomas S. Merdegia, Artur J. Miranda, Elie K. Monga, Juan C. Pozo, Anthony Quaisie, James R. Rasband, Carlos G. Revillo Jr., Martin C. Rios, Johnny F. Ruiz, K. Roy Tunnicliffe, og Moisés Villanueva.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoritetene, områdesyttiene og presidentskapene for hjelpeorganisasjonene på generalplan slik de nå er organisert.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot?

Avstemmingen er notert. Vi oppfordrer dem som eventuelt har stemt imot noen av forslagene, til å kontakte sin stavsprezident.

Mine kjære brødre og søstre, takk for deres vedvarende tro og bønner på vegne av Kirkens ledere.

Vi inviterer nå de nye generalautoritet-syttiene og Hjelpeforeningens nye generalpresidentskap til å innta sine plasser på forhøyningen. President Monson sier alltid: "Det er langt å gå." Takk, søstre. Takk, brødre. Til opplysning er Sister Franco for tiden på misjon sammen med sin mann i Argentina. Hun ble nettopp oppholdt, som dere vet, og vil offisielt begynne i tjeneste når de kommer hjem i juli. ■

Rapport fra Kirkens revisjonsavdeling, 2016

Fremlagt av Kevin R. Jergensen

Administrerende direktør, Kirkens revisjonsavdeling

Til Det første presidentskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Kjære brødre, som anvist ved åpenbaring i kapittel 120 i Lære og pakter, er det Rådet for disponering av tiendemidler, som består av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og Det presiderende biskopsråd, som godkjenner utbetalinger av Kirkens midler. Kirkens enheter utbetaler midler i samsvar med godkjente budsjetter, retningslinjer og fremgangsmåter.

Kirkens revisjonsavdeling, som består av kvalifiserte fagfolk og er uavhengig av alle Kirkens øvrige avdelinger, har ansvar for å utføre revisjoner i den hensikt å gi rimelig sikkerhet vedrørende bidrag som mottas, utbetalinger, og

trygging av Kirkens eiendeler.

På grunnlag av utførte revisjoner er Kirkens revisjonsavdeling av den oppfatning at i all vesentlighet har alle innbetalinger, utbetalinger og Kirkens verdier i året 2016 blitt regnskapsført og disponert i overensstemmelse med Kirkens godkjente budsjetter, retningslinjer og fremgangsmåter for regnskapsførsel. Kirken følger den praksis som dens medlemmer lærer, om å leve innenfor et budsjett, unngå gjeld og spare til dårligere tider.

Ærbødigst

Kirkens revisjonsavdeling

Kevin R. Jergensen

Administrerende direktør ■

Statistisk rapport, 2016

Fremlagt av Brook P. Hales

Det første presidentskaps sekretær

Det første presidentskap har utgitt følgende statistikk om status i Kirken pr. 31. desember 2016.

Enheter i Kirken

Staver	3 266
Misjoner	421
Distrikter.....	556
Menigheter og grener.....	30 304

Medlemmer av Kirken

Totalt antall medlemmer	15 882 417
Nye registrerte barn	109 246
Døpte konvertitter.....	240 131

Misjonærer

Heltidsmisjonærer	70 946
Kirkens tjenestemisjonærer	33 695

Templer

Templer innviet i 2016 (Provo City Center, Sapporo Japan, Philadelphia Pennsylvania, Fort Collins Colorado, Star Valley Wyoming og Hartford Connecticut)	6
Templer gjeninnviet (Suva Fiji og Freiberg Tyskland)	2
Templer i drift ved årsskiftet.....	155

Av eldste Robert D. Hales
i De tolv apostlers quorum

Bli en disippel av vår Herre Jesus Kristus

Den sammensetning av egenskaper som kommer av tro på Kristus, er nødvendig for at vi skal kunne stå sterkt i disse siste dager.

Hva innebærer det å være en disippel av vår Herre Jesus Kristus? En disippel er en som er blitt døpt og er villig til å ta på seg Frelserens navn og følge ham. En disippel anstrenger seg for å bli som ham ved å holde hans bud i jordelivet, omtrent slik en lærling forsøker å bli som sin læremester.

Mange hører ordet *disippel* og tror det bare betyr “etterfølger”. Men ekte disippelskap er en tilstand. Dette innebærer mer enn å studere og anvende en liste over individuelle egenskaper.

Disipler lever slik at Kristi egenskaper veves inn i deres innerste vesen, som i en åndelig billedvev.

Lytt til apostelen Peters oppfordring om å bli en disippel av Frelseren:

“Så legg nettopp derfor all vinn på at dere i troen viser dyd, og i dyden skjønnsomhet,

og i skjønnsomheten avhold, og i avholdet tålmodighet, og i tålmodigheten gudsfrykt,

og i gudsfrykten broderkjærlighet, og i broderkjærligheten kjærlighet til alle.”¹

Som dere skjønner, krever det mer enn én enkelt tråd for å veve den åndelige billedveven av personlig disippelskap. På Frelserens tid var det mange som hevdet å være rettferdige på et eller annet område av livet. De praktiserte det jeg har kalt selektiv lydighet. De holdt for eksempel budet om å avstå fra å arbeide på sabbaten, men kritiserte Frelseren for å helbrede på denne hellige dagen.² De ga almsøker til de fattige, men ofret bare av sin overflod – det de ikke trengte selv.³ De fastet, men bare med hengende hode.⁴ De ba, men bare for å bli sett av mennesker.⁵ Jesus sa: “De holder seg nær til meg med sine lepper, men deres hjerter er langt borte fra meg.”⁶ Slike menn og kvinner fokuserer kanskje på å mestre en bestemt egenskap eller handling, men blir ikke nødvendigvis slik som han er i sitt hjerte.

Om disse sa Jesus:

“Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn?

Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett.”⁷

Frelserens egenskaper, slik vi oppfatter dem, er ikke et manus som skal følges eller en liste å sette kryss på. De er sammenvevde egenskaper, den ene lagt til den andre, som utvikler seg i oss på interaktive måter. Med andre ord kan vi ikke oppnå én Kristuslignende egenskap uten også å oppnå og påvirke andre. Når én egenskap blir sterk, blir også mange flere det.

I 2 Peter og i Lære og pakter kapittel 4 lærer vi at tro på den Herre Jesus Kristus er grunnvollen. Vi måler vår tro ved hva den får oss til å gjøre – ved vår lydighet. “Hvis dere har tro på meg”, lovet Herren, “skal dere ha kraft til å

gjøre alt jeg anser for nødvendig.”⁸

Tro er en katalysator. Uten gjerninger, uten et dydig liv, er vår tro uten kraft til å aktivere disippelskap. Troen er virkelig død.⁹

Derfor forklarer Peter: “[Legg til troen] dyd.” Denne dyden er mer enn seksuell renhet. Det er renhet og hellighet i kropp og sinn. Dyd er også kraft. Når vi trofast etterlever evangeliet, vil vi ha kraft til å være dydige i enhver tanke, følelse og handling. Vårt sinn blir mer mottakelig for tilskyndelser fra Den hellige ånd og Kristi lys.¹⁰ Vi legemliggjør Kristus ikke bare ved det vi sier og gjør, men også ved hvem vi er.

Peter fortsetter: “Og i dyden skjønnsomhet.” Når vi lever et dydig liv, blir vi kjent med vår himmelske Fader og hans Sønn på en spesiell måte. “Om noen vil gjøre [Faderens] vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud.”¹¹

Denne kunnskapen er et personlig vitnesbyrd med utspring i personlig erfaring. Det er kunnskap som forvandler oss slik at vårt “lys klynger seg til [hans] lys” og vår “dyd elsker [hans] dyd”.¹² Ved vårt dydige liv foretar vi reisen fra “Jeg tror” til det strålende målet “Jeg vet”.

Peter formaner oss til å legge til “skjønnsomheten avhold, og i avholdet

tålmodighet”. Som avholdende disipler etterlever vi evangeliet på en balansert og stabil måte. Vi prøver ikke å “løpe hurtigere enn [vi] har styrke til”.¹³ Dag etter dag beveger vi oss fremover, uanfektet av jordelivets foredlende utfordringer.

Ved å være avholdende på denne måten, utvikler vi tålmodighet og tillit til Herren. Vi er i stand til å stole på hans plan for vårt liv, selv om vi ikke kan se den med våre naturlige øyne.¹⁴ Derfor kan vi være “stille og kjenne at [han er] Gud”.¹⁵ Når vi står overfor prøvelsens stormer, spør vi: “Hva vil du at jeg skal lære av denne erfaringen?”

Med hans plan og hensikter i vårt hjerte, går vi fremover ikke bare ved å utholde alle ting, men også ved å utholde dem tålmodig og godt.¹⁶

Denne tålmodigheten, sier Peter, leder oss til gudsfrykt. Når Faderen er tålmodig med oss, sine barn, blir vi tålmodige med hverandre og oss selv. Vi gleder oss over andres handlefrihet og muligheten det gir dem til å vokse "linje på linje",¹⁷ "klarere og klarere inntil som ved høylys dag".¹⁸

Fra avholdenhet til tålmodighet, og fra tålmodighet til gudsfrykt, er vår natur i endring. Vi får den broderkjærlighet som er et kjennetegn på alle sanne disipler. I likhet med den barmhjertige samaritan krysser vi veien for å hjelpe enhver som er i nød, selv om de ikke er i vår vennekrets.¹⁹ Vi velsigner dem som forbanner oss. Vi gjør godt mot dem som forfølger oss.²⁰ Er noen egenskap mer guddommelig eller Kristus-lignende?

Jeg vitner om at det arbeidet vi gjør for å bli disipler av vår Frelser, virkelig forøkes til vi blir i "besittelse" av hans kjærlighet.²¹ Denne kjærligheten kjennetegner en Kristi disippel.

"Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er jeg en lydende malm eller en klingende bjelle.

Om jeg har profetisk gave og kjenner alle hemmeligheter og all kunnskap, og om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet."²²

Det er tro, håp og kjærlighet som gjør oss kvalifisert til Guds arbeid.²³ "Nå blir de stående disse tre... Men størst blant dem er kjærligheten."²⁴

Brødre og søstre, nå mer enn noen sinne kan vi ikke være "disippel på deltid"! Vi kan ikke være disippel for bare den ene eller den andre læresetningen. Den sammensetning av egenskaper som kommer av tro på Kristus – herunder dem vi har snakket om i dag – er alle nødvendige for at vi skal kunne stå sterkt i disse siste dager.

Når vi oppriktig prøver å være sanne disipler av Jesus Kristus, vil disse egenskapene bli sammenvevd, forøket og interaktivt styrket i oss. Det vil ikke være noen forskjell på den vennlighet vi viser våre fiender og den vennlighet vi viser våre

venner. Vi vil være like ærlige når ingen ser oss som når andre ser oss. Vi vil være like trofaste mot Gud i det offentlige rom som vi er i vårt lønnkammer.

Jeg vitner om at alle kan være en disippel av Frelseren. Disippelskap er ikke begrenset av alder, kjønn, etnisk opprinnelse eller kall. Ved vårt individuelle disippelskap bygger vi som siste-dagers-hellige opp en kollektiv styrke til å velsigne våre brødre og søstre over hele verden. Nå er tiden inne til å forplikte oss på nytt til å være hans disipler med all flid.

Brødre og søstre, vi er alle kalt til å være vår Frelses disipler. La denne konferansen være deres mulighet til å "begynn[e] som i fordums tid og kom[me] til [ham] av hele deres hjerte".²⁵ Dette er hans Kirke. Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd om at han lever. Måtte han velsigne oss i våre evige anstrengelser for å bli trofaste og tapre disipler. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Peter 1:5-7.
2. Se Lukas 13:14.
3. Se Lukas 21:4.
4. Se Matteus 6:16.
5. Se Matteus 6:5; se også Alma 38:13.
6. Joseph Smith – Historie 1:19; se også Jesaja 29:13; Lukas 6:46.
7. Matteus 7:22-23.
8. Moroni 7:33.
9. Se Jakobs brev 2:20.
10. Se 1 Korinterbrev 2:16.
11. Johannes 7:17.
12. Lære og pakter 88:40.
13. Mosiah 4:27.
14. Se Lære og pakter 58:3.
15. Lære og pakter 101:16.
16. Se Lære og pakter 121:8.
17. Lære og pakter 98:12.
18. Lære og pakter 50:24.
19. Se Lukas 10:33.
20. Se Matteus 5:44.
21. Moroni 7:47.
22. 1 Korinterbrev 13:1-2.
23. Se Lære og pakter 4:5.
24. 1 Korinterbrev 13:13.
25. Mormon 9:27.

Av eldste Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers quorum

Sanger som synges og ikke synges

Jeg ber hver og en av oss inntrengende om for alltid å holde oss trofast i koret.

“Det er solskinn i min sjel i dag,” skrev Eliza Hewitt, “mer herlig enn den prakt som møter meg i solens glans, for Jesus lys har bragt.”¹ Med utstråling i hver tone er denne fantastiske gamle kristne salmen praktisk talt umulig å synge uten å smile. Men i dag ønsker jeg å ta bare én strofe fra den ut av sammenheng, noe som kan hjelpe på dager da vi finner det vanskelig å synge *eller* smile, og “salig fred og fryd” *ikke* synes å være “[vår] del”. Hvis du en stund ikke klarer å synge med i de frydefulle melodiene du hører fra andre, ber jeg deg holde svært godt fast ved strofen i denne salmen som forsikrer: “Fra hjertet stiger [og Jesus hører] toner fler enn jeg kan synge ut.”²

Som Guds barn som lever i en fallen verden, møter vi blant annet den virkelighet at noen dager er vanskelige, dager da vår tro og vår taperhet blir satt på prøve. Disse utfordringene kan skyldes en mangel i oss, en mangel i andre, eller rett og slett en mangel i livet, men uansett grunn oppdager vi at de kan frarøve oss sangene vi så inderlig ønsker å synge, og formørke løftet om “vårtid i [vår] sjel”,³ som Eliza Hewitt hyller i et av sine vers.

Hva gjør vi så i slike stunder? For det første tar vi til oss apostelen Paulus’ råd, og “håper på det vi ikke ser [og] lengter... etter det med tålmodighet”.⁴ I de øyeblikkene da vi ikke lenger klarer å uttrykke gledens melodi, må vi kanskje stå i stillhet en stund og bare lytte til andre for å hente styrke fra den praktfulle musikken rundt oss. Mange av oss som er “musikalsk handikapet”, har fått vår selvtillit styrket og vår sang betydelig forbedret ved å stille oss ved siden av noen med en sterkere og

sikrere stemme. Sikkert er det at når vi synger evighetens lovsanger, skulle vi stå så nær verdens Frelser og Forløser som det lar seg gjøre – han som har absolutt gehør. Vi kan da finne mot i hans evne til å høre vår taushet, og håp på grunn av hans melodiose messianske forbønn på våre vegne. Det er i sannhet når “Jesus er meg nær” at “fredens due kurrer glad [og] min Frelser er meg kjær”.⁵

På dager når vi føler oss litt ute av harmoni, litt mindre enn det vi syns vi ser eller hører i andre, vil jeg be oss, og særlig Kirkens ungdom, om å huske at det er etter guddommelig forordning at ikke alle stemmer i Guds kor er like. Det trengs variasjon – sopraner og alter, barytoner og basser – for å skape fyldig musikk. For å låne en linje fra den gladlynte korrespondansen mellom to bemerkelsesverdige siste-dagers-hellige kvinner: “Alle Guds skapninger fikk plass i koret.”⁶ Når vi nedvurderer vår særegenhet eller prøver å rette oss etter fiktive stereotyper – stereotyper som drives av en umettelig forbrukskultur og idealiseres til det uopnåelige på sosiale medier – mister vi tone- og klangfyllden som

Gud ønsket da han skapte en verden full av mangfold.

Jeg mener ikke dermed at alle i dette guddommelige koret bare kan begynne å rope ut sitt eget personlige oratorium! Mangfold er ikke kakofoni, og kor trenger disiplin – i denne forbindelse, eldste Hales, vil jeg kalle det disippelskap – men når vi har godtatt guddommelig åpenbarte tekster og harmoniske arrangementer komponert før verden ble til, gleder vår himmelske Fader seg over at vi synger med vår egen stemme, ikke en annens. Tro på deg selv, og tro på ham. Ikke snakk nedsettende om din verdi eller nedvurder ditt bidrag. Og forlat fremfor alt ikke din plass i koret. Hvorfor? Fordi du er unik, du er uerstattelig. Å miste en eneste stemme reduserer alle andre sangere i jordelivets store kor, herunder tapet av dem som føler seg på siden av samfunnet eller på siden av Kirken.

Men selv om jeg oppfordrer alle *dere* til å ha tro med hensyn til sanger som kan være vanskelige å synge, erkjenner jeg villig at *jeg* av forskjellige grunner strever med andre typer sanger som burde synges, men som ennå ikke blir det.

Når jeg ser de svimlende økonomiske ulikhetene i verden, har jeg dårlig samvittighet når jeg synger med fru Hewitt om “all velsignelse [Gud] gir, og gledens paradiset”.⁷ Dette refrenget kan ikke fullt ut og trofast synges før vi har vist hederlig omsorg for de fattige. Økonomisk knapphet er en forbannelse som fortsetter å forbanne, år etter år og generasjon etter generasjon. Det ødelegger kroppen, kvester ånden, skader familien og ødelegger drømmer. Hvis vi kunne gjøre mer for å avhjelpe fattigdom, slik Jesus gjentatte ganger befaler oss å gjøre, kunne kanskje noen av de mindre heldigstilte

i verden nynne noen toner av “Det er solskinn i min sjel i dag”, kanskje for første gang i sitt liv.

Jeg synes også det er vanskelig å synge solrike, muntre tekster når så mange rundt oss lider av psykisk og emosjonell sykdom eller andre svekkende helsebegrensninger. Dessverre vedvarer disse byrdene noen ganger til tross for mange omsorgspersoners tapre innsats, blant dem familiemedlemmer. Jeg ber om at vi ikke må la disse Guds barn lide i stillhet, og at vi må bli begavet med hans evne til å høre sangene som de nå ikke kan synge.

Og én dag håper jeg et stort verdensomspennende kor vil harmonisere på tvers av rasemessige og etniske skillelinjer, og erklære at våpen, for nærmelser og krasshet *ikke* er måten å takle konflikter på. Erklæringene fra himmelen roper til oss at den eneste

måten komplekse samfunnsproblemer kan bli tilfredsstillende løst på, er ved å elske Gud og holde hans bud, og dermed åpne døren til en varig, frelsende måte å elske hverandre som medmennesker på. Profeten Ether sa at vi skulle "ha et... håp om en bedre verden". Da den krigs- og voldstrette Moroni leste denne tanken tusen år senere, erklærte han at "en enda bedre vei" til denne verdenen alltid vil være Jesu Kristi evangelium.⁸

Hvor takknemlige vi er for at midt i slike utfordringer kommer det fra tid til annen en annen type sang som vi ikke er i stand til å synge, men av en annen grunn. Dette er når følelsene er så dype og personlige, til og med så hellige at de enten ikke kan eller bør uttrykkes – i likhet med Cordelias kjærlighet til sin far. Om ham sa hun: "Min kjærlighet er... større enn min tunge... Jeg kan ikke uttrykke mitt hjertes følelser."⁹ Disse følelsene, som kommer til oss som noe hellig, er ganske enkelt ubeskrivelige – åndelig usigelige – som bønnen Jesus holdt for nephittenes barn. De som var vitne til denne begivenheten, skrev:

"Aldri før har noe øye sett eller noe øre hørt så store og vidunderlige ting som vi så og hørte Jesus tale til Faderen
...Ingen tunge kan uttale, heller ikke kan noe menneske skrive eller noe menneskehjerte fatte så store og vidunderlige ting som vi både så og hørte Jesus uttale."¹⁰

Slike helliggjorte øyeblikk omtales ikke, for selv om det var mulig å beskrive dem, kunne det virke som vanhelligelse.

Brødre og søstre, vi lever i en jordisk verden med mange sanger vi ikke kan synge eller ennå ikke synger. Men jeg bønnfaller hver og en av oss om for alltid og trofast å bli i koret, der vi vil kunne nyte denne mest verdifulle

hymnen av dem alle – "den forløsende kjærlighets sang".¹¹ Heldigvis er det ubegrenset med plasser under akkurat dette nummeret. Det er plass til dem som snakker andre språk, feirer mangfoldige kulturer og bor på utallige steder. Det er plass til de enslige, til de gifte, til store familier og til de barnløse. Det er plass til dem som én gang hadde spørsmål om sin tro, og plass til dem som fortsatt har det. Det er plass til dem med forskjellig seksuell tiltrekning. Kort sagt, det er plass til alle som elsker Gud og ærer hans bud som den ukrenkelige målestokken for personlig adferd, for hvis kjærligheten til Gud er melodien i vår felles sang, må ganske sikkert vårt felles ønske om å adlyde ham være den uunnværlige harmonien i den. Med guddommelige befalinger om kjærlighet og tro, omvendelse og medfølelse, ærlighet og tilgivelse, er det plass i dette koret til alle som ønsker å være der.¹² "Kom som du er", sier en kjærlig far til hver av oss, men han legger til: "Ikke planlegg å forbli som du er." Vi smiler og husker at Gud er fast bestemt på å gjøre oss til mer enn vi trodde vi kunne være.

I dette store oratorium som er hans plan for vår opphøyelse, måtte vi ydmykt følge hans taktstokk og fortsette å arbeide med sangene vi ikke kan synge, til vi kan fremføre dette "strengespill for Gud".¹³ Én dag vil vi da som vår kjære salme sier,

[synge] en lovsang med himmelens høere:

*Hosianna, hosianna, for Gud og hans Sønn!
 ...og Jesus skal komme fra himmelens bo.*"¹⁴

Jeg vitner om at timen vil komme da Gud vår evige Fader igjen vil sende sin enbårne Sønn til jorden, denne gangen for å lede og regjere som kongers Konge for evig. Jeg vitner om at dette er hans gjenopprettede Kirke, som er redskapet for å bringe hans evangeliums læresetninger og frelsende ordinanser til hele menneskeheten. Når hans budskap "har gjennomsyret ethvert kontinent [og] gjestet ethvert himmelstrøk",¹⁵ vil Jesus virkelig smile til oss.¹⁶ Det vil være rikelig med evig solskinn for sjelen på den dagen. Jeg ber lengselsfullt om at denne lovede timen må komme, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. "Det er solskinn i min sjel i dag", *Salmer*, nr. 177.
2. *Salmer*, nr. 177.
3. *Salmer*, nr. 177.
4. Romerne 8:25.
5. *Salmer*, nr. 177.
6. Bill Staines, "All God's Critters Got a Place in the Choir", i Laurel Thatcher Ulrich og Emma Lou Thayne, *All God's Critters Got a Place in the Choir* (1995), 4.
7. *Salmer*, nr. 177.
8. Se Ether 12:4, 11.
9. William Shakespeare, *Kong Lear*, 1. akt, scene 1, linje 79-80, 93-94.
10. 3 Nephi 17:16-17; uthevelse tilføyd.
11. Alma 5:26; se også Alma 26:13.
12. Se 2 Nephi 26:33.
13. *Salmer*, nr. 177.
14. "Guds ånd som en ild", *Salmer*, nr. 2.
15. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 142.
16. *Salmer*, nr. 177.

Av eldste Gary B. Sabin
i De sytti

Reis deg opp innvendig og vær helt med

Måtte vi rekalkulere vår rute om nødvendig og se fremover med stort håp og tro. Måtte vi "reise oss opp innvendig" ved å være tapre og "helt med".

For flere år siden løp vår unge datterdatter mot meg og annonserte ivrig: "Bestefar, bestefar, jeg scoret alle tre målene i fotballkampen min i dag!"

Jeg svarte entusiastisk: "Det er kjempefint, Sarah!"

Moren hennes så på meg med glimt i øyet og sa: "Resultatet var to-en."

Jeg våget ikke å spørre om hvem som hadde vunnet!

Konferanser er en tid for refleksjon, åpenbaring og noen ganger *omdirigering*.

Det finnes et bilutleiefirma som har et GPS-system som heter NeverLost. Dersom du svinger feil vei etter at du har tastet inn ønsket bestemmelsessted sier ikke stemmen: "Din dåre!" Den sier isteden, en svært vennlig stemme: "Rekalkulerer – ta en u-sving når det er mulig."

I Esekiel leser vi dette vidunderlige løftet:

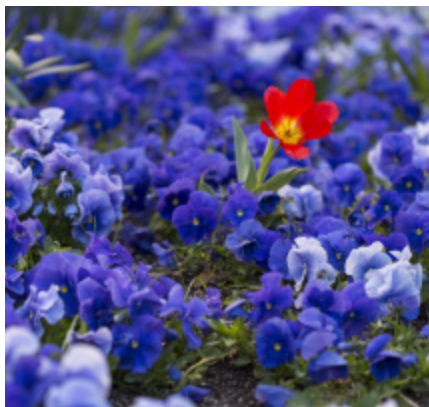
"Når den ugudelige vender om fra alle de synder han har gjort, og holder alle mine bud og gjør rett og rettferdighet, da skal han visselig leve – han skal ikke dø.

Ingen av de overtredelser han har gjort, skal tilregnes ham."¹

Hvilket fantastisk løfte, men det krever to *alle* for å motta løftet. Vende om fra alle, holde alle, da skal ingen overtredelser tilregnes oss. Dette krever at vi er "helt med"!

Vi burde ikke være som mannen som, ifølge *Wall Street Journal*, sendte en konvolutt med penger sammen med et anonymt brev til skattemyndighetene der det stod, "Kjære kemner: Vedlagt er de pengene jeg skylder i skatt. P.S. Hvis samvittigheten fortsetter å plage meg etter dette skal jeg sende resten."²

Det er ikke slik vi gjør det! Vi holder ikke tilbake for å se hvor lite vi kan komme unna med. Herren krever

hert og et villig sinn.³ Hele hjertet vårt! Når vi blir døpt, blir vi fullstendig nedsenket som et symbol på vårt løfte om å fullt ut følge Frelseren, ikke halv-hjertet. Når vi er helt og fullt forpliktet og "helt med", vil himmelen rystes til vårt gagn.⁴ Når vi er lunkne eller bare delvis forpliktet, går vi glipp av noen av himmelens mest utsøkte velsignelser.⁵

For mange år siden tok jeg med speiderne på leir ut i ørkenen. Guttene sov ved et stort bål de hadde laget, og som enhver god speiderleder sov jeg bak i bilen min. Om morgenen, da jeg satte meg opp og så ut over leiren, så jeg en av speiderne, som jeg vil kalle Paul, som så helt utslitt ut. Jeg spurte om han hadde sovet godt, og han svarte: "Ikke noe særlig."

Da jeg spurte hvorfor, sa han: "Jeg frøs, for bålet døde ut."

Jeg svarte: "Vel, bål pleier å gjøre det. Var ikke soveposen din varm nok?"

Det kom ikke noe svar.

Da kom det et høyt svar fra en annen av speiderne: "Han brukte ikke soveposen sin."

Jeg spurte forbauset: "Hvorfor ikke, Paul?"

Stillhet – så til slutt det flau svaret: "Jeg tenkte at hvis jeg ikke rullet ut soveposen min, så slapp jeg å rulle den sammen igjen."

Det er helt sant, han frøs i flere timer fordi han prøvde å spare seg fem minutters arbeid. Vi tenker kanskje, "Så dumt! Hvem er det som gjør noe sånt?" Vel, vi gjør det hele tiden på mye mer farlige måter. Vi nekter i praksis å rulle ut våre åndelige soveposer når vi ikke tar oss tid til å oppriktig be, studere, og oppriktig etterleve evangeliet hver dag; ikke bare vil bålet dø ut, men vi vil være ubeskyttet og bli åndelig kalde.

Når vi er likeglade med våre pakter, medvirker vi til konsekvensene. Herren har rådet oss til å "ta dere i vare og gi

flittig akt på det evige livs ord”.⁶ Og han har videre erklært: “Mitt blod skal ikke rense dem hvis de ikke hører meg.”⁷

I virkeligheten er det mye lettere å være “helt med” enn bare delvis. Når vi er delvis med eller ikke med i det hele tatt, blir det som det sies i *Star Wars*: “En forstyrrelse i Kraften.” Vi blir usynkronisert med Guds vilje og derfor usynkronisert med lykkens natur.⁸ Jesaja sa:

“De ugudelige er som det opprørte hav. Det kan ikke være stille, og bølgene skyller opp gjørme og mudder.

Det er ingen fred for de ugudelige, sier min Gud.”⁹

Heldigvis er det slik at uansett hvor vi er eller hvor vi har vært, er vi aldri utenfor rekkevidde av Frelseren, som sa: “Derfor, den som omvender seg og kommer til meg som et lite barn, ham vil jeg ta imot, for slike hører Guds rike til. Se, for slike har jeg satt mitt liv til og har tatt det igjen.”¹⁰

Når vi fortsetter å omvende oss og sette vår lit til Herren, får vi styrke når ringen er sluttet og vi blir ydmyke og har tro som et lite barn,¹¹ beriket med visdom som kommer fra et liv med erfaringer. Job forkynte: “Men den rettferdige holder fast ved sin vei. Den som har rene hender, får enda mer kraft.”¹² Det var Tennysons som skrev: “Min styrke er som styrken av ti, fordi mitt hjerte er rent.”¹³ Herren har sagt: “Stå på hellige steder og vær urokkelige.”¹⁴

Vår sønn Justin døde i en alder av 19 år, etter å ha slåss mot en livslang sykdom. I en tale på et nadverdsmøte ikke lenge før han forlot oss, delte han en historie som må ha gjort inntrykk på ham om en far og hans unge sønn som dro til en leketøysbutikk der det var en oppblåsbar boksesekk formet som en mann. Gutten slo til den oppblåsbare mannen som tippet over og

umiddelbart reiste seg opp igjen etter hvert slag. Faren spurte sin unge sønn om hvorfor mannen reiste seg opp hele tiden. Gutten tenkte på det et øyeblikk og sa: “Jeg vet ikke. Jeg antar det er fordi han reiser seg opp innvendig.” For å kunne være “helt med”, må vi “reise oss opp innvendig”, “uansett hva som kommer.”¹⁵

Vi reiser oss opp innvendig når vi tålmodig venter på at Herren skal ta bort eller gi oss styrke til å utholde våre torner i kjødet.¹⁶ Slike torner kan være sykdom, funksjonshemming, psykiske lidelser, dødsfall av en av dine kjære, og så mange andre ting.

Vi reiser oss opp innvendig når vi løfter de hengende hender. Vi reiser oss opp innvendig når vi forsvare sannheten i en ugudelig og sekulær

verden som blir stadig mer ukomfortabel med lys, idet den kaller ondt for godt og godt for ondt¹⁷ og “[fordømmer] de rettferdige på grunn av deres rettferdighet.”¹⁸

Å reise seg opp innvendig til tross for vanskeligheter er mulig på grunn av en god samvittighet og Den hellige ånds styrkende og trøstende bekrefteelse og et evig perspektiv som går langt forbi en jordisk forståelse.¹⁹ I vårt førjordiske liv ropte vi av glede over anledningen til å få oppleve dødeligheten.²⁰ Vi var “helt med” da vi spent tok avgjørelsen om å være tapre forsvarere av vår himmelske Faders plan. Det er på tide å reise seg opp og forsvare Hans plan igjen!

Min 97 år gamle far gikk nettopp bort. Når noen spurte ham hvordan

han hadde det, var svaret alltid: "På en skala fra 1-10, er jeg omtrent på 25!" Selv når denne kjære mannen ikke lenger kunne stå eller sitte og hadde vanskeligheter med å snakke, var svaret hans fortsatt det samme. Han var alltid oppreist innvendig.

Da far var 90, var vi på en flyplass og jeg spurte om jeg skulle skaffe ham en rullestol. Han sa: "Nei Gary – kanskje når jeg blir gammel." Og så la han til: "Hvis jeg blir sliten av å gå kan jeg jo alltid løpe." Hvis vi ikke er i stand til å være "helt med" på den veien vi går akkurat nå, må vi kanskje løpe, kanskje vi må rekalkulere ruten. Vi må kanskje til og med ta en u-sving. Vi må kanskje studere mer oppmerksomt, be mer oppriktig, eller gi slipp på noe, slik at vi kan holde fast på de ting som virkelig betyr noe. Vi må kanskje gi slipp på verden slik at vi kan holde fast på evigheten. Min far forsto dette.

Da han var i marinen under andre verdenskrig, var det noen i den store og rommelige bygningen²¹ som gjorde narr av prinsippene hans, men to av hans skipskamerater, Dale Maddox og Don Davidson, merket seg dette og var ikke med på det. De spurte: "Sabin, hvorfor er du så forskjellig fra alle de andre? Du har høy moral og drikker ikke, røyker ikke eller banner, men du virker rolig og lykkelig."

Deres positive inntrykk av min far stemte ikke med det de hadde lært om mormonene, og han fikk undervise og døpe begge skipskameratene.

Dales foreldre var veldig opprørt og advarte ham om at hvis han sluttet seg til Kirken ville han miste sin kjæreste, Mary Olive, men hun etterkom hans ønske og møtte misjonærene og ble også døpt.

Mot slutten av krigen kalte president Heber J. Grant på misjonærer, også noen gifte menn. I 1946 avgjorde Dale og hans hustru Mary Olive at Dale skulle reise selv om de ventet sitt første barn. De fikk til slutt ni barn – tre gutter og seks piker. Alle ni reiste på misjon, etterfulgt av Dale og Mary Olive som selv dro på tre misjoner. Dusingvis av barnebarn har også vært på misjon. To av deres sønner, John og Matthew Maddox, er for tiden medlemmer av Mormon Tabernacle Choir, og det er også Matthews svigersønn Ryan. Familien Maddox består nå av 144 personer og er et vidunderlig eksempel på å være "helt med".

Da vi gikk gjennom min fars papirer, kom vi over et brev fra Jennifer Richards, en av de fem døtrene til den andre skipskameraten, Don Davidson. Hun skrev: "Din rettferdighet forandret vårt liv. Det er vanskelig å forstå hvordan livet vårt ville vært uten Kirken. Min far døde med kjærlighet til evangeliet og han forsøkte å etterleve det helt til enden."²²

Det er vanskelig å måle den gode innflytelsen hver enkelt kan ha ved å reise seg opp innvendig. Min far og hans to skipskamerater nektet å høre på dem som var i den store og rommelige bygningen og som pekte fingre i

forakt.²³ De visste at det er langt bedre å følge Skaperen enn folkemengden.

Apostelen Paulus kunne ha beskrevet vår tid da han sa til Timoteus at "noen [har] faret vill og vendt seg bort til tomt snakk."²⁴ Det er mye "tomt snakk" i verden i dag. Det er samtalen mellom dem som er i den store og rommelige bygningen.²⁵ Det dukker ofte opp som en slags rasjonalisering for å rettferdiggjøre ugudelighet, eller gir seg til kjenne når mennesker vandrer bort fra stien og blir borte. Det kommer noen ganger fra dem som ikke har betalt prisen for å være "helt med" og foretrekker å følge det naturlige mennesket i motsetning til profeten.

Heldigvis vet vi hvordan det ender for de trofaste. Når vi er "helt med", har vi den altomfattende forsikring om at "alle ting samvirker til gode for dem som elsker Gud."²⁶ Som eldste Neal A. Maxwell sa, "Ikke frykt, bare lev rett."²⁷

Min svigerfar underviste på BYU og elsket BYU fotball men kunne ikke få seg til å se på kampene deres fordi han var så nervøs for hva resultatet skulle bli. Så skjedde det noe vidunderlig – videospilleren ble oppfunnet, noe som gjorde det mulig for ham å ta opp kampene. Hvis BYU vant, så han opptaket med fullkommen frimodighet, helt sikker på sluttresultatet! Hvis de ble dømt urettferdig, skadet eller så ut til å tape på slutten av kampen, ble han ikke opprørt fordi han visste at de kom til å vinne! Man kan kanskje si at han hadde "et fullkomment klart håp!"²⁸

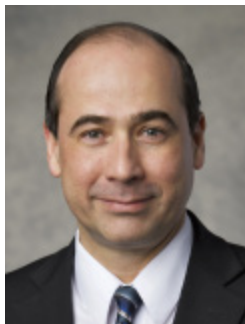
Slik er det også med oss. Når vi er trofaste, kan vi ha den samme sikkerhet om at det vil gå bra for oss til slutt. Herrens løfter er sikre. Dette betyr ikke at dette jordiske universitetet vil være enkelt eller uten mange tårer, men som Paulus skrev: "Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes

hjerter, det har Gud beredt for dem som elsker ham.”²⁹

Brødre og søstre, det er ingen som har syndet i morgen. Måtte vi rekalkulere vår rute om nødvendig og se fremover med stort håp og tro. Måtte vi “reise oss opp innvendig” ved å være tapre og “helt med”. Måtte vi være rene og modige i å forsvare vår himmelske Faders plan og hans Sønn, vår Frelasers misjon. Jeg bærer mitt vitnesbyrd om at vår Fader lever, at Jesus er Kristus og at lykkens store plan er en realitet. Jeg ber om at Herrens utsøkte velsignelser må være med dere, og jeg gjør dette i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Esekiel 18:21-22.
2. Se for eksempel, Roy B. Zuck, comp., *The Speaker's Quote Book: Over 5,000 Illustrations and Quotations for All Occasions*, comp.
3. Se Lære og pakter 64:34.
4. Se Lære og pakter 21:6.
5. Se Åpenbaringen 3:15-16.
6. Lære og pakter 84:43.
7. Lære og pakter 29:17.
8. Se Alma 41:11.
9. Jesaja 57:20-21.
10. 3 Nephi 9:22.
11. Se 3 Nephi 11:37-38.
12. Job 17:9.
13. Alfred Tennyson, “Sir Galahad”, i *Poems of the English Race*, red. Raymond Macdonald Alden (1921), 296.
14. Lære og pakter 87:8.
15. Se Joseph B. Wirthlin, “Ta det som det kommer, og nyt det”, *Liahona*, nov. 2008, 26-28.
16. Se 2 Korinterbrev 12:7.
17. Se Jesaja 5:20.
18. Helaman 7:5.
19. Se Filippene 4:7.
20. Se Job 38:7.
21. Se 1 Nephi 8:26.
22. Jennifer Richards brev til Marvin Sabin, 5. juli, 2009.
23. Se 1 Nephi 8:27, 33.
24. 1 Timoteus 1:6.
25. Se 1 Nephi 8:26-28.
26. Romerne 8:28.
27. Se Bangambiki Habyarinmana, *Inspirational Quotes for All Occasions* (2013).
28. 2 Nephi 31:20.
29. 1 Korinterbrev 2:9.

Av eldste Valeri V. Cordón

i De sytti

Evangeliets språk

Mektig undervisning er særdeles viktig for å bevare evangeliet i familien vår, og det fordrer flid og innsats.

Etter at jeg ble kalt til å være generalautoritet, flyttet jeg med min familie fra Costa Rica til Salt Lake City til mitt første oppdrag. Her i De forente stater har jeg blitt velsignet med å få besøke fantastiske mennesker med forskjellig etnisk bakgrunn og kultur. Blant dem er det mange som, i likhet med meg, ble født i et land i Latin-Amerika.

Jeg har lagt merke til at mange av førstegenerasjons latinamerikanere her i hovedsak snakker spansk, og nok engelsk til å kunne kommunisere med andre. Annengenerasjon, som enten ble født i De forente stater, eller kom hit i ung alder og går på skolen her, snakker veldig godt engelsk og kanskje noe gebrokkent spansk. Og ofte innen tredje generasjon, er spansk, deres forfedres morsmål, tapt.¹

I lingvistiske termer kalles dette kort og godt “språktap”. Språktap kan inntruffe når familier flytter til et fremmed land hvor deres eget språk ikke er det dominerende. Det skjer ikke bare blant latinamerikanere, men også i folkegrupper over hele verden der et morsmål blir erstattet av et nytt.² Selv Nephi, en profet i Mormons bok, var bekymret for at deres forfedres morsmål ville gå tapt da han gjorde forberedelser til å flytte til det lovede land. Nephi skriver:

“Og se, Gud har en vis hensikt med at vi skulle få tak i disse opptegnelsene, for at *vi kan bevare våre fedres språk for våre barn.*”³

Men Nephi var også opptatt av faren for å miste en annen type språk. I neste vers fortsetter han: “Men også for at *vi kan bevare de ord for dem som er blitt talt ved alle de hellige profeters munn*, og som helt fra verdens begynnelse og like ned til denne tid er gitt dem ved Guds Ånd og kraft.”⁴

Jeg la merke til en likhet mellom det å holde på et morsmål og det å bevare Jesu Kristi evangelium i vårt liv.

I min analogi i dag, vil jeg ikke vektlegge et bestemt jordisk språk, men heller et evig språk som må vernes om i vår familie, og aldri gå tapt. Jeg snakker om Jesu Kristi evangeliums språk.⁵ Med “evangeliets språk” mener jeg alle læresetningene fra våre profeter, vår lydighet mot disse læresetningene, og at vi følger rettskafne tradisjoner.

Jeg vil ta for meg tre måter å bevare dette språket på.

For det første: Å være flittigere og mer samvittighetsfulle hjemme

I Lære og pakter ba Herren flere fremtredende medlemmer av Kirken, også Newel K. Whitney, om å sette sitt hjem i orden. Herren sa: “Også min tjener Newel K. Whitney... trenger å bli refset og sette sin familie i orden og påse at *de er mer flittige og samvittighetsfulle hjemme*, alltid ber, ellers vil de bli fjernet fra sin stilling.”⁶

En faktor som påvirker språktap, er når foreldre ikke bruker tid på å lære barna sine morsmålet. Det holder ikke å bare *snakke* språket hjemme. Hvis foreldre ønsker å bevare sitt språk, må det *undervises* i det. Forskning har vist at foreldre som gjør en bevisst innsats for å bevare morsmålet sitt har en tendens til å lykkes i dette.⁷ Hva vil

så være en bevisst innsats for å bevare evangeliets språk?

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum advarte om at “svak undervisning i evangeliet og svake eksempler i hjemmet” er en sterkt medvirkende årsak til at syklusen med flergenerasjonsfamilier i Kirken kan brytes.⁸

Av dette kan vi slutte at mektig undervisning er særdeles viktig for å bevare evangeliet i familien vår, og det fordrer flid og innsats.

Vi har mange ganger blitt oppfordret til å gjøre daglig skriftstudium, som familie og på egenhånd, til en del av vårt liv.⁹ Mange familier som gjør dette, er velsignet hver dag med mer enhet og et nærmere forhold til Herren.

Når vil daglig skriftstudium inntreffe? Det vil skje når foreldre tar Skriftene i hånden og i kjærlighet ber familien komme sammen for å studere. Det er vanskelig å se for seg at dette studium finner sted på noen annen måte.

Fedre og mødre, gå ikke glipp av disse store velsignelsene. Ikke vent til det er for sent!

For det annet: Et godt eksempel i hjemmet

En lingvistikk-kyndig skrev at for å bevare et morsmål, “må man *gjøre språket levende* for barna sine”.¹⁰ Vi “gjør språket levende” når vår undervisning og vårt eksempel går hånd i hånd.

Da jeg var ung, arbeidet jeg på fars fabrikk i feriene. Det første spørsmålet faren min stilte etter at jeg mottok lønnen min, var “Hva vil du gjøre med pengene dine?”

Jeg visste hva svaret var, og sa: “Betale tiende og spare til misjon.”

Etter å ha arbeidet med ham i omtrent åtte år, og hele tiden besvart det samme spørsmålet fra ham, mente faren min at han hadde lært meg hvordan jeg skulle betale tiende. Det han ikke visste, var at jeg hadde lært dette viktige prinsippet på bare én helg. La meg fortelle dere hvordan jeg lærte det.

Etter noen hendelser i tilknytning til en borgerkrig i Sentral-Amerika, gikk min fars bedrift konkurs. Han gikk fra å ha omtrent 200 heltidsansatte til færre enn fem som sydde etter behov i garasjen vår. En dag i den vanskelige tiden, hørte jeg foreldrene mine drøfte om de skulle betale tiende, eller kjøpe mat til barna.

På søndag fulgte jeg med faren min for å se hva han ville gjøre. Etter møtene i Kirken, så jeg at han tok en konvolutt og la tienden i den. Det var bare en del av lærdommen. Spørsmålet som fremdeles stod ubesvart for meg var hva vi skulle spise.

Tidlig mandag morgen var det noen som banket på døren. Da jeg åpnet, spurte de etter faren min. Jeg ropte på ham, og da han kom til døren snakket de besøkende om en hasteordre på et sy-oppdrag som måtte utføres snarest mulig for dem. De fortalte ham at det hastet så mye med denne ordren at de ville betale på forskudd. Den dagen lærte jeg prinsippene om å betale tiende og velsignelsene som følger.

I Det nye testamente snakker Herren om å sette et eksempel. Han sier: “Sannelig, sannelig sier jeg dere: Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men

bare det han ser Faderen gjøre. For det han gjør, det gjør Sønnen likeså.”¹¹

Det holder ikke å bare *snakke* med våre barn om hvor viktig tempel-ekteskap, faste og helligholdelse av sabbaten er. De må se at vi setter av tid på timeplanen vår til besøk i templet så ofte vi kan. De trenger å se vår faste beslutning om å avholde regelmessig faste¹² og holde hele sabbatsdagen hellig. Hvis våre unge ikke klarer å faste over to måltider, ikke studere Skriftene regelmessig og ikke slå av TV'n under et større idrettsarrangement på søndag, vil de da ha åndelig selvdisiplin til å motstå de voldsomme fristelsene i dagens utfordrende verden, blant annet fristelsen pornografi?

For det tredje: Tradisjoner

En annen måte et språk kan bli forandret eller gå tapt på, er når andre

språk eller tradisjoner blandes inn i et morsmål.¹³

I den gjenopprettede Kirkes tidligste år, ba Herren flere fremtredende medlemmer av Kirken om å sette sitt hjem i orden. Han innledet sin oppfordring ved å omtale to måter lys og sannhet kan gå tapt fra vårt hjem: “Og den onde kommer og *tar bort lys og sannhet* fra menneskenes barn gjennom *ulydighet og på grunn av deres fedres tradisjoner*.”¹⁴

Som familie skulle vi avstå fra enhver tradisjon som vil hindre oss i å holde sabbatsdagen hellig eller å studere Skriftene daglig og holde bønn i hjemmet. Vi er nødt til å stenge den digitale husdøren for pornografi og all annen ond innflytelse. For å bekjempe vår tids verdslige tradisjoner, er vi nødt til å bruke Skriftene og stemmen fra vår tids profeter for å undervise våre barn

om deres guddommelige identitet, deres hensikt i livet og Jesu Kristi guddommelige misjon.

Konklusjon

I Skriftene finner vi en rekke eksempler på “språktap”.¹⁵ For eksempel:

“Nå skjedde det at det var mange av den oppvoksende generasjon som *ikke kunne forstå kong Benjamins ord*, for de var små barn da han talte til sitt folk, og de trodde ikke på sine fedres overleveringer...

Og nå, på grunn av sin vantro *kunne de ikke forstå Guds ord*, og deres hjerter var forherdet.”¹⁶

Evangeliet ble et ugenkjennelig språk hos den oppvoksende slekt. Og samtidig med at fordelene ved å opprettholde et morsmål diskuteres, er det i sammenheng med frelsesplanen *ingen debatt* om de evige konsekvensene av at evangeliets språk går tapt i hjemmet.

Som Guds barn er vi ufullkomne mennesker som forsøker å lære et fullkomment språk.¹⁷ På samme måte som en mor har medfølelse med sine små barn, er vår himmelske Fader tålmodig med våre ufullkommenheter og feiltrinn. Han verdsetter høyt og forstår våre ynkeligste ytringer, mumlet i oppriktighet, som om de var høyverdige poesi. Han fryder seg over lyden av våre første evangelieord. Han underviser oss med fullkommen kjærlighet.

Ingen prestasjon i dette livet, uansett hvor viktig den måtte være, vil ha noen betydning hvis vi lar evangeliets språk gå tapt i vår familie.¹⁸ Det er mitt vitnesbyrd at vår himmelske Fader vil velsigne oss i våre anstrengelser når vi strever for å omfavne Hans språk, helt til vi fullt ut behersker denne høyere form for kommunikasjon, som alltid var vårt morsmål. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Blant latinamerikanere “er graden av engelsk enspråklighet... 72 prosent” innen tredje generasjon (Richard Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates,” Migration Policy Institute, 1. feb. 2005, migrationpolicy.org/article/bilingualism-persists-english-still-dominates).
2. “Å utelukkende snakke engelsk er det fremtredende trekket innen tredje generasjon” (Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
3. 1 Nephi 3:19; uthevelse tilføyd.
4. 1 Nephi 3:20; uthevelse tilføyd.
5. Et språk kan defineres som “et kommunikasjonssystem brukt i et bestemt land eller samfunn” (Oxford Living Dictionaries, “language”, oxforddictionaries.com).
6. Lære og pakter 93:50; uthevelse tilføyd.
7. “[Å bevare et morsmål] er mulig, men det fordrer hengivenhet og planlegging” (Eowyn Crisfield, “Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?” onraisingbilingualchildren.com/2013/03/25/heritage-languages-fighting-a-losing-battle). “For eksempel lykkes de tysktalende i Midtvesten å holde sitt morsmål i hevd i generasjoner” (Alba, “Bilingualism Persists, but English Still Dominates”).
8. David A. Bednar, “Flergenerasjonsfamilier”, under Generalkonferansens lederskapsmøte, april 2015, broadcasts.lds.org.
9. Et eksempel fra vår tid er undervisning fra Det første presidentskap: “Vi råder foreldre og barn til å gi høyeste prioritet til familiebønn, familiens hjemmeaften, studium av og opplæring i evangeliet og sunne familieaktiviteter” (Brev fra Det første presidentskap, 11. feb. 1999).
10. “Man må gjøre språket levende for barna sine, slik at de vil forstå og kommunisere og se seg som del av det folket som forbindes med språket” (Crisfield, “Heritage Languages: Fighting a Losing Battle?”); uthevelse tilføyd.
11. Johannes 5:19.
12. “En riktig overholdt fastedag innebærer å avholde seg fra mat og drikke over to påfølgende måltider i en 24-timersperiode, å delta på faste- og vitnesbyrds møtet og å gi et rundhåndet fasteoffer til hjelp for de trengende” (*Håndbok 2: Kirkens administrasjon* [2010], 21.1.17).
13. Se Omni 1:17.
14. Lære og pakter 93:39; uthevelse tilføyd.
15. I denne talen henviser “språktap” til hvordan evangeliet kan gå tapt (se Dommerne 2:10; Omni 1:17; 3 Nephi 1:30).
16. Mosiah 26:1, 3; uthevelse tilføyd.
17. Se Matteus 5:48; 3 Nephi 12:48.
18. Se Matteus 16:24-26.

Av eldste Neil L. Andersen
i De tolv apostlers quorum

Hvordan overvinne verden

Å overvinne verden er ikke ett avgjørende øyeblikk i livet, men et liv av øyeblikk som avgjør en evighet.

For mange år siden fortalte president David O. McKay om en vakker opplevelse han hadde mens han seilte på en båt til Samoa. Etter å ha falt i søvn, “så [han] i et syn noe uendelig storslått. I det fjerne,” sa han, “så jeg en vakker, hvit by... Trær med søte frukter... og blomster i fullkommen blomsterprakt overalt. En stor forsamling av mennesker... nærmet seg byen. Alle hadde på seg en hvit, løstsittende kappe... Øyeblikkelig syntes min oppmerksomhet å rette seg mot deres

leder, og selv om jeg bare kunne se konturene av hans trekk, gjenkjente jeg ham straks som min Frelser. Gløden og utstrålingen fra hans ansikt var praktfull. Det var en fred over ham som... var guddommelig!”

President McKay fortsetter: “Byen... var Den evige stad, og menneskene som fulgte ham, skulle bo der i fred og evig lykke.”

President McKay undret seg: “Hvem er de? [Hvem er disse menneskene?]”

Han forklarer hva som så skjedde:

“Som om Frelseren leste mine tanker, svarte han ved å peke på [ord i] en halvsirkel som kom til syne over [menneskene], og der sto følgende ord skrevet i gull... :

‘Dette er de som har overvunnet verden –

som i sannhet er blitt født på ny!’¹

I flere årtier har jeg husket ordene: “Dette er de som har overvunnet verden.”

De velsignelser Herren har lovet dem som overvinner verden, er svimlende. De vil bli “kledd i hvite klær... og [navngitt i] livets bok”. Herren “kjennes ved [deres] navn for [Faderen] og for hans engler”.² De skal få “del i den første oppstandelse”,³ motta evig liv⁴ og “aldri mer gå ut”⁵ fra Guds nærhet.

Er det mulig å overvinne verden og motta disse velsignelsene? Ja, det er det.

Kjærlighet til Frelseren

De som overvinner verden, utvikler en altomfattende kjærlighet til vår Herre og Frelser Jesus Kristus.

Hans guddommelige fødsel, hans fullkomne liv og hans uendelige forsoning i Getsemane og på Golgata sikret oppstandelse for hver enkelt av oss. Ved vår oppriktige omvendelse er han alene i stand til å rense oss fra våre synder, slik at vi kan vende tilbake til Guds nærhet. “Vi elsker fordi han elsket oss først.”⁶

Jesus sa: “Vær frimodige! Jeg har overvunnet verden.”⁷

Senere tilføyde han: “Jeg vil at dere skal overvinne verden.”⁸

Å overvinne verden er ikke ett avgjørende øyeblikk i livet, men et liv av øyeblikk som avgjør en evighet.

Det kan begynne når et barn lærer å be og ærbødig synger: “Jeg prøver å ligne Jesus.”⁹ Det fortsetter når man studerer Frelserens liv i Det nye

testamente og overveier kraften i Frelserens forsoning i Mormons bok.

Ved å be, omvende oss, følge Frelseren og motta hans nåde, kan vi bedre forstå hvorfor vi er her og hvem vi skal bli.

Alma beskrev det slik: “En mektig forandring [finner] sted i deres hjerter, og de [ydmyker] seg og [setter] sin lit til den sanne og levende Gud... [og er] trofaste til enden.”¹⁰

De som overvinner verden, vet at de vil måtte stå til ansvar for sin himmelske Fader. Å oppriktig forandre oss og omvende oss fra synder er ikke lenger hemmende, men befriende, idet synder “som purpur [blir] hvite som snø”.¹¹

Ansvar overfor Gud

De som er av verden, har problemer med ansvarlighet overfor Gud – slik et barn som har fest i foreldrenes hjem mens de er bortreist, nyter rabalderet og nekter å tenke på konsekvensene når foreldrene kommer hjem 24 timer senere.

Verden er mer interessert i å føye det naturlige menneske enn i å kue ham.

Å overvinne verden er ikke en verdensomspennende invasjon, men en privat og personlig strid som innebærer nærkamp med våre egne indre fiender.

Å overvinne verden betyr å verdsette det største bud: “Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din fornuft og av all din makt.”¹²

Den kristne forfatteren C. S. Lewis beskrev det slik: “Kristus sier ‘Gi meg alt. Jeg ønsker ikke så mye av din tid eller så mye av dine penger eller så mye av ditt arbeid. Jeg ønsker deg.’”¹³

Å overvinne verden er å holde våre løfter til Gud – våre dåps- og tempelpakter og vår ed om trofasthet til vår evige ledsager. Å overvinne verden fører oss ydmykt til nadverdsbordet hver uke for å be om tilgivelse og love å “minnes ham og holde hans bud” så “hans Ånd alltid kan være hos [oss]”.¹⁴

Vår kjærlighet til sabbatsdagen slutter ikke når kirkesalens dører lukkes bak oss, men åpner i stedet døren til en vakker dag med hvile fra rutineoppgaver, og med studium, bønn og kontakt med familie og andre som trenger vår oppmerksomhet. Istedenfor å trekke

et lettelsens sukk når kirken er slutt og febrilsk lete etter en TV før fotballkampen begynner, la oss fortsette å fokusere på Frelseren og på hans hellige dag.

Verden tiltrekkes ustanselig av en flom med fristende og forførende røster.¹⁵

Å overvinne verden er å stole på den ene røsten som advarer, trøster, opplyser og bringer fred, "ikke som verden gir".¹⁶

Uselviskhet

Å overvinne verden betyr å vende oss utover, idet vi husker det andre bud¹⁷: "Den største blant dere skal være tjener for de andre."¹⁸ Vår ektefelles lykke er viktigere enn vår egen fornøyelse. Å hjelpe våre barn å elske Gud og holde hans bud har høyeste prioritet. Vi deler gjerne våre materielle velsignelser ved tiende, fasteoffer og ved å gi til de trengende. Og når våre åndelige antenner er rettet mot himmelen, veileder Herren oss til dem vi kan hjelpe.

Verden bygger sitt univers rundt seg selv, og erklærer stolt: "Se på meg sammenlignet med min nabo! Se hva jeg har! Se hvor viktig jeg er!"

Verden blir lett irritert, uinteressert og krevende, og elsker tilskuernes tilrop, men å overvinne verden bringer ydmykhet, empati, tålmodighet og medfølelse med dem som er annerledes enn deg selv.

Profetene gir trygghet

Å overvinne verden betyr alltid at vi vil ha noen oppfatninger som blir latterliggjort av verden. Frelseren sa:

"Når verden hater dere, da skal dere vite at den har hatet meg før dere.

Var dere av verden, da ville verden elske sitt eget."¹⁹

President Russell M. Nelson sa i morges: "Jesu Kristi sanne disipler er villige til å skille seg ut, si ifra og være annerledes enn verdens innbyggere."²⁰

En Kristi disippel blir ikke skremt om et innlegg om hennes tro ikke får 1 000 likes eller bare noen få vennlige emoji'er.

Å overvinne verden er å være mindre opptatt av våre Internett-forbindelser og mer opptatt av vår himmelske forbindelse til Gud.

Herren gir oss trygghet når vi gir akt på veiledningen fra hans levende profeter og apostler.

President Thomas S. Monson har sagt: "Verden kan være krevende... [Når vi går i templet]... vil vi bli bedre i stand til å utholde enhver prøvelse og overvinne enhver fristelse... Vi vil bli fornyet og styrket."²¹

Med økende fristelser, distraksjoner og forvrengninger, forsøker verden å forlede de troende til å forkaste tidligere store åndelige opplevelser og omdefinere dem som tåpelig bedrag.

Å overvinne verden er å huske, selv om vi er motløse, de gangene da vi har følt Frelserens kjærlighet og lys. Eldste Neal A. Maxwell forklarte en av disse erfaringene slik: "Jeg hadde blitt velsignet, og jeg visste at Gud visste at jeg visste at jeg hadde blitt velsignet."²² Selv om vi kan føle oss midlertidig glemte, glemmer vi ikke.

Å overvinne verden betyr ikke at vi lever et innestengt liv beskyttet mot jordelivets urettferdighet og vanskeligheter. Det åpner derimot for et bredere perspektiv på tro og trekker oss til Frelseren og hans løfter.

Selv om fullkommenheten ikke blir fullendt i dette liv, holder det å overvinne verden liv i vårt håp om at vi en dag skal "stå for [vår Forløser] [og]

se hans ansikt med velbehag”,²³ og høre hans røst: “Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere.”²⁴

Eldste Bruce D. Porters eksempel

Den 28. desember i fjor avsluttet vår kjære venn og avholdte generalautoritet, eldste Bruce D. Porter, sitt jordeliv. Han ble 64 år gammel.

Jeg traff Bruce første gang da vi var studenter ved Brigham Young University. Han var en av de beste og smarteste. Etter at han mottok sin doktorgrad fra Harvard University med vekt på russiske anliggender, ga Bruces tenkning og skrijving ham en fremtredende stilling som kunne ha avsporet ham, men verdens rikdom og ros fordunklet aldri hans perspektiv.²⁵ Hans lojalitet lå hos hans Frelser Jesus Kristus, hos hans evige ledsager Susan og hos hans barn og barnebarn.

Eldste og søster Porter med sin unge familie.

Eldste og søster Porter mens de virket sammen i Russland

Bruce ble født med en nyrefeil. Han ble operert, men nyrene fortsatte å bli dårligere med tiden.

Kort tid etter at Bruce ble kalt til generalautoritet i 1995, virket vi sammen med våre familier i Frankfurt, Tyskland, der hans arbeid fokuserte på Russland og Øst-Europa.

Livet endret seg dramatisk for eldste Porter i 1997, da hans nyrefunksjon og helse begynte å skranke. Familien Porter reiste hjem til Salt Lake City.

I løpet av sine 22 års tjeneste i De sytti var Bruce innlagt på sykehus en rekke ganger, blant annet for 10 operasjoner. Legene fortalte Susan ved to anledninger at Bruce ikke ville overleve natten, men det gjorde han.

I mer enn 12 år av sin tjeneste som generalautoritet, gikk Bruce på dialyse for å rense blodet. Lenge opptok dialysen fem kvelder i uken i fire timer for hver behandling, slik at han kunne utføre sitt kall om dagen og ta konferanseoppdrag i helgene. Da helsen ikke ble bedre etter flere prestedøms-signaler, ble Bruce forundret, men han visste hvem han stolte på.²⁶

I 2010 fikk Bruce en nyre av sin sønn David. Denne gangen avviste ikke kroppen hans transplantatet. Det var et mirakel som ga fornyet helse, og til slutt muliggjorde det for ham og Susan å vende tilbake til deres elskede Russland, hvor han virket i områdepresidentskapet.

Den 26. desember i fjor, etter å ha kjempet mot stadige infeksjoner på et sykehus i Salt Lake City, ba han legene om å forlate rommet. Bruce sa til Susan “at han visste ved Ånden at det ikke var noe legene kunne gjøre som ville redde livet hans. Han visste... at vår himmelske Fader ville ta ham hjem. Han var fylt av fred.”²⁷

28. desember dro Bruce tilbake til familiens hjem. Noen timer senere, omgitt av sine nærmeste, vendte han fredelig tilbake til sitt himmelske hjem.

For mange år siden skrev Bruce Porter disse ordene til sine barn:

“Vitnesbyrdet jeg har om Jesus Kristus og hans kjærlighet, har vært mitt livs kompass... Det [er] et rent og brennende vitnesbyrd fra Ånden om at han lever, at han er min Forløser og venn i enhver nødens stund.”²⁸

Vår utfordring... er å lære [Frelseren] å kjenne... og ved tro på ham overvinne denne verdens prøvelser og fristelser.”²⁹

“La oss være trofaste og sannferdige og sette vår lit til ham.”³⁰

Bruce Douglas Porter overvant verden.

Måtte vi alle prøve å anstrenge oss litt mer for å overvinne verden, og ikke unnskyldte alvorlige overtredelser, men likevel være tålmodige med mindre glipper og fall, idet vi ivrig øker vår fremdrift og sjenerøst

hjelper andre. Når dere stoler mer fullstendig på Frelseren, lover jeg at dere vil bli velsignet med større fred i dette liv og en sterkere forvisning om deres evige fremtid, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – David O. McKay* (2003), 1–2.
2. Åpenbaringen 3:5.
3. Lære og pakter 76:64.
4. Se Åpenbaringen 2.
5. Åpenbaringen 3:12.
6. 1 Johannes 4:19.
7. Johannes 16:33.
8. Lære og pakter 64:2.
9. “Jeg prøver å ligne Jesus”, *Barnas sangbok*, 40.
10. Alma 5:13.
11. Jesaja 1:18.
12. Markus 12:30.
13. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1960), 153.
14. Lære og pakter 20:77.
15. Se James E. Faust, “The Voice of the Spirit” (temakveld ved Brigham Young University, 5. sep. 1993), speeches.byu.edu.
16. Johannes 14:27.
17. Se Markus 12:31.
18. Matteus 23:11.
19. Johannes 15:18-19.
20. Russell M. Nelson, “Vi kan bringe Jesu Kristi kraft inn i vårt liv”, *Liahona*, mai 2017, 40.
21. Thomas S. Monson, “Det hellige tempel – et fyrtårn for verden”, *Liahona*, mai 2011, 93.
22. Personlig samtale med eldste Neal A. Maxwell om en historie han fortalte i sin tale på generalkonferansen i april 2004, “Minnes hvor barmhjertig Herren har vært” (se *Liahona*, mai 2004, 44-46.)
23. Enos 1:27.
24. Matteus 25:34.
25. Et eksempel på eldste Porters intellektuelle kapasitet er hans 400-sider store bok *War and the Rise of the State*, som han skrev for 23 år siden. Den er fortsatt tilgjengelig og mye brukt blant politiske tenkere.
26. Personlig korrespondanse fra Susan Porter, datert 6.03.2017.
27. Personlig korrespondanse fra Susan Porter, datert 6.03.2017.
28. Bruce D. Porter, *The King of Kings* (2000), 14, 15.
29. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, 7.
30. Bruce D. Porter, *The King of Kings*, 18.

Av eldste M. Russell Ballard

i De tolv apostlers quorum

Vende tilbake og motta

Å vende tilbake til Guds nærhet og å motta de evige velsignelsene som kommer av å inngå og holde pakter, er de viktigste målene vi kan sette oss.

Mine brødre og søstre, det er nå min oppgave å tale til dere, og deres oppgave er å lytte. Mitt mål er å fullføre min oppgave før dere er ferdig med deres. Jeg skal gjøre mitt beste.

I årenes løp har jeg sett at de som oppnår mest i denne verden, er de som har en visjon for livet, med delmål som holder dem fokusert på sin visjon og taktiske planer for å oppnå dem. Å vite hvor du skal og hvordan du forventer å komme dit, kan gi livet mål, mening og tilfredsstillelse.

Noen har problemer med å skille mellom et mål og en plan før de lærer at et mål er et bestemmelsessted eller et *endepunkt*, mens en plan er ruten man følger for å komme dit. Vi kan for eksempel ha som mål å kjøre til et ukjent sted, og som noen av dere kjære søstre vet, har vi menn ofte lett for å tro at vi vet hvordan vi skal komme dit – noe som ofte fører til at vi sier: “Jeg vet det må være rett rundt hjørnet.” Min hustru smiler sikkert. Målet var klart, men det var ingen god plan på plass for å nå målet.

Målsetting er i bunn og grunn å begynne med resultatet i sinne. Og planlegging er å utarbeide en måte å oppnå dette resultatet på. En nøkkel til lykke ligger i å forstå hvilke bestemmellessteder som virkelig betyr noe – og så bruke vår tid, våre krefter og vår oppmerksomhet på det som utgjør en sikker måte å komme dit på.

Gud, vår himmelske Fader, har gitt oss det fullkomne eksempel på målsetting og planlegging. Hans mål er “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv”,¹ og hans middel til å nå det er frelsesplanen.

Vår kjære himmelske Faders plan omfatter å gi oss et fysisk jordeliv hvor vi kan vokse, strekke oss og lære for å bli mer lik ham. Ved å ikle vår evige ånd en fysisk kropp, etterleve hans Sønn Herren Jesu Kristi læresetninger og bud, og danne evige familier, kan vi ved hjelp av Frelserens forsoning oppfylle Guds mål om udødelighet og evig liv for sine barn sammen med ham i hans celestiale rike.

Klok målsetting omfatter å forstå at kortsiktige mål bare er effektive hvis de fører til tydelig forståtte langsiktige mål. Jeg tror at en viktig nøkkel til lykke er å lære å sette våre egne mål og utarbeide våre egne planer innenfor rammen av vår himmelske Faders evige plan. Hvis vi fokuserer på denne evige veien, vil vi uunngåelig kvalifisere oss til å vende tilbake til hans nærhet.

Det er godt å ha mål og planer for vår karriere, vår utdanning og til og med vårt golfspill. Det er også viktig å ha mål for vårt ekteskap, vår familie og for våre råd og kall i Kirken. Dette gjelder ikke minst misjonærer. Men våre største og mest overordnede mål skulle passe inn i vår himmelske Faders evige plan. Jesus sa: “Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette lagt til.”²

Ekspertene på målsetting forteller oss at jo enklere og mer oversiktlig et mål er, desto mer kraft vil det ha. Når vi kan redusere et mål til ett tydelig bilde eller ett eller to kraftfulle og symboliske ord, kan dette målet bli en del av oss og veilede nesten alt vi tenker og gjør. Jeg tror det er tre ord som i denne sammenheng symboliserer Guds mål for oss og våre viktigste mål for oss selv. Ordene er å *vende tilbake* og å *motta*.

Å *vende tilbake* til hans nærhet og å *motta* de evige velsignelsene som kommer av å inngå og holde pakter, er de viktigste målene vi kan sette oss.

Vi kan *vende tilbake* og *motta* ved å ha “urokkelig tro på [Herren Jesus Kristus] og ved å stole fullt og fast på

hans fortjeneste”, og streve “fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker... [nyte] Kristi ord og [holde] ut til enden”.³

Lucifer godtok ikke vår Faders plan som gjorde det mulig for oss å *vende tilbake* til hans nærhet og *motta* hans velsignelser. Lucifer gjorde faktisk opprør og forsøkte å endre vår himmelske Faders plan fullstendig, fordi han selv ønsket å overta Guds herlighet, ære og makt. Som følge av dette ble han kastet ut fra Guds nærhet sammen med sine tilhengere, og “ble Satan, ja, djevelen, all løgnens far, for å bedra og forblinde menneskene, og for å føre dem fanget etter sin vilje, ja, så mange som ikke ville lytte til [Herrens] røst”.⁴

På grunn av sine førjordske valg, kan Satan hverken *vende tilbake* eller *motta*. Det eneste som gjenstår for ham, er å motarbeide Faderens plan ved hjelp av alle mulige lokkemidler og fristelser for å bringe oss ned og gjøre oss like ulykkelige som han selv er.⁵ Satans plan for å oppnå sitt djevelske mål gjelder for alle mennesker, generasjoner, kulturer og samfunn. Han bruker høye røster – røster som prøver å overdøve Den hellige ånds milde og lave røst som kan vise oss “alt” vi skulle gjøre for å *vende tilbake* og *motta*.⁶

Disse røstene tilhører dem som ser bort fra evangeliets sannhet og som bruker Internett, sosiale og trykte medier, radio, TV og filmer til å presentere umoral, vold, stygt språk, urenhet og smuss på en forlokkende måte som distraherer oss fra våre mål og de planer vi har for evigheten.

Disse røstene kan også omfatte velmenende personer som er forblindet

av verdslige filosofier, og som forsøker å ødelegge troen og avlede det evige fokuset til dem som bare prøver å *vende tilbake* til Guds nærhet og *motta* “alt som [vår] Fader har”.⁷

Jeg har funnet ut at for å holde fokus på å *vende tilbake* og å *motta* de lovede velsignelsene, må jeg jevnlig ta meg tid til å spørre meg selv: “Hvordan ligger jeg an?”

Det er omtrent som å ha et personlig intervju med deg selv. Og hvis det høres uvanlig ut, tenk etter: Hvem i denne verden kjenner deg bedre enn du kjenner deg selv? Du kjenner dine tanker, dine private handlinger, dine ønsker og dine drømmer, mål og planer. Og du vet bedre enn noen hvordan du utvikler deg på veien til å *vende tilbake* og *motta*.

Som en rettesnor for meg under denne personlige selvransakelsen, liker jeg å lese og grunne på de selvbeskuenne ordene i Alma kapittel 5, hvor

Alma spør: “Er dere blitt åndelig født av Gud? Har dere fått hans bilde i deres ansikter? Har dere erfart denne mektige forandring i deres hjerter?”⁸ Almas spørsmål er en påminnelse om hva våre mål og planer bør omfatte for å kunne *vende tilbake* og *motta*.

Husk Frelserens innbydelse: “Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!”

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjerter. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.”⁹

Etter hvert som vi styrker vår tro på vår Herre Jesu Kristi kraft til å gi vår sjel hvile ved å tilgi synder, forløse ufullkomne relasjoner, helbrede åndelige sår som kveler vekst, og styrke og gjøre oss i stand til å utvikle Kristi egenskaper, vil vi forstå enda dypere omfanget av vår Herre Jesu Kristi forsoning.¹⁰

I løpet av de kommende ukene håper jeg dere vil finne tid til å vurdere deres mål og planer og sørge for at de er i overensstemmelse med vår himmelske Faders store plan for vår lykke. Hvis dere trenger omvendelse og forandring, håper jeg dere vil vurdere å gjøre det nå. Ta dere tid til med bønnens hjelp å tenke på hvilke justeringer som trengs for å hjelpe dere å ha “øyet fullt og helt vendt mot Guds ære”.¹¹

Vi må ha Jesu Kristi lære og evangelium i sentrum av våre mål og planer. Uten ham er ingen evige mål oppnåelige, og våre planer for å nå våre evige mål vil med sikkerhet mislykkes.

En ekstra hjelp er “Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd”,¹² som ble presentert for Kirken 1. januar 2000. Ha et eksemplar der dere kan se det, og ta dere tid til å vurdere hvert av utsagnene som finnes i dette inspirerte vitnesbyrde om Kristus av hans spesielle vitner som undertegnet det.

Jeg vil oppfordre dere til å studere det sammen med “Familien – en erklæring til verden”. Vi snakker ofte om familieerklæringen, men husk å lese den i lys av den levende Kristi frelsende kraft. Uten den levende Kristus ville våre største forventninger forbli urealisert. Slik det står i familieerklæringen: “Den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven. Hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet.”¹³

Dette kan bare skje fordi den levende Kristus er verdens forsonende Frelser og Forløser.

I denne forbindelse kan dere også vurdere å granske Skriftene for å styrke deres forståelse av de konkrete sannheter som finnes i “Den levende Kristus”.

Å lese “Den levende Kristus” med en bønn i hjertet er som å lese vitnesbyrdene til Matteus, Markus, Lukas, Johannes og profetene i Mormons bok. Det vil styrke deres tro på Frelseren og hjelpe dere å holde fokus på ham når dere følger deres planer for å nå deres evige mål.

Til tross for våre feil og svakheter, avstikkere og synder, gjør Jesu Kristi forsoning det mulig for oss å omvende oss og forberede oss til å *vende tilbake* og *motta* de uforlignelige velsignelsene som Gud har lovet – å leve evig sammen med Faderen og Sønnen i den høyeste graden i Det celestiale rike.¹⁴

Som dere alle vet, vil ingen unnsnippe døden. Derfor skulle vårt langsiktige mål og vår plan være at når vi *vender tilbake* til vår himmelske Fader, vil vi *motta* alt han har planlagt for hver enkelt av oss.¹⁵

Jeg vitner om at det ikke finnes noe større mål i jordelivet enn å leve evig sammen med våre himmelske foreldre og vår kjære Frelser, vår Herre Jesus Kristus. Men det er mer enn bare *vårt* mål – det er også *deres* mål. De har en fullkommen kjærlighet til oss, mer kraftfull enn vi har mulighet til å fatte. De er helt, fullstendig og for evig på linje med oss. Vi er deres verk. Vår herlighet er deres herlighet. Mer enn noe annet ønsker de at vi skal komme hjem – *vende tilbake* og *motta* evig lykke i deres nærhet.

Mine kjære brødre og søstre, om en uke feirer vi palmesøndag til

minne om Kristi seierrike inntog i Jerusalem. Om to uker feirer vi 1. påskedag til minne om Frelserens seier over døden.

Når vi vier vår oppmerksomhet til Frelseren i løpet av disse to spesielle søndagene, la oss minnes ham og fornye vår livslange forpliktelse til å holde hans bud. La oss se dypt inn i vårt eget liv, sette egne mål og la våre planer fokusere på å innrette oss etter Gud på en måte som til syvende og sist vil føre til vårt dyrebare privilegium å *vende tilbake* og *motta*. Det er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. 3 Nephi 13:33.
3. 2 Nephi 31:19-20.
4. Moses 4:4.
5. Se 2 Nephi 2:18.
6. Se 2 Nephi 32:5.
7. Lære og pakter 84:38.
8. Alma 5:14.
9. Matteus 11:28-29.
10. Se “Bli som Gud”, Emner i evangeliet, topics.lds.org.
11. Lære og pakter 4:5.
12. Se “Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd”, *Liahona*, april 2000, 2-3.
13. “Familien – en erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129.
14. Se Lære og pakter 62; 70.
15. Se Lære og pakter 84:38.

Av president Thomas S. Monson

Vennlighet, nestekjærlighet og kjærlighet

La oss ransake vårt liv og beslutte å følge Frelserens eksempel ved å være vennlig, kjærlig og medfølende.

Mine kjære brødre, det er et privilegium for meg å tale til dere på denne verdensomspennende samlingen av Guds trofaste prestedømsbærere. I kveld tar jeg opp et emne jeg har talt om før.

Profeten Mormon beskrev et av Frelserens viktigste kjennetegn som

hans disipler skal ta etter. Han sa:

“...og hvis et menneske er saktmodig og ydmyk av hjertet og bekjenner ved Den Hellige Ånds kraft at Jesus er Kristus, må han nødvendigvis ha kjærlighet, for hvis han ikke har kjærlighet, er han intet. Derfor må han nødvendigvis ha kjærlighet.

Og kjærligheten er tålmodig og er velvillig og misunner ikke og blåser seg ikke opp, søker ikke sitt eget, blir ikke lett bitter...

Derfor, mine elskede brødre, hvis dere ikke har kjærlighet, er dere intet, for kjærligheten svikter aldri. Derfor, hold fast ved kjærligheten som er det største av alt, for alle ting skal svikte.

Men kjærligheten er Kristi rene kjærlighet, og den varer evig, og den som er i besittelse av den på den siste dag, ham skal det bli vel med.”¹

Brødre, vi ærer ikke Guds prestedømme dersom vi ikke er vennlige mot andre.

Min kjære venn og medarbeider, eldste Joseph B. Wirthlin, var i sannhet en vennlig mann. Han sa:

“Vennlighet er kjernen i et celestialt liv. Det er med vennlighet en Kristuslik person behandler andre. Vennlighet skulle gjennomsyre alle våre ord og handlinger på arbeidet, i kirken og særlig i våre hjem.

Jesus, vår Frelser, var personifiseringen av vennlighet og medlidenhet.”²

Av eldste David A. Bednar

i De tolv apostlers quorum

Skriftene lærer oss at rettfærdig utøvelse av prestedømmet er betinget av at vi etterlever vennlighetens, nestekjærlighetens og kjærlighetens prinsipper. I Lære og pakter leser vi:

Ingen makt eller innflytelse kan eller bør utøves i kraft av prestedømmet – uten ved overtalelse, ved langmodighet, ... ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet,

ved vennlighet og ren kunnskap som storlig skal utvide sjelen, uten hykleri og uten svik.”³

Brødre, la oss ransake vårt liv og beslutte å følge Frelserens eksempel ved å være vennlig, kjærlig og medfølende. Når vi gjør det, vil vi være i bedre stand til å nedkalle himmelens krefter for oss selv, for vår familie og for våre medreisende på denne av og til vanskelige veien tilbake til vårt himmelske hjem. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moroni 7:44-47.
2. Joseph B. Wirthlin, “Den usigelige gave,” *Liahona*, Mai 2005, 26.
3. Lære og pakter 121:41-42.

Kalt til arbeidet

Et kall til å virke på et bestemt sted er avgjørende og viktig, men underordnet et kall til arbeidet.

President Monson, det er godt å høre stemmen din og å motta din veiledning. Vi er glad i deg, vi oppholder deg, og vi ber alltid for deg.

Jeg ber om Den hellige ånds hjelp når vi sammen overveier prinsipper knyttet til det store arbeidet med å forkynne evangeliet for alle nasjoner, slekter, tungemål og folk.¹

Kalt til å tjene og tildelt et virkefelt

Hvert år venter titusener av unge menn og unge kvinner, og mange eldre ektepar, ivrig på å motta et

spesielt brev fra Salt Lake City. Innholdet i brevet påvirker vedkommende det er adressert til for evig, så vel som familiemedlemmer og et stort antall andre. Når det kommer, hender det at konvoluttet åpnes pent og tålmodig, eller rives opp i begeistring og med stor hast. Å lese dette spesielle brevet er en opplevelse som aldri glemmes.

Brevet er undertegnet av presidenten for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og de to første setningene lyder som følger: “Du er herved kalt til å virke som misjonær for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Du er kalt til å virke i _____ misjon.”

Legg merke til at den første setningen er et kall til å virke som heltidsmisjonær i Herrens gjenopprettede kirke. Den andre setningen indikerer et oppdrag for å virke på et bestemt sted og i en bestemt misjon. Det viktige skillet som uttrykkes i disse to setningene, er det avgjørende at enhver av oss forstår.

I Kirkens kultur snakker vi ofte om å bli kalt til å virke i et land som Argentina, Polen, Korea eller USA. Men en misjonær kalles ikke til et sted. Han eller hun kalles til å tjene. Som Herren erklærte gjennom profeten Joseph Smith i 1829: “Hvis dere har et

ønske om å tjene Gud, da er dere kalt til arbeidet.”²

Hvert misjonskall og oppdrag, eller en senere omdisponering, er et resultat av åpenbaring gjennom Herrens tjenere. Et kall til arbeidet kommer fra Gud gjennom Kirkens president. En fordeling til en av de mer enn 400 misjonene som for tiden er i drift rundt om i verden, kommer fra Gud gjennom et medlem av De tolv apostlers quorum, som handler med fullmakt fra Herrens levende profet. De åndelige gaver profeti og åpenbaring ledsager alle misjonskall og oppdrag.

Kapittel 80 i Lære og pakter er en opptegnelse om et misjonskall til Stephen Burnett som ble gitt av profeten Joseph Smith i 1832. Å studere dette kallet til bror Burnett kan hjelpe oss (1) å klarere forstå forskjellen mellom å bli “kalt til arbeidet” som misjonær, og å bli “kalt til å virke” på et bestemt sted og (2) å verdsette mer fullstendig vårt individuelle og guddommelig

forordnede ansvar for å forkynne evangeliet.

Vers 1 av dette kapitlet er et kall til å tjene: “Sannelig, så sier Herren til deg, min tjener Stephen Burnett: Gå, ja, gå ut i verden og forkynn evangeliet for enhver skapning som kan høre din røst.”³

Interessant nok informerer vers 2 bror Burnett om hans tildelte misjonærledsager: “Og ettersom du ønsker en ledsager, vil jeg gi deg min tjener Eden Smith.”⁴

Vers 3 indikerer hvor disse to misjonærene skal arbeide: “Derfor, gå ut og forkynn mitt evangelium, enten mot nord eller syd, mot øst eller vest, det være det samme, for dere kan ikke gå feil.”⁵

Jeg tror ikke uttrykket “det være det samme”, slik det brukes av Herren i dette skriftstedet, betyr at han ikke bryr seg om hvor hans tjenere arbeider. Han er faktisk svært opptatt av dette. Men fordi arbeidet med å forkynne evangeliet er Herrens verk, vil han inspirere, veilede og rettlede sine bemyndigede tjenere. Når misjonærer forsøker å bli stadig mer verdige og dyktige redskaper i hans hender, og gjør sitt beste for trofast å utføre sine plikter, kan de med hans hjelp “ikke gå feil” – uansett hvor de virker. Kanskje er noe av det Frelseren lærer oss i denne åpenbaringen at et kall til å virke på et bestemt sted er avgjørende og viktig, men underordnet et kall til arbeidet.

Det neste verset fremhever viktige kvalifikasjoner for alle misjonærer: “Forkynn derfor det som dere har hørt og virkelig *tror og vet er sant*.”⁶

Det siste verset minner bror Burnett og oss alle om hvem et kall til å tjene i sannhet kommer fra: “Se, dette er hans vilje som har kalt dere, deres Forløser, ja, Jesus Kristus. Amen.”⁷

Overvinne misforståelser

Noen av dere lurer kanskje på hvorfor jeg har valgt å tale på et prestedømmemøte på generalkonferansen om denne tilsynelatende opplagte forskjellen mellom å bli kalt til arbeidet og kalt til å virke. Mitt svar på dette spørsmålet er ganske enkelt: Min erfaring har lært meg at mange medlemmer av Kirken ikke forstår disse prinsippene så godt.

Den største grunnen til å ta opp denne saken er det jeg har lært over tid om den uro, bekymring og til og med skyldfølelse som mange misjonærer opplever, som av forskjellige grunner ble overført til et annet område i løpet av sin tjeneste. Slike omfordelinger er noen ganger nødvendig på grunn av hendelser og omstendigheter som fysiske ulykker og skader, forsinkelser og utfordringer med å skaffe visum, politisk ustabilitet, opprettelse og bemanning av nye misjoner, eller utvikling og stadig skiftende behov rundt om i verden i arbeidet med å forkynne evangeliet.⁸

Når en misjonær blir overført til et annet virkefelt, er prosessen nøyaktig den samme som ved den første fordelingen. Medlemmer av De tolv quorum søker inspirasjon og veiledning når de skal gjøre alle slike omfordelinger.

Jeg snakket nylig med en trofast mann som uttrykte sine innerste følelser. Under et møte hadde jeg nettopp forklart forskjellen på å bli kalt til arbeidet og å bli tildelt et virkefelt. Denne gode mannen håndhilste på meg og med tårer i øynene sa han: “Det du hjalp meg å lære i dag, har løftet en byrde fra skuldrene mine som jeg har båret på i over 30 år. Som ung misjonær ble jeg i utgangspunktet tildelt et virkefelt i Sør-Amerika. Jeg fikk imidlertid ikke visum, så kallet

ble endret til USA. I alle disse årene har jeg lurt på hvorfor jeg ikke kunne tjene på det stedet jeg hadde blitt kalt til. Nå vet jeg at jeg ble kalt til arbeidet og ikke til et sted. Jeg kan ikke få sagt hvor mye denne forståelsen har hjulpet meg.”

Mitt hjerte verket for denne gode mannen. Når jeg har undervist disse grunnleggende prinsippene over hele verden, har utallige personer på tomannshånd uttrykt de samme følelsene som mannen jeg nettopp har beskrevet. Jeg tar opp dette emnet i dag fordi ikke et eneste medlem av denne kirken skulle behøve å bære på en unødvendig byrde i form av misforståelser, usikkerhet, angst eller skyldfølelse på grunn av et kall til å virke.

“Derfor, gå ut og forkynn mitt evangelium, enten mot nord eller syd, mot øst eller vest, det være det samme, for dere kan ikke gå feil.”⁹ Når du grunner

på dette skriftstedet og åpner ditt hjerte, håper og ber jeg om at du vil innby Den hellige ånd til å bringe dypt inn i din sjel den forståelse, helbredelse og restitusjon du måtte trenge.

En annen grunn til at jeg har følt meg tilskyndet til å ta for meg dette emnet, er min personlige erfaring med å tildele misjonærer gjennom mange år. For De tolv er det ingenting som mer kraftfullt bekrefter at vi fortsatt mottar åpenbaring i de siste dager enn å forsøke å skjelne Herrens vilje når vi oppfyller vårt ansvar å fordele misjonærer til deres respektive virkefelter. Jeg vitner om at Frelseren kjenner og er oppmerksom på hver enkelt av oss “en etter en” og ved navn.

Forberedelse til et kall til arbeidet

Jeg ønsker nå kort å drøfte en grunnleggende, men ofte oversett del av forberedelsene til et kall til arbeidet.

Tre beslektede ord fastsetter et mønster for forberedelse og utvikling for Guds sønner: *Prestedømme, tempel og misjon*. Som foreldre, venner og medlemmer av Kirken, fokuserer vi noen ganger så sterkt på misjonærforberedelse for unge menn at vi kanskje til en viss grad glemmer de andre viktige skrittene langs paktens vei som må være gjennomført før man kan begynne i heltidsmisjonærtjeneste. Å arbeide som misjonær er absolutt én, men ikke den eneste viktige byggesteinen i prosessen med å skape et sterkt fundament for et liv med åndelig vekst og tjeneste. Prestedømmets og templets velsignelser, som begge kommer før man ankommer et tildelt virkefelt, er også nødvendig for å berike og styrke oss åndelig gjennom hele livet.

Unge menn, når dere utfører deres plikter og hedrer Det aronske prestedømme, eller det lavere prestedømme,

er dette en forberedelse til å motta og foredle Det melkisedekske, eller det høyere, prestedømmes ed og pakt.¹⁰ Personlig verdighet er den viktigste forutsetningen for å motta det høyere prestedømme. Et liv med uselvvisk prestedømsstjeneste ligger foran dere. Forbered dere nå ved å yte meningsfylt tjeneste ofte. Vennligst lær å elske å være og holde dere verdige. Vær verdige. Hold dere verdige.

Etter å ha mottatt Det melkisedekske prestedømme og et kall til å tjene, kan en ung mann bli væpnet med kraft¹¹ gjennom det hellige templets pakter og ordinanser. Å reise til templet og la templets ånd strømme gjennom dere, kommer forut for effektiv tjeneste som heltidsmisjonær. Personlig verdighet er den viktigste forutsetningen for å motta templets velsignelser for dere unge menn og for alle medlemmer av Kirken. Når dere lever i samsvar med evangeliets normer, kan dere komme inn i Herrens hus og delta i hellige ordinanser gjennom tenårene. Deres kjærlighet til og forståelse av templets ordinanser vil styrke og velsigne dere gjennom hele livet. Vennligst lær å elske å være og holde dere verdige. Vær verdige. Hold dere verdige.

Mange unge menn og unge kvinner har allerede en gyldig tempelanbefaling for begrenset bruk. Som bærere av Det

aronske prestedømme finner dere egne familienavn og utfører dåp og bekrefteelse for deres familiemedlemmer i templet. Å ha en tempelanbefaling viser deres verdighet, og å tjene andre i templet er en viktig del av forberedelsene til Det melkisedekske prestedømme.

Unge menn, hver og en av dere er en misjonær nå. Hver dag har dere venner og naboer på alle kanter “som holdes borte fra sannheten bare fordi de ikke vet hvor de kan finne den”.¹² Når dere blir ledet av Ånden, kan dere dele en tanke, en oppfordring, en SMS eller melding på sosiale medier som vil presentere det gjengitte evangeliums sannheter for vennene deres. Dere trenger ikke og bør ikke vente på det offisielle kallet for å delta ivrig i misjonærarbeidet.

Når prestedømmets, templets og misjonens velsignelser blir “samlet til ett i Kristus”¹³ og virker i synergi i hjertet, sinnet og sjelen til en ung misjonær, kan han kvalifisere seg til arbeidet.¹⁴ Han får større evne til å oppfylle ansvaret å med myndighet representere vår Herre Jesus Kristus. Den åndelig kraftfulle kombinasjonen av å hedre prestedømmets og templets pakter, motta “guddommeligheitskraft”¹⁵ gjennom prestedømsordinanser,¹⁶ utføre uselvvisk tjeneste og forkynne det evige evangelium for Guds barn gjør en ung mann i stand til å bli “fast

og urokkelig i troen”¹⁷ og “rotfestet og oppbygget i [Kristus]”.¹⁸

I vårt hjem og i kirken skulle vi legge like stor vekt på alle tre elementer av Herrens mønster for forberedelse og utvikling for Guds trofaste sønner – *prestedømme, tempel og misjon*. Alle tre krever at vi elsker å være og holde oss verdige. Vær verdige. Hold dere verdige.

Løfte og vitnesbyrd

Mine kjære brødre, jeg lover at den åndelige gave åpenbaring vil ledsage deres kall til å forkynne evangeliet og deres fordeling til ett eller flere virkefelter. Hvis dere flittig forbereder dere nå ved uselvvisk tjeneste i prestedømmet og templet, vil det styrke deres vitnesbyrd om at Herren lever. Kjærlighet til ham og hans verk vil fylle deres hjerte. Når dere lærer å elske å være verdige, vil dere bli et mektig redskap i Herrens hender for å velsigne og hjelpe mange mennesker.

Med glede vitner jeg om at vår himmelske Fader og hans elskede Sønn Jesus Kristus lever. Å være engasjert i Deres tjeneste er en av de største velsignelser vi noensinne kan få. Dette vitner jeg om, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 133:37.
2. Lære og pakter 4:3.
3. Lære og pakter 80:1.
4. Lære og pakter 80:2.
5. Lære og pakter 80:3.
6. Lære og pakter 80:4; uthevelse tilføyset.
7. Lære og pakter 80:5.
8. Se Lære og pakter 124:49.
9. Lære og pakter 80:3.
10. Se Lære og pakter 84:33-44.
11. Se Lære og pakter 109:22.
12. Lære og pakter 123:12.
13. Efeserne 1:10.
14. Se Lære og pakter 4:5.
15. Lære og pakter 84:20.
16. Se Lære og pakter 84:19-21.
17. Helaman 15:8.
18. Kolosserne 2:7.

Generalautoriteter og ledende funksjonærer i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver

DE TOLV APOSTLERS QORUM

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

GENERALAUTORITET-SYTTIER

(i alfabetisk rekkefølge)

DET PRESIDERENDE BISKOPSRÅD

LEDENDE FUNKSJONÆRER

SØNDAGSSKOLEN

UNGE KVINNER

HJELPEFORENINGEN

PRIMÆR

UNGE MENN

Av biskop **Gérald Caussé**
Presiderende biskop

Bered veien

Selv om de har forskjellige oppgaver og forskjellig myndighet, er Det aronske og Det melkisedekske prestedømme uadskillelige partnere i arbeidet med å frelse sjeler.

Da jeg var 30 år gammel, begynte jeg å arbeide for en butikkjede i Frankrike. En dag kalte selskaps direktør, en god mann med en annen tro, meg inn på kontoret sitt. Spørsmålet hans overrasket meg: "Jeg har hørt at du er prest i kirken din. Er det sant?"

Jeg svarte: "Ja, det stemmer. Jeg har prestedømmet."

Synlig fascinert av svaret mitt, spurte han videre: "Men har du studert ved et teologisk seminar?"

"Selvfølgelig," svarte jeg. "Fra jeg var 14 og til jeg ble 18 studerte jeg Seminarleksjoner nesten hver dag!" Han falt nesten av stolen.

Flere uker senere kalte han meg til min store overraskelse igjen inn på kontoret sitt for å gi meg stillingen som administrerende direktør i et av kjedens selskaper. Jeg ble forundret og uttrykte min bekymring over at jeg var for ung og uerfaren til å ha et så viktig ansvar. Med et vennlig smil sa han: "Det kan så være, men det spiller ingen rolle. Jeg kjenner til prinsippene dine, og jeg vet hva du har lært i kirken din. Jeg trenger deg."

Han hadde rett med hensyn til hva jeg hadde lært i Kirken. Årene som fulgte var krevende, og jeg vet ikke om

jeg kunne hatt noen fremgang uten erfaringen jeg hadde opparbeidet meg ved å tjene i Kirken fra jeg var en ung mann.

Jeg ble velsignet med å vokse opp i en liten gren. Fordi vi var få i antall, ble ungdommene kalt på til å delta aktivt på alle områder i grenen. Jeg hadde det veldig travelt og likte godt å føle meg nyttig. På søndager forrettet jeg ved

nadverdsbordet, virket i mitt prestedømsquorum og hadde forskjellige andre kall. I løpet av uken ledsaget jeg ofte min far og andre voksne prestedømsbærere når vi gikk ut som hjemmelærere, trøstet de syke og lidende og hjalp de trengende. Ingen syntes å mene at jeg var for ung til å tjene eller til og med lede. For meg virket alt sammen helt naturlig.

Tjenesten jeg utførte i løpet av disse tenårene, hjalp meg å utvikle mitt vitnesbyrd og forankre mitt liv i evangeliet. Jeg var omgitt av gode og medfølende menn som var fast bestemt på å bruke sitt prestedømme til å velsigne andre. Jeg ønsket å være som dem. Ved å tjene sammen med dem, lærte jeg i mye større grad enn jeg innså den gangen, å være en leder i Kirken og også i verden.

Vi har mange unge menn som er tilstede eller hører eller ser på dette møtet i kveld, som bærer Det aronske

prestedomme. Når jeg ser ut over denne forsamlingen, ser jeg at mange av dere sitter ved siden av voksne menn, kanskje deres fedre, deres bestefedre, deres eldre brødre eller deres prestedomsledere – som alle har Det melkisedekske prestedomme. De er glad i dere, og de kom hit i kveld i stor grad for å være sammen med dere.

Denne samlingen av generasjoner gir et fantastisk perspektiv på det samhold og brorskap som finnes mellom Guds to prestedommer. Selv om de har forskjellige oppgaver og forskjellig myndighet, er Det aronske og Det melkisedekske prestedomme uadskillelige

partnere i arbeidet med å frelse sjeler. De går hånd i hånd og har stort behov for hverandre.

Det fullkomne eksempel på det nære forholdet mellom de to prestedommene finnes i samspillet mellom Jesus og døperen Johannes. Er det mulig å forestille seg døperen Johannes uten Jesus? Hva ville Frelserens misjon ha vært uten det forberedende arbeidet Johannes utførte?

Døperen Johannes fikk en av de edleste oppgavene noensinne – “å berede veien for Herren”,¹ å døpe ham med vann og å forberede et folk til å ta imot ham. “Han var en rettferdig og

hellig mann”² som hadde blitt ordinert til det mindre prestedomme, og var fullstendig klar over både hvor viktig hans misjon og myndighet var, og hvilke begrensninger disse hadde.

Folk strømmet til Johannes for å høre ham og bli døpt av ham. Han ble hedret og respektert som en Guds mann. Men da Jesus kom, bøyde Johannes seg ydmykt for Ham som var større enn ham selv og erklærte: “Jeg doper med vann, men midt iblant dere står den dere ikke kjenner... som kommer etter meg, han som jeg ikke er verdig til å løse skoremme for.”³

Jesus Kristus på sin side, Faderens enbårne som hadde det høyere prestedomme, anerkjente ydmykt Johannes’ myndighet. Om ham sa Frelseren: “Noen større enn døperen Johannes er ikke oppreist blant dem som er født av kvinner.”⁴

Bare tenk på hva som ville skje i våre prestedomsquorumer hvis forholdet mellom innehaverne av de to prestedommene var inspirert av mønsteret som ble fastsatt av Jesus og døperen Johannes. Mine unge brødre i Det aronske prestedomme, i likhet med Johannes er deres oppgave å “berede veien”⁵ for det store arbeidet i Det melkisedekske prestedomme. Dette gjør dere på mange forskjellige måter. Dere forretter ordinansene dåp og nadverden. Dere er med på å berede et folk for Herren ved å forkynne evangeliet ved å “besøke hvert enkelt medlems hjem”⁶ og ved å “våke over kirken”.⁷ Dere yter bistand til de fattige og trengende ved å samle inn fasteoffer, og dere deltar i å ta vare på Kirkens møtehus og andre timelige ressurser. Deres oppgave er viktig, nødvendig og hellig.

Mine voksne brødre, enten dere er fedre, biskoper, veiledere for Unge menn eller ganske enkelt bærere av

Det melkisedekske prestedømme, kan dere følge Frelserens eksempel ved å vende dere til deres brødre som bærer det lavere prestedømme, og invitere dem til å arbeide sammen med dere. Egentlig kommer denne invitasjonen fra Herren selv. Han sa: "Derfor, ta med dere dem som er ordinert til det mindre prestedømme, og send dem foran dere for å inngå avtaler og berede veien og for å oppfylle de avtaler som dere selv ikke er i stand til å holde."⁸

Når dere inviterer deres yngre brødre til å "berede veien", hjelper dere dem å anerkjenne og hedre den hellige myndigheten de innehar. Ved å gjøre dette, hjelper dere dem å berede sin egen vei idet de forbereder seg til den dagen da de skal motta og utøve det høyere prestedømme.

La meg fortelle den sanne historien om Alex, en rolig, omtenkstom og oppvakt ung prest. En søndag fant biskopen Alex alene i et klasserom i en svært forvilet tilstand. Den unge mannen forklarte hvor smertelig vanskelig det var for ham å gå i kirken uten sin far, som ikke var medlem. Så sa han med tårer i øynene at det sannsynligvis ville være bedre for ham å forlate Kirken.

Med oppriktig omtanke for denne unge mannen, mobiliserte biskopen

umiddelbart menighetsrådet for å hjelpe Alex. Planen hans var enkel: For å holde Alex aktiv og hjelpe ham å utvikle et dyptfølt vitnesbyrd om evangeliet, måtte de "omslutte ham med gode mennesker og gi ham viktige ting å gjøre".

Raskt samlet brødrene i prestedømmet og alle menighetens medlemmer seg rundt Alex og uttrykte sin kjærlighet og støtte. Høyprestenes gruppeleder, en mann med stor tro og kjærlighet, ble valgt til å være hans hjemmelærerledsager. Medlemmene av biskopsrådet tok ham under sine vinger og gjorde ham til sin nærmeste medarbeider.

Biskopen sa: "Vi holdt Alex oppvakt. Han var plassanviser i bryllup og begravelser, hjalp meg ved innvielse av graver, døpte flere nye medlemmer, ordinerte unge menn til Det aronske prestedømme, underviste ungdomsleksjoner, underviste sammen med misjonærene, låste opp bygningen til konferanser og låste bygningen sent på kvelden etter konferanser. Han utførte tjenesteprosjekter, ledsaget meg på besøk til eldre medlemmer på eldre-sentre, holdt taler på nadverdsmøtet, forrettet nadverden for syke på sykehus eller i deres hjem, og ble en av bare en

svært liten håndfull personer som jeg kunne stole fullstendig på som biskop."

Litt etter litt forandret Alex seg. Hans tro på Herren vokste. Han følte seg tryggere på seg selv og på den prestedømskraften han innehadde. Biskopen konkluderte: "Alex har vært og vil alltid være en av mine største velsignelser i min tid som biskop. For et privilegium det har vært å omgås ham. Jeg tror oppriktig at ingen ung mann noensinne har kommet til misjonsmarken bedre forberedt ved sin prestedømsstjeneste."⁹

Mine kjære biskoper, en del av deres ordinasjon og beskikkelse som biskop i menigheten er deres hellige kall som president for Det aronske prestedømme og for prestenes quorum. Jeg er klar over de tunge byrdene dere bærer, men dere skulle gjøre deres plikt overfor disse unge mennene til en av deres høyeste prioriteringer. Dere kan ikke overse det eller delegere dette ansvaret til andre.

Jeg oppfordrer dere til å reflektere over hver og en av de unge bærerne av Det aronske prestedømme i menigheten. Ikke én av dem skulle noensinne føle seg utelatt eller ubrukelig. Er det en ung mann som dere og andre prestedømsbrødre kan hjelpe? Be ham om å tjene sammen med dere. Altfor

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

ofte prøver vi å underholde våre unge menn og henvise dem til en tilskuerrolle, når deres tro og kjærlighet til evangeliet best kan utvikles ved at de foredler sitt prestedømme. Ved å delta aktivt i arbeidet med å frelse sjeler, vil de få en forbindelse til himmelen, og de vil bli oppmerksom på sitt guddommelige potensial.

Det aronske prestedømme er mer enn bare en aldersgruppe, et undervisnings- eller aktivitetsprogram, eller en betegnelse på de unge mennene i Kirken. Det ligger kraft og myndighet i å delta i det store arbeidet med å frelse sjeler – både sjelen til disse unge mennene som bærer det, og de sjeler som de tjener. La oss gi Det aronske prestedømme sin rettmessige plass, et utsøkt sted – et sted for tjeneste, forberedelse og mestring for alle unge menn i Kirken.

Mine kjære brødre i Det melkise-dekske prestedømme, jeg oppfordrer dere til å styrke den viktige forbindelsen mellom Guds to prestedømmer. Gjør ungdommene i Det aronske prestedømme i stand til å berede veien for dere. Fortell dem med frimodighet: "Jeg trenger deg." Dere unge bærere av Det aronske prestedømme, jeg ber om at dere, når dere virker sammen med deres eldre brødre, vil høre Herrens røst si til dere: "Du er velsignet, for du skal utrette store ting. Se, du ble sendt ut likesom Johannes, for å berede veien for meg."¹⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Nephi 10:7.
2. Markus 6:20.
3. Johannes 1:26-27.
4. Matteus 11:11.
5. Lære og pakter 35:4.
6. Lære og pakter 20:51.
7. Lære og pakter 20:53.
8. Lære og pakter 84:107.
9. Privat korrespondanse.
10. Lære og pakter 35:4.

Den største blant dere

Guds største belønning går til dem som tjener uten forventning om belønning.

Mine kjære brødre, kjære venner, hvor takknemlig jeg er for å være sammen med dere på dette inspirerende verdensomspennende prestedømmemøtet. President Monson, takk for ditt budskap og din velsignelse. Vi vil alltid ta til oss din veiledning, dine råd og din visdom. Vi elsker og oppholder deg, og vi ber alltid for deg. Du er virkelig Herrens profet. Du er vår president. Vi oppholder deg, og vi er glad i deg.

For nesten 20 år siden ble Madrid Spania tempel innviet, og begynte

sin tjeneste som Herrens hellige hus. Harriet og jeg husker det godt fordi jeg virket i presidentskapet for området Europa den gangen. Sammen med mange andre, brukte vi utallige timer på å gjennomgå detaljene i planleggingen og organiseringen av arrangementene forut for innvielsen.

Da datoen for innvielsen nærmet seg, la jeg merke til at jeg ennå ikke hadde mottatt en invitasjon til å delta. Dette var litt uventet. I mitt ansvar som områdepresident hadde jeg tross alt vært sterkt involvert i dette

tempelprosjektet og hadde et aldri så lite eierforhold til det.

Jeg spurte Harriet om hun hadde sett noen invitasjon. Det hadde hun ikke.

Dagene gikk, og jeg ble stadig mer engstelig. Jeg lurte på om invitasjonen vår hadde kommet bort – kanskje den lå begravd mellom sofaputene. Kanskje den hadde blitt blandet med reklamen og kastet. Naboene hadde en nysgjerrig katt, og jeg begynte til og med å se mistenksomt på den.

Til slutt ble jeg tvunget til å innse faktum: Jeg hadde ikke blitt invitert.

Men hvordan var det mulig? Hadde jeg gjort noe som fornærmet noen? Var det noen som bare antok at det var for langt for oss å reise? Hadde jeg blitt glemt?

Etter hvert skjønnte jeg at denne tankegangen førte til et sted jeg ikke ønsket å være.

Harriet og jeg minnet oss selv på at tempelinnvielsen ikke handlet om oss. Den handlet ikke om hvem som fortjente å bli invitert, eller hvem som ikke gjorde det. Og den handlet ikke om våre følelser eller vår følelse av berettigelse.

Den handlet om å innvie en hellig bygning, et tempel for Den Høyeste Gud. Det var en gledens dag for Kirkens medlemmer i Spania.

Hadde jeg blitt invitert til å delta, ville jeg ha gjort det med glede. Men om jeg ikke ble invitert, ville ikke min glede bli noe mindre. Harriet og jeg ville glede oss sammen med våre venner, våre kjære brødre og søstre, på avstand. Vi ville prise Gud for denne fantastiske velsignelsen, like entusiastisk fra vårt hjem i Frankfurt som vi ville ha gjort fra Madrid.

Tordensønner

Blant De tolv som Jesus kalte og ordinerte, var det to brødre, Jakob og

Johannes. Husker dere kallenavnet han ga dem?

Tordensønner (Boanerges).¹

Man får ikke et slikt kallenavn uten en spennende bakgrunns historie. Dessverre gir ikke Skriftene mye forklaring på kallenavnets opprinnelse. Vi får imidlertid korte glimt inn i Jakobs og Johannes' karakter. Dette var de samme brødrene som foreslo å nedkalle ild fra himmelen over en landsby i Samaria fordi de ikke ble invitert inn i byen.²

Jakob og Johannes var fiskere – trolig litt uslepne – men jeg antar at de visste mye om naturkreftene. De var utvilsomt handlingens menn.

Ved én anledning, da Frelseren forberedte seg til sin siste reise til Jerusalem, kom Jakob og Johannes til ham med en spesiell anmodning – en som kanskje sto til kallenavnet.

“Vi vil at du skal gjøre for oss det vi ber deg om”, sa de.

Jeg kan forestille meg at Jesus smilte til dem da han svarte: “Hva ønsker dere?”

“Gi oss at den ene av oss må sitte ved din høyre og den andre ved din venstre side i din herlighet!”

Frelseren utfordret dem nå til å tenke litt dypere på hva de spurte om, og sa: “Å sitte ved min høyre eller venstre side, det står ikke til meg å gi, men det gis til dem det er beredt for.”³

Med andre ord kan man ikke få ære i himmelriket ved å drive valgkamp for det. Man oppnår heller ikke evig herlighet ved hjelp av sine bekjentskaper.

Da de andre ti apostlene hørte om denne anmodningen fra tordensønnene, syntes de ikke det var særlig morsomt. Jesus visste at hans tid var kort, og det må ha plaget ham å se konflikter blant dem som skulle videreføre arbeidet hans.

Han snakket med De tolv om hva makt er og hvordan den påvirker dem som søker og innehar den. “Innflytelsesrike mennesker i verden,” sa han, “braker sin stilling til å utøve makt over andre.”

Jeg kan nesten se Frelseren, som med uendelig kjærlighet ser inn i ansiktene til de trofaste og troende disiplene. Jeg kan nesten høre hans bedende stemme: “Det er ikke slik det skal være blant dere. Men den som vil være stor blant dere, skal være alles tjener. Og den som vil være den første blant dere, skal være alles trelle.”⁴

I Guds rike betyr storhet og lederskap å se andre slik de virkelig er – slik Gud ser dem – og deretter strekke seg ut for å tjene dem. Det betyr å glede seg med dem som er glade, og gråte med dem som sørger, løfte opp dem som er i nød, og å elske vår neste slik Kristus elsker oss. Frelseren elsker

alle Guds barn, uavhengig av deres sosioøkonomiske omstendigheter, rase, religion, språk, politisk orientering, nasjonalitet eller hvilken som helst annen gruppering. Og det samme skulle vi!

Guds største belønning går til dem som tjener uten forventning om belønning. Den går til dem som tjener uten store fakter, dem som i stillhet forsøker å hjelpe andre, dem som tjener andre ganske enkelt fordi de elsker Gud og Guds barn.⁵

Aldri inhalere det

Kort tid etter at jeg ble kalt som generalautoritet, hadde jeg det privilegium å ledsage president James E. Faust for å omorganisere en stav. Mens jeg kjørte bilen til vårt oppdrag i det vakre Sør-Utah, var president Faust så vennlig å bruke tiden til å undervise meg. En lærdom vil jeg aldri glemme. Han sa: "Kirkens medlemmer er imøtekommende med generalautoritetene. De vil behandle deg vennlig og si fine ting om deg." Så tenkte han seg litt om før han sa: "Dieter, du må *alltid* være takknemlig for dette, men du må aldri inhalere det."

Denne viktige lærdommen om tjeneste i Kirken gjelder alle prestedømsbærere i alle quorumer i Kirken. Den gjelder oss alle i denne kirken.

Da president J. Reuben Clark jr. ga råd til dem som var kalt til høyere stillinger i Kirken, pleide han å be dem om ikke å glemme regel nummer seks.

Uunngåelig spurte vedkommende: "Hva er regel nummer seks?"

"Ikke ta deg selv så fryktelig høytidelig", sa han.

Dette førte naturligvis til et oppfølgings spørsmål: "Hva er de andre fem reglene?"

Med glimt i øyet pleide president Clark å svare: "Det er ingen."⁶

For å være effektive ledere i Kirken, må vi lære dette viktige poenget: Lederskap i Kirken handler ikke så mye om å lede andre som om vår villighet til å bli ledet av Gud.

Kall som anledninger til tjeneste

Som Den Høyeste Guds hellige, skulle vi "kom[me] ihu, i alle ting, de fattige og trengende, de syke og lidende, for den som ikke gjør disse ting, er ikke min disippel".⁷ Det finnes ubegrensede muligheter til å gå omkring og gjøre godt og utføre tjeneste for andre. Vi finner dem i våre lokalsamfunn, i våre menigheter og grener, og i hvert fall i våre hjem.

I tillegg mottar alle medlemmer av Kirken bestemte formelle anledninger til å tjene. Vi kaller disse anledningene for "kall" – et begrep som skulle minne oss på hvem det er som kaller oss til å tjene. Hvis vi ser på våre kall som anledninger til å tjene Gud og tjene andre med tro og ydmykhet, vil enhver tjenestegjering være et skritt på disippelens vei. På denne måten bygger Gud opp ikke bare sin kirke, men også sine tjenere. Kirken er til for å hjelpe oss å bli sanne og trofaste Kristi disipler,

gode og edle sønner og døtre av Gud. Dette skjer ikke bare når vi går på møter og hører på taler, men også når vi glemmer oss selv og utfører tjeneste. Det er slik vi blir "store" i Guds rike.

Vi tar imot kall med velvilje, ydmykhet og takknemlighet. Når vi blir avløst fra disse kallene, tar vi imot endringen med samme velvilje, ydmykhet og takknemlighet.

I Guds øyne er det ingen kall i riket som er viktigere enn andre. Vår tjeneste – enten den er stor eller liten – lutrer vår ånd, åpner himmelens sluser og frigjør Guds velsignelser ikke bare over dem vi tjener, men også over oss. Når vi strekker oss ut til andre, kan vi vite med ydmyk frimodighet at Gud anerkjenner og godkjenner vår tjeneste. Han smiler til oss når vi utfører disse dyptfølte barmhjertighetshandlingene, spesielt handlinger som ikke ses, og går ubemerket hen blant andre.⁸

Hver gang vi gir av oss selv til andre, tar vi et skritt nærmere å bli gode og sanne disipler av Den ene som ga sitt alt for oss – vår Frelser.

Fra presidium til parade

Under 150-årsjubileet for pionerens ankomst til Saltsjødalen var bror Myron Richins stavspresident i Henefer i Utah. Feiringen omfattet en rekonstruksjon av pionerens gjennomreise gjennom byen hans.

President Richins var tungt involvert i planene for feiringen, og han deltok på mange møter med generalautoriteter og andre for å drøfte arrangementene. Han var fullt ut engasjert.

Like før selve feiringen ble president Richins stav omorganisert, og han ble avløst som president. På en påfølgende søndag deltok han på menighetens prestedømmemøte da lederne ba om frivillige til å hjelpe til med feiringen. Sammen med andre rakte president

Richins opp hånden, og fikk beskjed om å kle seg i arbeidsklær og ta med pickupen sin og en spade.

Endelig kom morgenen for den store begivenheten, og president Richins meldte seg til frivillig tjeneste.

Bare noen uker før hadde han vært en innflytelsesrik bidragsyter til planleggingen og oppfølgingen av denne store begivenheten. Den dagen var imidlertid oppgaven hans å følge etter hestene i paraden og gjøre rent etter dem.

President Richins gjorde det med glede.

Han forsto at én form for tjeneste ikke er mer verdt enn en annen.

Han kjente og omsatte i handling Frelserens ord: "Den største blant dere skal være tjener for de andre."⁹

Gjør disippelskap riktig

Noen ganger ønsker vi fremtredende stillinger, i likhet med torden-sønnene. Vi søker anerkjennelse. Vi ønsker å lede og å yte et minneverdig bidrag.

Det er ikke noe galt i å ønske å tjene Herren, men når vi søker innflytelse i Kirken for vår egen skyld – for å motta

menneskers ros og beundring – har vi fått vår belønning. Når vi "inhalerer" andres anerkjennelse, blir den vår godtgjørelse.

Hva er det viktigste kallet i Kirken? Det er det dere har akkurat nå. Uansett hvor beskjedent eller fremtredende det kan virke, er kallet dere har akkurat nå, det som vil gjøre dere i stand til ikke bare å løfte andre, men også å bli den Guds mann dere ble skapt til å være.

Mine kjære venner og brødre i presedømmet, løft der dere står!

Paulus underviste filipperne: "Gjør ikke noe av ærgjerrighet eller av lyst til tom ære, men akt hverandre i ydmykhet høyere enn dere selv."¹⁰

Tjeneste med ære

Å søke heder og berømmelse i Kirken på bekostning av ekte og ydmyk tjeneste, er samme byttehandel som Esau gjorde.¹¹ Vi kan få en jordisk belønning, men til en høy pris – tap av himmelens anerkjennelse.

La oss følge vår Frelseres eksempel, han som var saktmodig og ydmyk, som ikke søkte menneskers ros, men å gjøre sin Faders vilje.¹²

La oss tjene andre ydmykt – med energi, takknemlighet og ære. Selv om vår tjeneste kan virke uanselig, beskjeden eller av liten verdi, vil de som strekker seg ut i godhet og medfølelse med andre, en dag få vite verdien av sin tjeneste ved den allmektige Guds evige og salige nåde.¹³

Mine kjære brødre, kjære venner, måtte vi meditere over, forstå og etterleve denne avgjørende lærdommen om lederskap i Kirken og utøvelse av prestedømmet: "Den største blant dere skal være tjener for de andre." Dette er min bønn og velsignelse i vår Herres, vår Forløseres og i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Markus 3:17.
2. Se Lukas 9:54.
3. Se Markus 10:35-40, ny internasjonal versjon (2011) og kong Jakobs versjon.
4. Se Markus 10:42-44.
5. Se Matteus 6:4.
6. Se John E. Lewis, "The Gospel and a Sense of Humor, Too", *Ensign*, juni 1974, 24.
7. Lære og pakter 52:40.
8. Se Matteus 6:1-2.
9. Matteus 23:11.
10. Filipperne 2:3, ny engelsk oversettelse (2005).
11. Se 1 Mosebok 25:33.
12. Se Johannes 5:41; 6:38.
13. Se Matteus 25:31-46.

Av president Henry B. Eyring
Førsteråd giver i Det første presidentskap

“Vandre med meg”

Vår ordinasjon til prestedømmet er en invitasjon fra Herren til å vandre med ham, å gjøre hva han gjør, å tjene slik han tjener.

Mine kjære brødre i prestedømmet: min hensikt i dag er både å gi dere tillit og styrke dere i deres prestedømtjeneste. Det kan på sett og vis sammenlignes med det jeg tror var Frelserens hensikt da han møtte en rik ung mann som spurte: “Mester, hva godt skal jeg gjøre for å få evig liv? (Matteus 19:16). Kanskje du har kommet til denne konferansen som denne unge mannen som kom til Frelseren, og du undrer på om din tjeneste har vært akseptabel. Og samtidig aner du at det er mer å gjøre – kanskje mye mer! Jeg ber at jeg kan klare å formidle Herrens kjærlige anerkjennelse av det du allerede har gjort, samtidig som jeg gir et oppmuntrende glimt av det du, med hans hjelp, ennå kan oppnå som bærer av hans hellige prestedømme.

Den rike unge mannen ble bedt om å selge alt han hadde for å følge Frelseren. Din fremtidige utvikling krever kanskje ikke det, men krever sannsynligvis en grad av offer. Uansett håper jeg at mitt budskap ikke får deg til å gå “bedrøvet bort” slik den unge mannen gjorde. (Se Matteus 19:20-22.) I stedet tror jeg at du vil “gå [din] vei med glede” (L&p 84:105) fordi du ønsker å forbedre deg.

Likevel er det normalt å føle at vi ikke helt strekker til når vi tenker

over det Herren har kalt oss til å gjøre. Faktisk er det slik at om du fortalte meg at du føler deg fullkomment i stand til å oppfylle dine prestedømsplikter, ville jeg nok bekymre meg for at du ikke forstår dem. På den andre siden: Dersom du fortalte meg at du føler du vil gi opp fordi oppgaven er langt større enn dine evner, så ville jeg ønske å hjelpe deg til å forstå hvordan Herren foredler og styrker bærere av hans prestedømme til å gjøre ting som de aldri ville klart alene.

Dette er like sant for meg i mitt kall som det er for deg i ditt. Ingen av oss kan gjøre prestedømmets arbeid, og gjøre det godt, ved utelukkende å stole på vår egen visdom og egne evner. Det er fordi det ikke er vårt verk – det er Herrens. Så den eneste måten å lykkes på er å stole på ham, enten du er en nykalt diakon betrodd oppgaven å bringe en grad av åndelig kraft til nadverdens ordinans; eller en hjemmelærer med oppdrag fra Herren om å elske og betjene en familie du ikke kjenner og som ikke synes å ville ha din kjærlighet og tjeneste; eller en far som vet at du skal presidere i ditt hjem i rettferdighet, men du er kanskje usikker på hvordan, og tiden synes å løpe fra deg fordi disse barna vokser

fort, og verden synes å være så hard og brutal.

Dersom du føler deg litt overveldet, så ta det som et godt tegn. Det tyder på at du kan føle hvor stor tillit Gud har til deg. Det betyr at du har litt forståelse av hva prestedømmet egentlig er.

Det er svært få mennesker i verden som har den forståelsen. Selv de som kan ramse opp en fornuftig definisjon, forstår det ikke nødvendigvis. Det er noen skriftsteder som ved den Ånd de bringer, kan gi oss en dypere ærefrykt for det hellige prestedømme. Her er noen av disse skriftstedene:

“Det... melkisedekske prestedømmes kraft og myndighet er å ha nøklene til alle kirkens åndelige velsignelser.

[Å] ha anledning til å motta himmelens rikes mysterier, å få himlene åpnet for seg, å ha samfunn med hovedforsamlingen og Den førstefødtes menighet og nyte samfunn og nærvær med Gud Faderen og Jesus, den nye pakts mellommann.

“Det... aronske... prestedømmes kraft og myndighet er å ha nøklene til englers betjening.” (L&p 107:18-20).

“I dets ordinanser blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt.”

“For uten dette kan intet menneske se Guds, ja, Faderens åsyn og leve.” (L&p 84:20, 22).

“Dette høye prestedømme [er] etter [Guds] Sønns orden, en orden som har eksistert helt siden verdens grunnvoll ble lagt, eller som med andre ord er uten dagers begynnelse eller års ende, og er beredt fra evighet til all evighet som følge av hans forutkunnskap om alle ting.” (Alma 13:7).

“[E]nhver som ble ordinert etter denne orden og dette kall, skulle ha kraft, ved tro, til å bryte fjell, til å skille hav, til å tørke ut elver, til å dreie dem ut av sin kurs,

til å beseire nasjoners hærer, til å skille jorden, til å bryte ethvert bånd, til å stå i Guds nærhet, til å gjøre alle ting ifølge hans vilje, ifølge hans befaling, til å underkaste seg fyrstedømmer og makter, og dette ved Guds Sønns vilje, han som var til før verdens grunnleggelse.” (Joseph Smith oversettelse, 1 Mosebok 14:30–31 [i Veiledning til Skriftene])

En måte å reagere på beskrivelser av prestedømmets kraft som inngir slik ærefrykt, er å anta at de ikke gjelder oss. En annen måte å reagere på er med selvransakelse av vårt eget hjerte, som: Har jeg noensinne følt at himlene er blitt åpnet for meg? Ville noen bruke uttrykket “englers betjening” for å beskrive min prestedømstjeneste? Bringer jeg “guddommelighetens kraft” inn i livet til dem jeg tjener? Har jeg noensinne brutt i stykker et fjell, beseiret en hær, brutt noens bånd eller underkastet verdslige makter – om bare i billedlig forstand – for å oppfylle Guds vilje?

Slik selvransakelse bringer alltid en følelse av at vi kan gjøre mer i Herrens tjeneste. Jeg håper det også gir deg en følelse at du *ønsker* å gjøre mer – en lengsel etter å delta mer fullstendig i Herrens mirakuløse verk. Slike følelser er det første trinnet mot å bli den type mann som prestedømstjeneste er ment å skape.

Det neste trinnet er beskrevet i en samtale mellom Jehova og Enok. Vi kjenner Enok som en mektig profet som opprettet Sion midt blant stor ugudelighet. Men før han ble en mektig profet, så Enok på seg selv som “bare en gutt... tung i tale” ...og forhatt av hele folket (Moses 6:31). Lytt til ordene Herren brukte for å oppmuntre Enok. De er også hans ord til deg som er kalt til å tjene andre som en prestedømsbærer:

“Og Herren sa til Enok: Gå ut og gjør som jeg har befalt deg, og intet menneske skal ramme deg. Opplatt din munn og den skal bli fylt, og jeg vil gi deg evnen til å tale, for alt kjød er i mine hender, og jeg vil gjøre som det synes meg godt...”

Se, min Ånd hviler på deg, derfor vil jeg rettferdiggjøre alle dine ord, og fjellene skal vike for deg, og elvene skal forandre sine løp, og du skal bli i meg og jeg i deg, vandre derfor med meg.” (Moses 6:32, 34).

Brødre, vår ordinasjon til prestedømmet er en invitasjon fra Herren til å vandre med ham. Hva vil det si å vandre med Herren? Det betyr å gjøre det han gjør, å tjene slik han tjener. Han ofret sin egen komfort for å velsigne de trengende, så det er det vi prøver å gjøre. Han syntes å legge spesielt merke til mennesker som ble oversett og endog skydd av samfunnet, så vi prøver å gjøre det også. Han vitnet med mot og likevel med kjærlighet om den sanne læren han mottok fra sin Fader, selv om den var upopulær, og det må vi også. Han sa til alle: "Kom til meg" (Matteus 11:28), og vi sier til alle: "Kom til Ham." Som prestedømsbærere er vi hans representanter. Vi handler ikke på vegne av oss selv, men på vegne av ham. Vi taler ikke våre ord, men hans. Mennesker vi tjener blir bedre kjent med ham på grunn av vår tjeneste.

Så snart vi tar imot Herrens invitasjon "vandre med meg", endrer innholdet i vår prestedømsstjeneste seg. Den blir med en gang mer opphøyd og edlere, men også mer oppnåelig, fordi vi vet at vi ikke er alene. Jeg følte dette med stor kraft da President Thomas S.

Monson la sine hender på mitt hode for ni år siden og velsignet meg idet jeg begynte min tjeneste i mitt nåværende kall. I den velsignelsen gjentok han disse ordene fra Frelseren: "Og hos den som mottar dere, der vil jeg også være, for jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere" (L&P 84:88).

Jeg har stolt på det løftet mange ganger, og jeg har sett det oppfylt på mange måter i mine 72 år med prestedømsstjeneste. Det skjedde da jeg var en ny aronsk prestedømsbærer med oppdrag å dele ut nadverden. Livredd for å gjøre feil gikk jeg utenfor kirkebygningen før møtet begynte og bad i desperasjon at Gud måtte hjelpe meg. Et svar kom. Jeg følte at Herren var med meg. Jeg følte hans tillit til meg, og slik følte jeg tillit i min del av hans verk.

Det gjentok seg da jeg virket som biskop. Jeg fikk en telefon fra en kvinne som hadde begått et alvorlig feiltrinn og nå sto overfor en vanskelig avgjørelse. I møtet med henne følte jeg at jeg visste svaret på hennes problem, men jeg følte også sterkt at jeg ikke skulle gi henne det svaret – hun trengte å tilegne seg det selv. Mine ord til henne var "Jeg tror Gud vil fortelle deg hva du må gjøre hvis du spør ham." Hun fortalte senere at hun hadde spurt ham, og han svarte henne.

I et annet tilfelle kom en annen telefonoppringning, denne gang fra politiet. Jeg ble fortalt at en beruset sjåfør hadde krasjet bilen inn i lobbyen til en bank. Da den forfjamsede sjåføren så sikkerhetsvakten trekke våpen, ropte han: "Ikke skyt! Jeg er mormon!"

Den berusede bilføreren viste seg å være medlem av min menighet, døpt ganske nylig. Mens jeg ventet for å snakke med ham på mitt

biskopskontor, planla jeg hva jeg skulle si for å få ham til å føle anger for hvordan han hadde brutt sine pakter og satt Kirken i forlegenhet. Men da jeg satt og så på ham, hørte jeg en stemme i mitt sinn si: "Jeg vil la deg se ham som jeg ser ham." Og så, i et kort øyeblikk, endret hele hans utseende seg. Jeg så ikke en fortumlet ung mann, men en ren, strålende, edel Guds sønn. Jeg følte plutselig Herrens kjærlighet for ham. Det synet endret vår samtale. Det forandret også meg.

Jeg fikk viktige lærdommer fra disse erfaringene med å vandre med Herren for å utføre hans verk. Jeg vil gjerne dele tre av dem med dere. Den første er at Gud legger merke til og vil støtte selv den nyeste og yngste diakon. Du behøver aldri føle at du er for liten eller betydningsløs til at Han skal legge merke til deg og den tjenesten du yter i hans navn.

Den andre lærdommen er at Herrens verk ikke bare er å løse problemer. Det er også å bygge mennesker. Så når du vandrer med ham i prestedømsstjeneste, kan det hende at det du noen ganger synes er den mest effektive løsningen, ikke er Herrens foretrukne løsning, fordi den ikke gir mennesker anledning til å vokse. Hvis du lytter, vil han lære deg sine veier. Husk at Guds gjerning og herlighet ikke bare er å lede en effektiv organisasjon; det er "å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv" (Moses 1:39). Det er tross alt derfor han gir sin prestedømsmyndighet til ufullkomne dødelige mennesker som deg og meg og innbyr oss til å ta del i sitt verk. Vår fremgang *er* hans verk!

Så til den tredje lærdommen: Å vandre med Frelseren i prestedømsstjeneste vil endre måten du ser andre på. Han vil lære deg å se dem gjennom sine øyne, som innebærer å se forbi det ytre og inn i hjertet (se 1 Samuel

16:7). Dette er hvordan Frelseren var istand til å se Simon, ikke som en impulsiv fisker, men som Peter, den klippefaste fremtidige leder for Kirken (se Lukas 5:1-11). Dette er hvordan han var i stand til å se Sakkeus, ikke som den korrupte skatteinnkreveren andre oppfattet ham som, men som en ærlig, rettskaffen sønn av Abraham (se Lukas 19:1-9). Dersom du vandrer med Frelseren lenge nok, vil du se enhver som et Guds barn med ubegrenset potensial, uansett hva hans eller hennes fortid kan ha vært. Og dersom du fortsetter å vandre med Frelseren, vil du utvikle en annen gave han har – evnen til å hjelpe mennesker å se dette potensialet i seg selv og å omvende seg.

Mine kjære brødre i prestedømmet, på mange måter er vi som de to disiplene som vandret på veien til Emmaus den første påskesøndagen. Det var oppstandelsens morgen, men de var ikke sikre på om det var noen oppstandelse eller hva oppstandelse betydde engang. De “håpet at [Jesus fra Nasaret] skulle forløse Israel”, men de var “trege i hjertet til å tro” alt det skriftene lærte om oppstandelsen. Mens de vandret av sted og prøvde å drøfte det sammen, “kom Jesus selv nær til dem og slo følge med dem. Men deres øyne ble holdt igjen, så de ikke kjente ham.” (Se Lukas 24:13-32.)

Jeg vitner om at når vi vandrer på prestedømmstjenestens sti, går Frelseren Jesus Kristus med oss, for det er hans sti og hans vei. Hans lys går foran oss, og hans engler er rundt om oss. Vi mangler kanskje en full forståelse av hva prestedømmet er og hvordan vi skal utøve det slik han gjør. Men dersom vi er veldig oppmerksomme på de øyeblikkene vårt hjerte “brenner i oss” (Lukas 24:32), kan våre øyne bli åpnet, og vi vil se hans hånd i vårt liv og i vår tjeneste. Jeg vitner om at vi lærer ham

best å kjenne ved å arbeide med ham og tjene ham i det store verket å bringe frelse til Guds barn. “For hvordan kjenner et menneske den herre som han ikke har tjent og som er en fremmed for ham og er langt borte fra hans hjerter tanker og hensikter?” (Mosiah 5:13). Jesus Kristus er vår Herre. Dette er hans kirke. Det er hans prestedømme vi bærer. Må hver og en av oss velge å vandre med ham og erkjenne hvordan han vandrer med oss.

Jeg bærer mitt vitnesbyrd om at Jesus er Kristus, vår oppstandne

Herre. Jeg bærer mitt vitnesbyrd at prestedømmet han har betrodd oss er myndigheten og kraften til å tale og handle i hans navn. Vi er barn av en kjærlig himmelsk Fader, som besvarer våre bønner og sender Den hellige ånd for å styrke oss i ethvert prestedømsansvar vi velsignes med å motta. Joseph Smith så Faderen og Sønnen. Han mottok prestedømmets nøkler som er gitt videre til President Monson, som utøver dem i dag. Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av president Thomas S. Monson

Kraften i Mormons bok

Jeg oppfordrer enhver av oss til innstendig med bønn å studere og grunne på Mormons bok hver dag.

Mine kjære brødre og søstre, jeg hilser dere på det varmeste når vi nå igjen møtes på en storartet generalkonferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Før jeg begynner mitt formelle budskap i dag, vil jeg bekjentgjøre fem nye templer som vil bli bygget på følgende steder: Brasília, Brasil;

området Stor-Manila, Filippinene; Nairobi, Kenya; Pocatello, Idaho, USA; og Saratoga Springs, Utah, USA.

I dag taler jeg om kraften i Mormons bok og det avgjørende behov vi som medlemmer av denne Kirken har for å studere, grunne på og anvende dens læresetninger i vårt liv. Betydningen av å ha et fast og

sikkert vitnesbyrd om Mormons bok kan ikke overdrives.

Vi lever i en tid med store vanskeligheter og ugudelighet. Hva vil beskytte oss mot den synd og ondskap som er så utbredt i verden i dag? Jeg erklærer at et sterkt vitnesbyrd om vår Frelser, Jesus Kristus, og hans evangelium vil veilede oss i sikkerhet. Hvis du ikke leser Mormons bok hver dag, vær snill og gjør det. Hvis du vil gjøre det med bønn og med et oppriktig ønske om å få vite sannheten, vil Den hellige ånd tilkjennegi for deg at den er sann. Hvis den er sann – og jeg vitner høytidelig om at det *er* den – da var Joseph Smith en profet som så Gud Faderen og hans Sønn, Jesus Kristus.

Fordi Mormons bok er sann, er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige Herrens Kirke på jorden, og Guds hellige prestedømme har blitt gjengitt til nytte og velsignelse for hans barn.

Av Joy D. Jones

Primærs generalpresident

Hvis du ikke allerede har et fast vitnesbyrd om disse tingene, så gjør det som er nødvendig for å få det. Det er helt avgjørende at du har ditt eget vitnesbyrd i disse vanskelige tider, for andres vitnesbyrd holder bare et stykke på veien. Når du har fått et vitnesbyrd, må det imidlertid holdes levende og sterkt ved fortsatt lydighet mot Guds bud og ved daglig bønn og skriftstudium.

Mine kjære medarbeidere i Herrens verk, jeg oppfordrer enhver av oss innstendig til med bønn å studere og grunne på Mormons bok hver dag. Når vi gjør dette, vil vi være i stand til å høre Åndens røst, motstå fristelse, overvinne tvil og frykt, og å motta himmelens hjelp i vårt liv. Dette vitner jeg om av hele mitt hjerte, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

En generasjon som motstår synd

Hvis dere underviser, leder og elsker barna, kan dere motta personlig åpenbaring som vil hjelpe dere å skape og bevæpne tapre barn som er motstandsdyktige mot synd.

For et og et halvt år siden talte president Russell M. Nelson om behovet for “å undervise og oppdra en generasjon som motstår synd”.¹ Disse ordene – “en generasjon som motstår

synd” – gjorde dypt åndelig inntrykk på meg.

Vi hedrer barn som streber etter å leve et rent og dydig liv. Jeg har sett mange barns styrke over hele verden. De står “standhaftige og urokkelige”² i en rekke vanskelige forhold og omgivelser. Disse barna forstår sin guddommelige identitet, føler vår himmelske Faders kjærlighet til dem og ønsker å adlyde hans vilje.

Det finnes imidlertid barn som strever med å stå “standhaftig og urokkelig”, og hvis følsomme sinn blir såret.³ De blir angrepet på alle kanter av “motstanderens brennende piler”⁴, og har behov for forsterkninger og støtte. De er en overveldende motivasjon for oss til å ta ansvar og føre krig mot synd i vårt arbeid med å bringe våre barn til Kristus.

Hør hva eldste Bruce R. McConkie sa for nesten 43 år siden:

“Som medlemmer av Kirken, deltar vi i en enorm konflikt. Vi er i krig. Vi har vervet oss i Kristi sak for å kjempe mot Lucifer...”

Den store krigen som raser på alle kanter, og som dessverre resulterer

i store tap, noen fatale, er ikke noe nytt...

Det hverken er eller kan være noen nøytrale parter i denne krigen.⁵

Krigen fortsetter i dag med større intensitet. Striden berører oss alle, og våre barn står i frontlinjene i møte med motstanderens styrker. Dermed øker behovet for å styrke våre åndelige strategier.

Å styrke barn til å kunne motstå synd er en oppgave og en velsignelse for foreldre, besteforeldre, familiemedlemmer, lærere og ledere. Vi har alle ansvar for å hjelpe. Herren har imidlertid spesifikt bedt *foreldre* om å lære sine barn "å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og Den Hellige Ånds gave" og "å be og vandre rettskaffent for Herren".⁶

Hvordan vi skal "oppdra [våre] barn i lys og sannhet"⁷, kan være et vanskelig spørsmål siden det er individuelt for hver familie og hvert barn, men vår himmelske Fader har gitt universelle retningslinjer som vil hjelpe oss. Ånden vil gi inspirasjon om de mest effektive måtene å gi våre barn en åndelig vaksine på.

Først og fremst er det nødvendig å være klar over hvor viktig dette ansvaret er. Vi må forstå vår – og deres – guddommelige identitet og hensikt før vi kan hjelpe våre barn å forstå *hvem* de er og *hvorfor* de er her. Vi må hjelpe dem å vite uten tvil at de er sønner og døtre av en kjærlig himmelsk Fader og at han har guddommelige forventninger til dem.

For det andre er det nødvendig å forstå læren om omvendelse for å bli motstandsdyktig mot synd. Å være motstandsdyktig mot synd betyr ikke å være uten synd, men det innebærer at man alltid omvender seg og er årvåken og tapper. Kanskje det å være

motstandsdyktig mot synd kommer som en velsignelse ved gjentatte ganger å motstå synd. Som Jakob sa: "Stå djevelen imot, så skal han fly fra dere."⁸

De unge krigerne "var overmåte tapre og modige... Men se, dette var ikke alt, for de var... pålitelige i hva som helst de ble betrodd. Ja... de hadde blitt opplært til å holde Guds bud og vandre rettskaffent for ham."⁹ Disse unge mennene gikk til krig mot sine fiender væpnet med Kristuslignende egenskaper. President Thomas S. Monson minnet oss om at "vi har et konstant behov for mot.

Hver dag trenger vi mot – ikke bare for de skjellsettende begivenhetene, men oftere når vi tar beslutninger eller reagerer på omstendighetene rundt oss."¹⁰

Våre barn ifører seg en åndelig rustning når de etablerer vaner for personlig daglig disippelskap. Kanskje vi undervurderer våre barns evner til å forstå hva daglig disippelskap innebærer. President Henry B. Eyring ga følgende råd: "Begynn tidlig og vær standhaftig."¹¹ Så en tredje nøkkel til å hjelpe barn å bli motstandsdyktige mot synd, er å begynne i svært ung alder å kjærlig tilføre dem

grunnleggende læresetninger og prinsipper i evangeliet – fra Skriftene, trosartiklene, heftet *Til styrke for ungdom*, Primær-sanger, salmer og vårt eget vitnesbyrd – som vil lede barn til Frelseren.

Å legge seg til konsekvente vaner for bønn, skriftstudium, familiens hjemmeaften og gudstjeneste på sabbaten fører til helhet, indre stabilitet, og sterke moralnormer – med andre ord, åndelig integritet. I dagens samfunn, hvor integritet nesten har forsvunnet, fortjener våre barn å forstå hva sann integritet er og hvorfor den er så viktig – særlig når vi forbereder dem til å inngå og holde hellige pakter i dåpen og i templet. *Forkynn mitt evangelium* lærer oss: “Ved å overholde forpliktelser blir man [også svært unge mennesker] forberedt til å inngå og holde hellige pakter.”¹²

Eldste Jeffrey R. Holland har sagt: “Når vi snakker om å holde pakter, snakker vi om det sentrale i hensikten med vårt liv på jorden.”¹³ Det ligger usedvanlig kraft i å inngå og holde pakter med vår himmelske Fader. Motstanderen vet dette, så han har forvirret begrepet paktsinngåelse.¹⁴ Å hjelpe barn å forstå, inngå og holde hellige pakter er en annen nøkkel for å skape en generasjon som motstår synd.

Hvordan kan vi forberede våre barn til å inngå og holde hellige pakter når de kommer inn på og utvikler seg langs paktens vei? Å lære barn å holde enkle løfter når de er unge, vil styrke dem til å holde hellige pakter senere i livet.

La meg gi dere et enkelt eksempel: På familiens hjemmeaften spurte en far: “Hvordan går det med oss som familie?” Fem år gamle Lizzie klaget over at hennes storebror Kevin ertet henne for mye og såret henne. Kevin innrømmet motvillig at Lizzie hadde rett. Kevins mor spurte ham hva han kunne gjøre

for å komme bedre overens med sin søster. Kevin tenkte seg om og kom frem til at han ville love Lizzie at han skulle gå en hel dag uten å erte henne.

På slutten av dagen da alle var samlet til familiebønn, spurte Kevins far ham hvordan det hadde gått. Kevins svar var: “Pappa, jeg holdt mitt løfte!” Lizzie var hjertens enig, og familien gratulerte Kevin.

Kevins mor foreslo da at hvis han kunne holde løftet sitt i én dag, hvorfor ikke i to dager? Kevin gikk med på å prøve det igjen. To dager gikk, Kevin klarte å holde løftet sitt, og Lizzie var enda mer takknemlig! Da faren spurte hvorfor han var så flink til å holde løftene sine, sa Kevin: “Jeg holdt løftet mitt fordi jeg sa jeg skulle det.”

En rekke små løfter som holdes, fører til integritet. Å konsekvent holde løfter er åndelig forberedelse for barn til å motta sin første pakt i dåpen og Den hellige ånds gave, hvor de inngår pakt om å tjene Gud og holde hans bud.¹⁵ Løfter og pakter er uadskillelige.

I Daniels bok leser vi om Sadrak, Mesak og Abed-Nego, som nektet å tilbe kong Nebukadnesars avgud.¹⁶ Kongen advarte dem og sa at de ville bli kastet i en brennende ildovn hvis de ikke innrettet seg. De nektet og sa:

“Vår Gud, som vi tjener, han er mektig til å frelse oss [fra] den brennende ildovnen...”

Men hvis ikke, skal du vite, konge, at vi ikke vil dyrke dine guder.”¹⁷

“Men hvis ikke.” Overvei betydningen av disse tre ordene og hvordan de forholder seg til å holde pakter. Disse tre unge mennene baserte ikke sin lydighet på om de ble utfridd. Selv om de ikke ble utfridd, ville de holde sitt løfte til Herren, fordi de sa de ville det. Å holde våre pakter er alltid uavhengig av vår situasjon. Disse tre unge mennene, akkurat som de unge krigerne, er fantastiske eksempler for våre barn på motstandskraft mot synd.

Hvordan kan disse eksemplene anvendes i vårt hjem og på vår familie? “Linje på linje og bud på bud”¹⁸ hjelper vi barna å smake suksess i små biter. Når de holder sine løfter, føler de Ånden i sitt liv. Eldste Joseph B. Wirthlin sa at “den fullkomne belønning for integritet er Den hellige ånds konstante veiledning”.¹⁹ Da skal våre barn “ha større frimodighet for Guds åsyn”.²⁰ Fra integritetens brønn strømmer en styrket generasjon som er motstandsdyktig mot synd.

Brødre og søstre, hold deres små tett – så tett at de ser deres daglige religiøse adferd og ser dere holde

deres løfter og pakter. “Barn er flinke til å etterligne, så gi dem noe godt å etterligne.”²¹ Vi bidrar virkelig til å undervise og oppdra en generasjon for Herren som motstår synd, løfte for løfte og pakt for pakt.

Jeg vitner om at Jesus Kristus leder denne kirken. Hvis dere underviser, leder og elsker barna på Frelserens måte, kan dere motta personlig åpenbaring som vil hjelpe dere å skape og bevæpne tapre barn som er motstandsdyktige mot synd. Jeg ber om at våre barn må gjenta Nephis ord: “Vil du la meg skjelve når synden viser seg?”²² Jeg vitner om at Frelseren sonet for verdens synder²³ – fordi han sa han ville gjøre det – og fordi han elsker oss høyere enn vi dødelige kan fatte²⁴ – fordi han sa han ville gjøre det. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Russell M. Nelson, “En oppfordring til mine søstre”, *Liahona*, nov. 2015, 97.
2. Mosiah 5:15.
3. Se Jakobs bok 2:9.
4. 1 Nephi 15:24; se også Helaman 5:12.
5. Bruce R. McConkie, “Be Valiant in the Fight of Faith”, *Ensign*, nov. 1974, 33, 34.
6. Lære og pakter 68:25, 28.
7. Lære og pakter 93:40.
8. Jakobs brev 4:7; se også Alma 19:33.
9. Alma 53:20-21.
10. Thomas S. Monson, “Vær frimodig og sterk”, *Liahona*, mai 2014, 67.
11. Henry B. Eyring, “Åndelig forberedelse: Begynn tidlig og vær standhaftig”, *Liahona*, nov. 2005, 37.
12. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 200.
13. Jeffrey R. Holland, “Å holde pakter: Et budskap til dem som skal på misjon”, *Liahona*, jan. 2012, 2.
14. Se 1 Nephi 13:26-28.
15. Se Mosiah 18:10.
16. Se Daniel 3.
17. Daniel 3:17-18.
18. 2 Nephi 28:30.
19. Joseph B. Wirthlin, “Personlig integritet”, *Lys over Norge*, juli 1990, 27.
20. Lære og pakter 121:45.
21. Anonym.
22. 2 Nephi 4:31.
23. Se 3 Nephi 27:14-15.
24. Se Johannes 15:13.

Av eldste Yoon Hwan Choi

i De sytti

Ikke se deg rundt, se opp!

Å innby andre til å komme til Kristus er vår hensikt, og vi kan oppfylle denne hensikten ved å se opp til Jesus Kristus.

Min hensikt er å “innby andre til å komme til Kristus”.¹ Dette er også deres hensikt. Vi kan oppfylle denne hensikten ved å se opp til Jesus Kristus.

Jeg ble døpt sammen med foreldrene mine da jeg var 16 år gammel. Min yngre bror, Kyung-Hwan, som var 14 år gammel, sluttet seg til Kirken på grunn av min onkel, Young Jik Lee, og inviterte oss til sin kirke. Hvert av de 10 medlemmene av familien vår tilhørte en annen kirke, så vi var glade for å finne sannheten, og ønsket å dele den lykken vi fant i Jesu Kristi evangelium etter at vi ble døpt.

Far var den mest entusiastiske av oss med hensyn til å lære og dele sannheten med andre. Han pleide å stå opp tidlig om morgenen for å studere Skriftene i over to timer hver dag. Etter jobb ble han med misjonærene for å besøke familie, venner og naboer nesten hver dag. Syv måneder etter at vi ble døpt, ble 23 familiemedlemmer og slektninger medlem av Kirken. Det ble etterfulgt av miraklet å se 130 personer bli døpt året etter på grunn av min fars medlemsmisionær-arbeid.

Slektshistorie var også viktig for ham, og han fullførte åtte generasjoner av våre forfedre. Siden den gang har fruktene av familiens omvendelse til evangeliet, som begynte med min 14 år gamle bror, økt på utallige måter, ikke bare blant de levende, men også blant de døde. Etter å ha bygget videre på min fars og andres arbeid, favner slektstreet vårt nå 32 generasjoner, og vi utfører tempelarbeid for mange grener av familien. I dag er jeg forundret og føler stor glede over å kunne forene våre forfedre og våre etterkommere.

President Gordon B. Hinckley skrev om en lignende opplevelse i Columbus Ohio tempel:

“Mens jeg reflekterte over [min oldefars, bestefars og fars] liv der jeg satt i templet, så jeg ned på min datter, på hennes datter... og på hennes barn, mine oldebarn. Jeg innså plutselig at jeg sto midt mellom disse syv generasjonene – tre før meg og tre etter meg.

I dette innviede og hellige hus strømmet det gjennom tankene mine en følelse av den enorme forpliktelsen jeg hadde til å videreføre alt jeg hadde tatt i arv fra mine forfedre, til generasjonene som nå har kommet etter meg.”²

Vi er alle midt i en evig familie. Vår rolle kan være et vendepunkt hvor vesentlige endringer kan skje på positive eller negative måter. President Hinckley fortsatte: *“Pass på at du aldri blir et svakt ledd i den lenken som dine generasjoner utgjør.”*³ Din trofasthet i evangeliet vil styrke familien din. Hvordan kan vi sikre at vi vil være et sterkt ledd i vår evige familie?

En dag, noen måneder etter at jeg var blitt døpt, hørte jeg noen

medlemmer kritisere hverandre i kirken. Jeg ble svært skuffet. Jeg gikk hjem og fortalte far at jeg kanskje ikke skulle gå i kirken lenger. Det var vanskelig å se medlemmer kritisere andre på den måten. Etter å ha lyttet, lærte far meg at evangeliet hadde blitt gjengitt, og at det er fullkomment, men at medlemmene ikke er det ennå, hverken han eller jeg. Han sa bestemt: *“Mist ikke din tro på grunn av menneskene rundt deg, men utvikle et sterkt*

forhold til Jesus Kristus. Ikke se deg rundt, se opp!”

Se opp til Jesus Kristus – dette kloke rådet fra min far – styrker min tro når jeg møter utfordringer i livet. Han lærte meg å anvende Kristi lære, som i disse ordene: *“Se hen til meg i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke.”*⁴

Da jeg presiderte over Washington Seattle-misjonen, regnet det mange dager i året. Likevel ble våre misjonærer bedt om å gå ut og proselytere i regnet. Jeg pleide å si til dem: *“Gå ut i regnet, se opp mot himmelen, åpne munnen, og drikk det! Når dere ser opp, vil dere bli styrket til å åpne munnen for hvem som helst uten frykt.”* Det var en symbolsk lærdom for dem å se opp når de sto overfor utfordringer også etter sin misjon. Vennligst ikke prøv dette i forurenkede områder.

Mens jeg fortsatt virket i Seattle-misjonen, fikk jeg en telefon fra min eldste sønn, Sunbeam, som er pianist. Han sa han ville få det privilegium å opptre i Carnegie Hall i New York fordi han hadde vunnet en internasjonal konkurranse. Vi ble så glade og svært begeistret på hans vegne. Men den kvelden, mens hun ba med takknemlighet, innså min hustru at vi ikke kunne være tilstede under opptredenen hans, og sa til vår himmelske Fader noe sånt som dette: *“Himmelske Fader, jeg er takknemlig for velsignelsen du har gitt Sunbeam. Forresten er det leit at jeg ikke kan dra dit. Jeg kunne ha dratt om du hadde gitt denne velsignelsen enten før eller etter denne misjonen. Jeg klager ikke, men jeg har en liten følelse av å være lei meg.”*

Da hun avsluttet bønnen, hørte hun en tydelig røst: *“Fordi du ikke kan dra, har din sønn fått dette privilegiet. Ville du heller ha byttet?”*

Min hustru ble overrasket. Hun visste at barna ville bli velsignet på

grunn av foreldrenes trofaste arbeid i Herrens rike, men det var første gang hun forsto sin rolle så tydelig. Hun svarte ham med en gang: “Nei, nei, det er helt i orden at ikke jeg drar. La ham få ha den æren.”

Kjære brødre og søstre, det er ikke lett for oss å se vår himmelske Faders kjærlighet når vi ser oss rundt med våre timelige øyne, fordi vi ser ulemper, tap, byrder eller ensomhet først. På den annen side kan vi se velsignelsene bakenfor når vi ser opp. Herren har åpenbart: “Når vi mottar en velsignelse fra Gud, er det ved lydighet mot den lov den er betinget av.”⁵ Til enhver som trer inn i *en hvilken som helst* tjeneste for Gud, vit at du er et solid bindeledd til store velsignelser for dem som gikk før deg, og for generasjoner etter deg.

I dag er jeg takknemlig for å se at mange av våre familiemedlemmer er trofaste på paktens vei, men jeg blir lei meg ved tanken på eventuelle tomme plasser ved siden av oss. Eldste M. Russell Ballard har sagt: “Hvis dere velger å bli inaktive eller å forlate den gjenopprettede Jesu Kristi Kirke av

Siste Dagers Hellige, hvor skal dere gå? Hva skal dere gjøre? Beslutningen om ikke lenger å ‘gå omkring’ med Kirkens medlemmer og Herrens utvalgte ledere vil få langsiktige konsekvenser som ikke alltid er mulig å se nå.”⁶ President Thomas S. Monson har gitt oss følgende oppfordring: “Måtte vi alltid velge det vanskeligere rette istedenfor det lettere gale.”⁷

Det er aldri for sent å se opp til Jesus Kristus. Hans armer er alltid åpne for dere. Det er generasjoner før oss og etter oss som er avhengige av at vi følger Jesus for at vi kan være en evig Guds familie.

Da jeg ble avløst fra kallet som stavspresident, gledet mine sønner seg til å tilbringe mer tid sammen med meg. Tre uker senere ble jeg kalt som sytti. Først trodde jeg kanskje de ville bli skuffet, men min yngste sønns ydmyke svar var: “Pappa, ikke vær urolig. Vi er en evig familie.” For en enkel og tydelig sannhet det var! Jeg var bekymret en stund fordi jeg først bare så meg rundt i dette jordelivet, men min sønn var lykkelig fordi han ikke så seg rundt, men så opp med

blikket vendt mot evigheten og Herrens hensikter.

Det er ikke alltid lett å se opp når dine foreldre er imot evangeliet, når du er medlem av en liten enhet i Kirken, når din ektefelle ikke er medlem, når du fremdeles er enslig, selv om du har gjort ditt beste for å kunne gifte deg, når et barn har kommet på avveier, når du er enslig mor eller far, når du er fysisk eller følelsesmessig funksjonshemmet, når du har blitt offer for en katastrofe og så videre. Hold fast ved deres tro i disse vanskelige stundene. Se opp til Kristus for å finne styrke, balanse og helbredelse. Ved hjelp av kraften i Jesu Kristi forsoning, skal “alle ting... tjene [dere] til gode”.⁸

Jeg bærer vitnesbyrd om Jesus Kristus, at han er vår Frelser og Forløser. Når vi følger vår levende profet, president Thomas S. Monson, ser vi opp til Jesus Kristus. Når vi ber og studerer Skriftene hver dag og tar oppriktig del i nadverden hver uke, får vi styrke til *alltid* å se opp til ham. Jeg er glad for å være medlem av denne kirken, og for å tilhøre en evig familie. Jeg elsker å dele dette storartede evangelium med andre. Å innby andre til å komme til Kristus er vår hensikt, og vi kan oppfylle denne hensikten ved å se opp til Jesus Kristus. Jeg bærer ydmykt vitnesbyrd om dette i Jesu Kristi navn. Amen. ■

MERKNADER

1. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 1.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Gordon B. Hinckley* (2016), 82.
3. Gordon B. Hinckley, “Keep the Chain Unbroken” (andakt ved Brigham Young University, 30. nov. 1999), 3, speeches.byu.edu; uthevelse tilføyd.
4. Lære og pakter 6:36.
5. Lære og pakter 130:21.
6. M. Russell Ballard, “Hvem skal vi gå til?” *Liahona*, nov. 2016, 91.
7. Thomas S. Monson, “Valg”, *Liahona*, mai 2016, 86.
8. Lære og pakter 100:15.

Av eldste Ronald A. Rasband
i De tolv apostlers quorum

La oss ledes av Guds ånd

Etter guddommelig oppdrag inspirerer, vitner, underviser og tilskynder Den hellige ånd oss til å vandre i Herrens lys.

Brødre og søstre, i likhet med dere alle, vet jeg at vi ser Herrens verk bli fremskyndet gjennom president Thomas S. Monson og hans budskap i formiddag. President Monson, vi er glad i deg, vi oppholder deg, og vi ber til Gud for deg, “profeten vår”.¹

Vi har følt en utgytelse av Ånden denne helgen. Enten dere er her i denne store salen eller ser på fra deres hjem eller er forsamlet i møtehus langt borte, har dere hatt anledning til å føle Herrens ånd. Denne Ånden bekrefter for deres hjerte og sinn de sannheter som blir undervist på denne konferansen.

Tenk på ordene i denne kjente salmen:

*La oss ledes av Guds ånd,
så vi lærer sannhets ord.
Han vil vitne om Guds Sønn
som kom ned til denne jord.²*

Av nyere åpenbaring vet vi at Guddommen består av tre adskilte og forskjellige personer: Vår himmelske Fader, hans enbårne Sønn Jesus Kristus og Den hellige ånd. Vi vet at “Faderen har et legeme av kjøtt og

ben like følbart som menneskets – Sønnen likeså – men Den Hellige Ånd har ikke et legeme av kjøtt og ben, men er en Ånd i persons skikkelse. Var det ikke slik, kunne Den Hellige Ånd ikke bo i oss.”³

Mitt budskap i dag fokuserer på hvor viktig Den hellige ånd er i vårt liv. Vår himmelske Fader visste at i jordelivet ville vi oppleve utfordringer, prøvelser og uro. Han visste at vi ville kjempe med spørsmål, skuffelser, fristelser og svakheter. For å gi oss jordisk styrke og

guddommelig veiledning, ga han oss Den hellige ånd.

Den hellige ånd knytter oss til Herren. Etter guddommelig oppdrag inspirerer, vitner, underviser og tilskynder han oss til å vandre i Herrens lys. Vi har det hellige ansvar å lære å gjenkjenne hans innflytelse i vårt liv og handle deretter.

Husk Herrens løfte: “Jeg vil gi deg av min Ånd, som skal opplyse ditt sinn, som skal fylle din sjel med glede.”⁴ Jeg elsker denne forsikringen. Glede som fyller vår sjel, bringer med seg et evig perspektiv til forskjell fra hverdagen. Denne gleden kommer som fred midt i motgang eller hjerteresorg. Den gir trøst og mot, utfolder evangeliets sannheter og øker vår kjærlighet til Herren og alle Guds barn. Selv om behovet for slike velsignelser er så stort, har verden på mange måter glemt og gitt avkall på dem.

Hver uke når vi tar del i den hellige nadverden, inngår vi en pakt om å “alltid minnes ham”, vår Herre Jesus Kristus og hans sonoffer. Når vi holder denne hellige pakten, blir vi lovet at “hans Ånd alltid kan være hos [oss]”.⁵

Hvordan gjør vi det?

gir mening for deg, og som tilskynder deg. Overvei nephittenes reaksjon da de hørte Herren be for seg: “Og forsamlingen hørte og bærer vitnesbyrd om det, og deres hjerter var åpne, og de forsto med sine hjerter ordene i hans bønn.”¹⁰ De følte bønnens ord i sitt hjerte. Åndens røst er mild og lav.

I Det gamle testamente gikk Elias i rette med Baals prester. Prestene forventet at Baals “røst” skulle komme ned som torden og antenne deres offer med ild. Men det kom ingen røst, og det kom ingen ild.¹¹

Ved en senere anledning ba Elias. “Og se, Herren gikk forbi. Foran ham fór en stor og sterk storm som kløvde fjell og knuste klipper, men Herren var ikke i stormen. Etter stormen kom det et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet.

Etter jordskjelvet kom det en ild, men Herren var ikke i ilden. Etter ilden kom lyden av en stille susen.”¹²

Kjenner dere denne røsten?

President Monson har sagt: “La oss lære Åndens språk på vår reise gjennom livet.”¹³ Ånden taler ord som vi føler. Disse følelsene er milde, et forsiktig puff til å handle, til å gjøre noe, til å si noe, til å reagere på en bestemt måte. Hvis vi er halvhjertet eller likeglade i vår tilbedelse, eller distraherede og ufølsomme på grunn av verdslige sysler, oppdager vi at vår evne til å føle blir svekket. Nephi sa til Laman og Lemuel: “Dere har hørt hans røst fra tid til annen, og han har talt til dere med en mild, lav røst, men dere var følelsesløse så dere ikke kunne føle hans ord.”¹⁴

I juni i fjor var jeg på et oppdrag i Sør-Amerika. Vi fulgte en stram 10-dagersplan for å besøke Colombia, Peru og Ecuador. Et enormt jordskjelv hadde drept flere hundre, skadet titusener, rasert og ødelagt boliger og lokalsamfunn i byene Portoviejo og

For det første prøver vi å leve verdig til Ånden.

Den hellige ånd ledsager dem som er “nøye med å huske Herren sin Gud fra dag til dag”.⁶ Ifølge Herrens råd må vi “legge til side de ting som er av denne verden, og søke etter de ting som tilhører en bedre verden”,⁷ “fordi Herrens Ånd ikke bor i vanhellige templer.”⁸ Vi må alltid prøve å adlyde Guds lover, studere Skriftene, be, gå i templet og leve trofast mot den trettende trosartikkel, å “være ærlige, pålitelige, kyske, kjærlige, dydige og... gjøre godt mot alle mennesker”.

For det andre må vi være villige til å motta Ånden.

Herren har lovet: “Jeg vil fortelle deg i ditt sinn og i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd som skal komme over deg og som skal bo i ditt hjerte.”⁹ Jeg begynte å forstå dette som ung misjonær i Scotch Plains i New Jersey. En varm julimorgen følte min ledsager og jeg oss tilskyndet til å følge opp en henvisning fra Temple Square. Vi

banket på døren til Elwood Schaffer. Fru Schaffer avviste oss høflig.

Da hun begynte å lukke døren, følte jeg for å gjøre noe jeg aldri hadde gjort før, og som jeg aldri har gjort siden! Jeg stakk foten i dørsprekken og spurte: “Er det noen andre som kan være interessert i budskapet vårt?” Hennes 16 år gamle datter Marti var interessert, og hadde bedt inderlig om veiledning dagen før. Marti møtte oss, og etter hvert begynte også moren å delta i leksjonene. Begge sluttet seg til Kirken.

Som følge av Martis dåp har 136 personer, deriblant mange i hennes egen familie, blitt døpt og inngått evangeliets pakter. Jeg er så takknemlig for at jeg lyttet til Ånden og stakk foten i dørsprekken den varme julidagen. Marti og mange av hennes kjære familiemedlemmer er her i dag.

For det tredje må vi gjenkjenne Ånden når den kommer.

Min erfaring er at Ånden som oftest kommuniserer som en følelse. Du føler det med ord som er kjente for deg, som

Manta i Ecuador. Jeg følte meg tilskyndet til å legge inn et besøk til medlemmene i disse byene i planen vår. Med skader på veiene var vi usikre på om vi kunne komme oss dit. Vi hadde faktisk blitt fortalt at vi ikke kunne det, men tilskyndelsen ville ikke gi seg. Følgelig ble vi velsignet, og var i stand til å besøke begge byene.

På så kort varsel forventet jeg at bare noen få lokale prestedomsledere kom til å delta på møtene som ble organisert i all hast. Men da vi kom til hvert stavsenter, fant vi kirkesalen fylt helt bak til scenen. Noen av de fremmøtte var trofaste medlemmer i området, pionerene som hadde holdt fast ved Kirken

og oppfordret andre til å bli med dem i gudsdyrkelse og å føle Ånden i sitt liv. På de fremste radene satt medlemmer som hadde mistet sine kjære og naboer i jordskjelvet. Jeg følte meg tilskyndet til å gi alle som var tilstede, en apostolisk velsignelse, en av de første jeg har gitt. Selv om jeg sto foran i rommet, var det som om hendene mine lå på alles hode, og jeg følte Herrens ord komme strømmende.

Det endte ikke der. Jeg følte meg tilskyndet til å tale til dem på samme måte som Jesus Kristus hadde gjort da han besøkte innbyggerne på det amerikanske kontinent. "Han tok deres små barn... og velsignet dem og ba til

Faderen for dem."¹⁵ Vi var i Ecuador, vi utførte vår Faders arbeid, og dette var hans barn.

For det fjerde må vi følge den første tilskyndelsen.

Husk Nephis ord: "Jeg ble ledet av Ånden, for jeg visste ikke på forhånd hva jeg skulle gjøre. Likevel", sa han, "gikk jeg videre."¹⁶

Og det samme må vi. Vi må være trygge på våre første tilskyndelser. Noen ganger rasjonaliserer vi og lurert på om vi føler en åndelig tilskyndelse eller om det bare er våre egne tanker. Når vi begynner å tvile på våre følelser, både en og to ganger – og det har vi alle gjort – avviser vi Ånden. Vi setter

spørsmålstegn ved guddommelig veiledning. Profeten Joseph Smith sa at hvis vi vil lytte til de første tilskyndelser, vil det bli riktig ni av ti ganger.¹⁷

Så en advarsel: Forvent ikke fyrverkeri fordi dere har fulgt Den hellige ånd. Husk at dere følger den milde, lave røsten.

Da jeg var misjonspresident i New York City, var jeg sammen med noen av våre misjonærer på en restaurant i Bronx. En ung familie kom inn og satte seg i nærheten av oss. De lot til å være forberedt til å motta evangeliet. Jeg fulgte med på våre misjonærer mens de fortsatte å snakke med meg, og la så merke til at familien avsluttet sitt måltid og forsvant ut døren. Da sa jeg: "Eldster, det er en lærdom her i dag. Dere så en nydelig familie komme inn i denne restauranten. Hva skulle vi ha gjort?"

En av eldstene sa da: "Jeg tenkte på å reise meg og gå bort og snakke med dem. Jeg følte puffet, men jeg reagerte ikke."

"Eldster", sa jeg: "vi må alltid følge vår første tilskyndelse. Puffet du følte, var Den hellige ånd!"

Første-tilskyndelser er ren inspirasjon fra himmelen. Når de bekrefter eller vitner for oss, må vi oppfatte dem som det de er, og aldri la dem glippe. Så ofte er det Ånden som inspirerer oss til å nå ut til noen i nød, særlig familie og venner. "Den milde, lave røst som hvisker og gjennomtrenger alle ting",¹⁸ viser oss muligheter til å undervise evangeliet, til å bære vitnesbyrd om gjenopprettelsen og Jesus Kristus, til å vise støtte og omtanke, og til å redde et av Guds dyrebare barn.

Tenk på det som å være det som kalles en førstehjelper. I de fleste samfunn er førstehjelperne ved en tragedie, en katastrofe eller en ulykke, brannmenn, politi og ambulansespersonell. De kommer med blålys, og la meg tilføye at vi er så utrolig takknemlige for dem. Herrens måte er mindre opplagt, men krever en like umiddelbar reaksjon. Herren kjenner behovene

til alle sine barn – og han vet hvem som er beredt til å hjelpe. Hvis vi lar Herren vite i våre morgenbønner at vi er beredt, vil han kalle oss til å gripe inn. Hvis vi gjør det, vil han kalle på oss gang på gang, og vi vil oppleve at vi går det president Monson kaller "Herrens ærend".¹⁹ Vi vil bli åndelige førstehjelpere som kommer med hjelp fra det høye.

Hvis vi tar hensyn til de tilskyndelser som kommer til oss, vil vi vokse i åpenbaringsens ånd og få mer og mer innsikt og veiledning fra Ånden. Herren har sagt: "Sett din lit til den Ånd som leder til å gjøre godt."²⁰

Måtte vi alltid ta på alvor Herrens oppfordring om å være "ved godt mot, for jeg vil lede dere".²¹ Han leder oss ved Den hellige ånd. Måtte vi leve nær til Ånden og handle raskt ifølge våre første tilskyndelser, fordi vi vet at de kommer fra Gud. Jeg bærer vitnesbyrd om Den hellige ånds evne til å veilede oss, beskytte oss og alltid være med oss, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. "Gud sign profeten vår", *Salmer*, nr. 16.
2. "La oss ledes av Guds ånd", *Salmer*, nr. 83.
3. Lære og pakter 130:22.
4. Lære og pakter 11:13.
5. Lære og pakter 20:77.
6. Alma 58:40.
7. Lære og pakter 25:10.
8. Helaman 4:24.
9. Lære og pakter 8:2.
10. 3 Nephi 19:33.
11. Se 1 Kongebok 18:17-29.
12. 1 Kongebok 19:11-12.
13. Thomas S. Monson, "Ånden gir liv", *Lys over Norge*, rapport fra generalkonferansen april 1985, 57.
14. 1 Nephi 17:45.
15. 3 Nephi 17:21.
16. 1 Nephi 4:6-7.
17. Se Truman G. Madsen, *Joseph Smith the Prophet* (1989), 103.
18. Lære og pakter 85:6.
19. Thomas S. Monson, "Å lære, å gjøre, å være", *Liahona*, nov. 2008, 62.
20. Lære og pakter 11:12.
21. Lære og pakter 78:18.

Av eldste L. Whitney Clayton
i De syttis presidentskap

Hva han sier til dere, det skal dere gjøre

Når vi bestemmer oss for å gjøre "hva [Gud] sier til" oss, forplikter vi oss oppriktig til å innrette vår daglige adferd etter Guds vilje.

Frelseren utførte sitt første nedtegnede mirakel på en bryllupsfest i Kana i Galilea. Maria, hans mor, og hans disipler var også der. Maria følte tydeligvis et visst ansvar for at festen skulle bli vellykket. Under feiringen oppsto det et problem – bryllupsvertene gikk tom for vin. Maria ble bekymret og gikk til Jesus. De snakket litt sammen, og så henvendte Maria seg til tjenerne og sa:

"Hva han sier til dere, det skal dere gjøre.

Nå stod der... seks vannkar av stein... [Disse karene ble ikke brukt til å lagre drikkevann, men ble brukt til seremoniell tvetting ifølge Moseloven.]

Jesus sa til [tjenerne]: Fyll karene med vann! Og de fylte dem til randen.

Så sa han til dem: Øs nå opp og bær det til kjøkemesteren! Og de bær det til ham.

Kjøkemesteren smakte på vannet som var blitt til vin", og uttrykte forbauselse over at den beste vinen ble servert så sent på festen.¹

Vi husker vanligvis denne hendelsen fordi det å forvandle vann til vin var en demonstrasjon av Guds kraft – det var et mirakel. Det er et viktig budskap,

men det finnes et annet viktig budskap i Johannes' beretning. Maria var "et dyrebart og utvalgt redskap",² kalt av Gud til å føde, pleie og oppfostre selveste Guds Sønn. Hun visste mer om ham enn noen annen på jorden. Hun visste sannheten om hans mirakuløse fødsel. Hun visste at han var syndfri og at han "[ikke talte] som andre mennesker, ei heller kunne han bli undervist, for han trengte ikke at noe menneske skulle lære ham".³ Maria visste om hans usedvanlige evne til å løse problemer, også et så personlig som å sørge for vin

til en bryllupsfest. Hun hadde urokkelig tro på ham og på hans guddommelige kraft. Hennes enkle og direkte instruksjoner til tjenerne hadde ingen forbehold, ingen betingelser, ingen begrensninger: "Hva han sier til dere, det skal dere gjøre."

Maria var en ung kvinne da engelen Gabriel viste seg for henne. Til å begynne med var hun urolig fordi hun fikk nåde og ble kalt "velsignet... blant kvinner... og grunnet på hva slags hilsen dette kunne være". Gabriel forsikret henne om at hun ikke hadde noe å frykte – nyheten han kom med, var god. Hun skulle "bli med barn... Den Høyestes Sønn... [som] skal være konge over Jakobs hus til evig tid".

Maria tenkte høyt: "Hvordan skal dette gå til da jeg ikke vet av mann?"

Engelen forklarte, men bare kort, og bekreftet for henne at "ingenting er umulig for Gud".

Maria svarte ydmykt at hun ville gjøre det Gud ba henne om, uten å forlange å få vite detaljer og utvilsomt til tross for at hun hadde utallige spørsmål om konsekvensene for sitt liv. Hun forpliktet seg uten helt å forstå hvorfor han ba henne om dette eller hvordan det ville gå. Hun godtok Guds ord betingelsesløst og på forhånd,⁴ med lite kunnskap om hva som ventet henne. Med enkel tillit til Gud sa Maria: "Se, jeg er Herrens tjenerinne. Det skje meg etter ditt ord."⁵

Når vi bestemmer oss for å gjøre "hva [Gud] sier til" oss, forplikter vi oss oppriktig til å innrette vår daglige adferd etter Guds vilje. Slike enkle troshandlinger som å studere Skriftene daglig, faste regelmessig og be med ærlig hensikt, gir dybde til vår åndelige kapasitet slik at vi kan oppfylle jordelivets krav. Med tiden fører enkle vaner preget av tro til mirakuløse resultater. De forvandler vår tro fra en frøplante

til en dynamisk kraft til det gode i vårt liv. Så, når utfordringene kommer, gir vår forankring i Kristus standhaftighet for vår sjel. Gud gjør våre svakheter til styrke, øker våre gleder og får “alle ting... [til å] tjene [oss] til det gode”.⁶

For noen år siden snakket jeg med en ung biskop som brukte mange timer hver uke på å gi råd til menighetens medlemmer. Han kom med en slående bemerkning. Problemene som menighetens medlemmer opplevde, sa han, var de samme som medlemmer av Kirken overalt opplever – spørsmål som hvordan man skaper et lykkelig ekteskap, vanskeligheter med å balansere arbeid, familie og plikter i Kirken, utfordringer med Vidsdomsordet, med arbeid eller med pornografi, eller vanskeligheter med å føle fred med hensyn til en retningslinje i Kirken eller et historisk spørsmål de ikke forsto.

Hans råd til menighetens medlemmer omfattet svært ofte å vende tilbake

til enkel trosutøvelse, som for eksempel å studere Mormons bok – slik president Thomas S. Monson rådet oss til å gjøre – betale tiende og utføre trofast tjeneste i Kirken. De reagerte imidlertid ofte med skepsis: “Jeg er ikke enig med deg, biskop. Vi vet *alle* at dette er bra ting å gjøre. Vi snakker om disse tingene *hele tiden* i Kirken. Men jeg er ikke sikker på at du forstår meg. Hva har noen av *disse* tingene å gjøre med de problemene *jeg* opplever?”

Det er et berettiget spørsmål. Med tiden har denne unge biskopen og jeg sett at de som er bevisst opptatt av å gjøre de “små og enkle ting”⁷ – å adlyde i tilsynelatende små ting – blir velsignet med tro og styrke som går langt utover lydighetshandlingene i seg selv, og faktisk kan virke fullstendig ubeslektet med dem. Det kan virke vanskelig å se sammenhengen mellom de daglige lydighetshandlingene og løsninger på de store og sammensatte

problemene vi alle opplever. Men de *står* i forhold til hverandre. Min erfaring er at det å få til daglige vaner som viser tro, er den beste måten å styrke oss mot livets vanskeligheter på, uansett hva de måtte være. Små tros-handlinger, også når de synes ubetydelig eller helt løsrevet fra de konkrete problemene som plager oss, velsigner oss i *alt* vi gjør.

Tenk på Na’aman, “den syriske kongens hærfører... en veldig stridsmann” og en spedalsk. En tjenestejente fortalte om en profet i Israel som kunne helbrede Na’aman, og derfor reiste han med et følge av tjenere, soldater og gaver til Israel, og kom til slutt til Elisás hus. Elisás tjener, ikke Elisa selv, informerte Na’aman om at Herrens befaling var: “Gå og bad deg sju ganger i [elven] Jordan!” En enkel ting. Kanskje denne enkle resepten slo den mektige krigeren som så ulogisk, overforenklet eller under hans verdighet at han fant hele forslaget støtende. Elisás instruksjon ga i hvert fall ikke mening for Na’aman, så “han vendte om og drog bort i vrede”.

Na’amans tjenere kom imidlertid forsiktig bort til ham og bemerket at han ville ha gjort “noe vanskelig” hvis Elisa hadde bedt ham om det. De sa at siden han bare ble bedt om å utføre en liten oppgave, burde han ikke da gjøre det, selv om han ikke forsto hvorfor? Na’aman revurderte sin reaksjon og kanskje skeptisk, men lydlig, “drog han ned og dukket seg sju ganger i Jordan”, og ble på mirakuløst vis helbredet.⁸

Noen belønninger for lydighet kommer raskt. Andre kommer først etter at vi har blitt satt på prøve. I Den kostelige perle leser vi om Adams utrettelige flid med hensyn til å holde budet om å ofre. Da engelen spurte Adam hvorfor han ofret, svarte han: “Jeg vet ikke, men Herren befalte meg det.” Engelen forklarte at ofrene hans var “et bilde på

Faderens Enbårnes offer”. Men denne forklaringen kom først etter at Adam hadde vist sin beslutning om å adlyde Herren i “mange dager” uten å vite *hvorfor* han skulle ofre.⁹

Gud vil alltid velsigne oss for vår urokkelige lydighet mot hans evangelium og lojalitet mot hans kirke, men han viser oss sjelden på forhånd sin tidsplan for å gjøre det. Han viser oss ikke hele bildet fra begynnelsen. Det er der tro, håp og tillit til Herren kommer inn.

Gud ber oss om å bære over med ham – stole på ham og følge ham. Han oppfordrer oss: “Protester ikke fordi dere ikke ser.” Han advarer oss mot å forvente enkle svar eller raske løsninger fra himmelen. Ting ordner seg når vi står urokkelig under prøven på vår tro, uansett hvor vanskelig denne prøven kan være å utholde eller hvor lang tid det tar å få svar.¹⁰ Jeg snakker ikke om “blind lydighet”,¹¹ men om gjennomtenkt tillit til Herrens fullkomne kjærlighet og tidsplan.

Prøven på vår tro vil *alltid* innebære å holde fast ved den enkle, daglige utøvelsen av tro. Da, og bare da, lover han at vi vil motta det guddommelige svaret vi lengter etter. Først når vi har vist vår villighet til å gjøre det han ber oss om uten å forlange å få vite når, hvordan og hvorfor, kan vi “høste belønningen for [vår] tro, flid, tålmodighet og langmodighet”.¹² Ekte lydighet aksepterer Guds bud betingelsesløst og på forhånd.¹³

Bevisst eller ikke, velger vi alle hver dag “hvem [vi] vil tjene”.¹⁴ Vi viser vår beslutning om å tjene Herren ved trofast å utføre daglige handlinger som uttrykker hengivenhet. Herren lover å veilede oss,¹⁵ men for at han skal gjøre det, må vi gå, og stole på at han vet veien fordi han *er* “veien”.¹⁶ Vi må fylle våre egne vannkar til randen. Når vi stoler på og følger ham, blir vårt liv forvandlet, som vann til vin. Vi blir noe mer og bedre enn vi noensinne ellers kunne ha vært. Stol på Herren, og “hva han sier til dere, det skal dere gjøre”. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Johannes 2:5-9; se også Johannes 2:10.
2. Alma 7:10.
3. Joseph Smiths oversettelse, Matteus 3:25 (i Veiledning til Skriftene).
4. Se Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 18.
5. Se Lukas 1:26-38.
6. Romerne 8:28; Lære og pakter 90:24.
7. Alma 37:6.
8. Se 2 Kongebok 5:1-14.
9. Se Moses 5:5-11.
10. Se Ether 12:6.
11. Se Boyd K. Packer, “Handlefrihet og kontroll”, *Lys over Norge*, okt. 1983, 117; Robert C. Oaks, “Believe All Things”, *Ensign*, juli 2005, 30–33.
12. Alma 32:43.
13. Se Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 18.
14. Josva 24:15.
15. Se Ordspråkene 3:6.
16. Johannes 14:6.

Av eldste Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers quorum

Guddommen og frelsesplanen

Fordi vi har sannheten om Guddommen og vårt forhold til dem, har vi det ypperste veikart for vår reise gjennom jordelivet.

I.

Den første trosartikkel erklærer: “Vi tror på Gud den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den hellige ånd.” Vi står sammen med andre kristne i denne troen på en Fader og

en Sønn og en Hellig ånd, men det vi tror om dem er forskjellig fra andres trosoppfatninger. Vi tror ikke på det den kristne verden kaller læren om den hellige treenighet. I sitt første syn så Joseph Smith to forskjellige personer,

noe som avklarte at daværende rådende oppfatninger om Gud og Guddommen ikke var sanne.

I motsetning til den tro at Gud er et ubegripelig og ukjennelig mysterium, står sannheten at Guds natur og vårt forhold til ham kan forstås, og dette er nøkkelen til alt annet i vår lære. I Bibelen finner vi Jesu yppersteprestlige bønn, der han erklærte at “dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus” (Johannes 17:3).

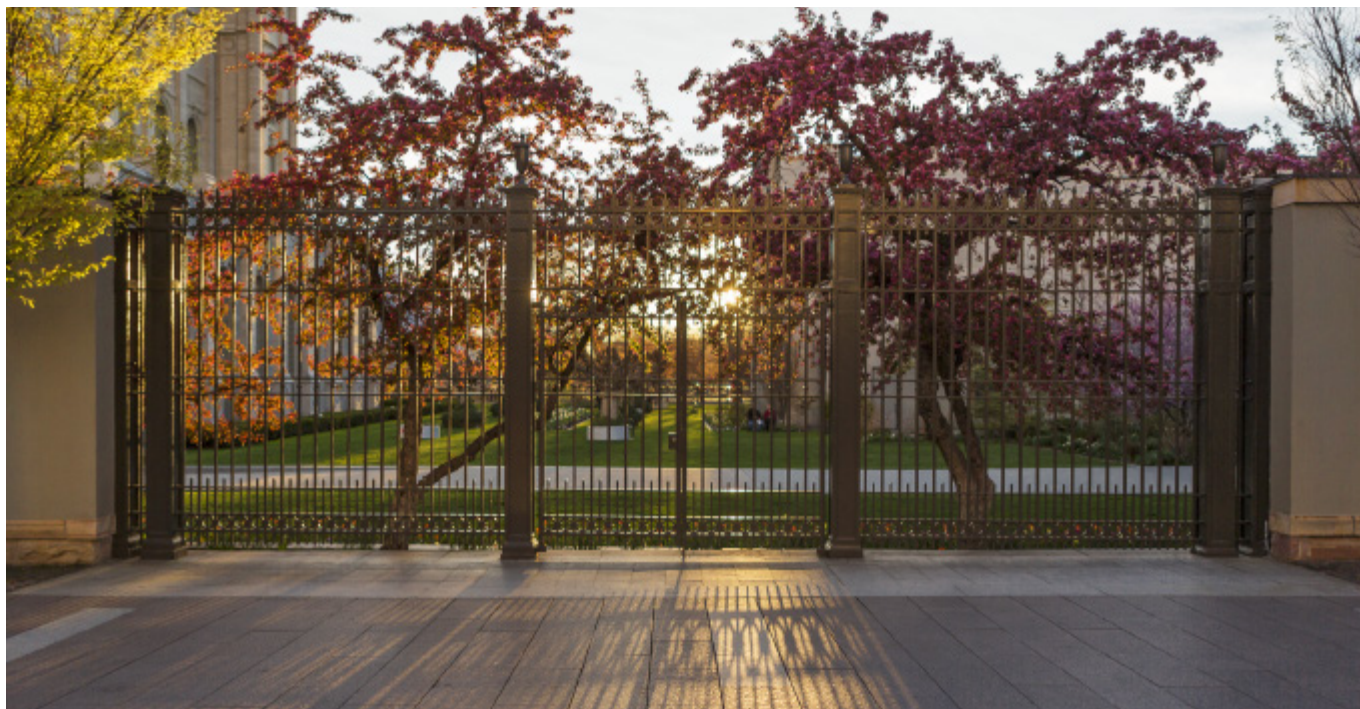
Innsatsen for å kjenne Gud og hans verk begynte før jordelivet, og vil ikke bli avsluttet her. Profeten Joseph Smith sa: “Det vil gå svært lang tid etter at du har gått gjennom sløret før du vil ha lært... alle opphøyelsens prinsipper.”¹ Vi bygger på kunnskapen vi tilegnet oss i den førjordiske ånde verden. For å prøve å undervise israelittene om Guds natur og hans forhold til sine barn, erklærte derfor profeten Jesaja, slik det står i Bibelen:

“Hvem vil dere da ligne Gud med? Hva for et bilde vil dere sette ved siden av ham?...

Skjønner dere ikke? Hører dere ikke? Er det ikke kunngjort for dere fra først av? Har dere ikke forstått jordens grunnvoller?” (Jesaja 40:18, 21).

Vi vet at de tre medlemmene av Guddommen er adskilte og forskjellige vesener. Vi vet dette på grunn av undervisningen som ble gitt profeten Joseph Smith: “Faderen har et legeme av kjøtt og ben like følbart som menneskets – Sønnen likeså – men Den Hellige Ånd har ikke et legeme av kjøtt og ben, men er en Ånd i persons skikkelse. Var det ikke slik, kunne Den Hellige Ånd ikke bo i oss” (L&p 130:22).

Med hensyn til Gud Faderens høyeste stilling i Guddommen, samt de respektive oppgaver hver av dem utfører, forklarte profeten Joseph:

“Enhver som har sett himmelen åpnet, vet at det er tre personer i himmelen som har myndighetsnøkklene, og én presiderer over alle...

Disse tre personene... kalles Gud den første, Skaperen, Gud den annen, Forløseren, og Gud den tredje, Vitnet eller Testatoren.

Det er Faderens oppgave å presidere som leder eller president, Jesus som Mellommannen og Den hellige ånd som testator eller vitne.”²

II. Planen

Vi forstår vårt forhold til medlemmene av Guddommen ut fra det som er åpenbart om frelsesplanen.

Spørsmål som “Hvor kommer vi fra?” “Hvorfor er vi her?” og “Hvor skal vi hen?” er besvart i det Skriftene kaller “frelsesplan[en]”, “lykkens store plan” eller “forløsningsplanen” (Alma 42:5, 8, 11). Jesu Kristi evangelium står sentralt i denne planen.

Som Guds åndebarn i en tilværelse før jordelivet, ønsket vi en fremtid med evig liv, men hadde utviklet oss så langt som vi kunne uten en erfaring i jordelivet i en fysisk kropp. For å gi oss denne muligheten presiderte vår himmelske Fader over denne verdens skapelse, hvor vi, fratatt vårt minne om

det som fant sted forut for vår jordiske fødsel, kunne vise vår villighet til å holde hans bud og høste erfaring og vokse gjennom de andre utfordringene i jordelivet. Men i løpet av dette jordelivet, og som en følge av våre første foreldres fall, ville vi gjennomgå åndelig død ved å bli avskåret fra Guds nærhet, bli tilsmusset av synd og bli underlagt fysisk død. Faderens plan forutså og sørget for måter å overvinne alle disse hindringene på.

III. Guddommen

Når vi vet hensikten med Guds store plan, skal vi nå se nærmere på de respektive oppgavene til de tre medlemmene av Guddommen i denne planen.

Vi begynner med en læresetning fra Bibelen. Som avslutning på sitt andre brev til korinterne, kommer apostelen Paulus med denne nær sagt improviserte henvisningen til Guddommen med Faderen, Sønnen og Den hellige ånd: “Herren Jesu Kristi nåde, Guds kjærlighet og Den Hellige Ånds samfunn [eller samvær³] være med dere alle” (2 Korinterbrev 13:13).

Dette bibelverset fremstiller Guddommen og viser til Gud Faderens karakteristiske og motiverende

kjærlighet, Jesu Kristi barmhjertige og frelsende misjon og Den hellige ånds samvær.

Gud Faderen

Det hele begynner med Gud Faderen. Selv om vi vet forholdsvis lite om ham, er det vi vet avgjørende for å forstå hans overordnede stilling, vårt forhold til ham og hans ledende rolle i frelsesplanen, skapelsen og alt annet som fulgte.

Som eldste Bruce R. McConkie skrev like før sin død: “I ordets rette forstand finnes det bare én sann og levende Gud. Han er Faderen, den allmektige Elohim, Det høyeste vesen, Skaperen og Universets hersker.”⁴ Han er Gud og Jesu Kristi, så vel som alles Far. President David O. McKay sa at “den første grunnleggende sannhet som Jesus Kristus forfektet, var at bakenfor og over alt står Gud Faderen, himmelens og jordens Herre.”⁵

Det vi vet om Gud Faderens natur, er stort sett det vi kan lære av hans enbårne Sønn Jesu Kristi tjenestegjering og undervisning. Som eldste Jeffrey R. Holland har sagt, var en av de fremste hensiktene med Jesu tjenestegjering å åpenbare for menneskene “[hvordan] Gud vår

evige Fader er... [og] åpenbare og personliggjøre for oss sin Fader og vår himmelske Faders sanne natur”.⁶ Bibelen inneholder et apostolisk vitnesbyrd om at Jesus var “avglansen av” Faderen (Hebreerne 1:3), noe som bare utdyper Jesu egen undervisning om at “den som har sett meg, har sett Faderen” (Johannes 14:9).

Gud Faderen er våre ånders Far. Vi er hans barn. Han elsker oss, og alt han gjør er til vårt evige beste. Han er opphavsmannen til frelsesplanen, og det er ved hans kraft at planen oppnår sine hensikter for hans barns høyeste herlighet.

Sønnen

For jordiske mennesker er Jesus Kristus det mest synlige medlemmet av Guddommen. En stor doktrinær uttalelse fra Det første presidentskap

i 1909 erklærer ham å være “den førstefødte blant alle Guds barn – den førstefødte i ånden og den enbårne i kjødet”.⁷ Sønnen, den største av alle, ble valgt av Faderen til å gjennomføre Faderens plan – til å utøve Faderens makt for å skape verdener uten tall (se Moses 1:33) og til å frelse Guds barn fra døden ved sin oppstandelse og fra synd ved sin forsoning. Dette guddommelige offer kalles i sannhet “den sentrale handling i hele menneskehetens historie”.⁸

Ved de unike og hellige anledninger da Gud Faderen personlig har presentert sin Sønn, har han sagt: “Dette er min Sønn, den elskede. Hør ham!” (Markus 9:7; Lukas 9:35; se også 3 Nephi 11:7; Joseph Smith – Historie 1:17). Følgelig er det Jesus Kristus, Jehova, Herren, Israels Gud, som taler til og gjennom profetene.⁹ Slik har det

seg at da Jesus viste seg for nephittene etter sin oppstandelse, presenterte han seg som “hele jordens Gud” (3 Nephi 11:14). Slik har det seg at Jesus ofte taler til profetene i Mormons bok og til de siste-dagers-hellige som “Faderen og Sønnen”, en tittel som ble forklart i den inspirerte doktrinære redegjørelsen fra Det første presidentskap og De tolv quorum for 100 år siden.¹⁰

Den hellige ånd

Det tredje medlemmet av Guddommen er Den hellige ånd, også kalt Herrens ånd og Trøsteren. Han er det medlem av Guddommen som bringer personlig åpenbaring. Som en ånd i persons skikkelse (se L&p 130:22) kan han dvele i oss og utføre den viktige oppgaven som kommunikator mellom Faderen og Sønnen og Guds barn på jorden. Mange skriftsteder forteller at hans oppgave er å vitne om Faderen og Sønnen (se Johannes 15:26; 3 Nephi 28:11; L&p 42:17). Frelseren lovet at Talsmannen vil lære oss alle ting, minne oss om alle ting og lede oss til all sannhet (se Johannes 14:26; 16:13). Følgelig hjelper Den hellige ånd oss å skjelve mellom sannhet og villfarelse, veileder oss i våre store beslutninger og hjelper oss gjennom jordelivets utfordringer.¹¹ Han er også det middel hvorved vi blir helliggjort, eller med andre ord, lutret og renset fra synd (se 2 Nephi 31:17; 3 Nephi 27:20; Moroni 6:4).

IV.

Hvordan kan så det å forstå denne åpenbarte læren om Guddommen og frelsesplanen hjelpe oss i våre utfordringer i dag?

Fordi vi har sannheten om Guddommen og vårt forhold til dem, hensikten med livet og hva vår evige fremtid består i, har vi det ypperste veikart

og den beste forsikring for vår reise gjennom jordelivet. Vi vet hvem vi tilber og hvorfor vi tilber. Vi vet hvem vi er og hva vi kan bli (se L&p 93:19). Vi vet hvem som gjør det hele mulig, og vi vet hva vi må gjøre for å motta de største velsignelsene som kommer gjennom Guds frelsesplan. Hvordan vet vi alt dette? Vi vet det på grunn av Guds åpenbaringer til sine profeter og til hver enkelt av oss.

Å oppnå det apostelen Paulus beskrev som “aldersmålet for Kristi fylde” (Efeserne 4:13) krever langt mer enn å tilegne seg kunnskap. Det er ikke engang nok for oss å være *overbevist* om evangeliet. Vi må handle og tenke slik at vi blir *omvendt* av det. I motsetning til verdens institusjoner, som lærer oss å *vite* noe, utfordrer frelsesplanen og Jesu Kristi evangelium oss til å *bli* noe.

President Thomas S. Monson understøttet oss på forrige generalkonferanse:

“Vår frelser, Jesus Kristus, er avgjørende for planen. Uten hans sonoffer, vil alt være tapt. Det er imidlertid ikke nok å bare tro på ham og hans misjon. Vi må arbeide og lære, søke og be, omvende oss og bli bedre. Vi må kjenne Guds lover og etterleve dem. Vi må motta hans frelsende ordinanser. Bare ved å gjøre dette vil vi oppnå evig lykke...”

“Fra dypet av min sjel og i all ydmykhet”, erklærte president Monson, “vitner jeg om den store gaven som er vår Faders plan for oss. Det er den eneste fullkomne veien til fred og lykke både her og i den kommende verden.”¹²

Jeg tilføyer mitt eget vitnesbyrd til vår kjære profet og presidents vitnesbyrd. Jeg vitner om at vi har en himmelsk Fader som elsker oss. Jeg vitner om at vi har en Hellig Ånd som veileder oss. Og jeg vitner om Jesus

Kristus, vår Frelser, som gjør det hele mulig, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 268.
2. *Læresetninger – Joseph Smith*, 42.
3. Dette var en vanlig betydning av *communion* [norsk: samfunn] da dette ordet ble valgt av dem som oversatte kong Jakobs versjon av Bibelen (se *The Oxford Universal Dictionary*, 3. utg., rev. 1955, 352).
4. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), 51.
5. David O. McKay, i Conference Report, okt. 1935, 100.
6. Jeffrey R. Holland, “Guds storhet”, *Liahona*, nov. 2003, 70.
7. Det første presidentskap, “The Origin of Man”, *Ensign*, feb. 2002, 26, 29.
8. Se for eksempel Russell M. Nelson, “Vi kan bringe Jesu Kristi kraft inn i vårt liv,” *Liahona*, mai 2017, 40; “Den levende Kristus: Apostlenes vitnesbyrd,” *Liahona*, april 2000, 2.
9. Se Joseph Fielding Smith: *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie (1954), 1:33.
10. Se Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, “The Father and the Son”, *Ensign*, april 2002, 13–18.
11. Se Robert D. Hales, “Den hellige ånd”, *Liahona*, mai 2016, 105–7.
12. Thomas S. Monson, “Den fullkomne vei til lykke”, *Liahona*, nov. 2016, 80–81.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Den fullkomne kjærlighet driver frykten ut

La oss legge til side vår frykt, og isteden leve med glede, ydmykhet, håp og frimodig tillit til at Herren er med oss.

Mine kjære brødre og søstre, kjære venner, for et privilegium og en glede det er å møtes som en verdensomspennende kirke som er forenet i vår tro og kjærlighet til Gud og hans barn.

Jeg er spesielt takknemlig for at vi har med oss vår kjære profet, Thomas S. Monson. President, vi vil alltid ta til oss din veiledning, dine råd og din visdom. Vi er glad i deg, president Monson, og vi ber alltid for deg.

For mange år siden, da jeg var stavs-president i Frankfurt, Tyskland, kom en avholdt, men misfornøyd søster til meg på slutten av et av våre møter på stavsplan.

“Er det ikke forferdelig?” sa hun. “Det må ha vært fire eller fem personer som sov dypt under talen din!”

Jeg tenkte meg om litt og svarte: “Jeg er ganske sikker på at søvn i kirken er blant den sunneste søvnen man kan få.”

Min fantastiske hustru Harriet overhørte denne uformelle ordvekslingen, og nevnte senere at det var et av de hyggeligste svarene jeg noensinne hadde gitt.

Den store vekkelsesbølgen

I Nord-Amerika for noen hundre år siden spredte en bevegelse kalt “Den store vekkelsesbølgen” seg over hele landet. Et av hovedmålene var å vekke folk som syntes å sove med hensyn til åndelige anliggender.

Den unge Joseph Smith var påvirket av det han hadde hørt av predikanter som var en del av denne religiøse vekkelsen. Det er en av grunnene til at han bestemte seg for oppriktig å søke Herrens vilje i personlig bønn.

Disse predikantene hadde en dramatisk og følelsesladet forkynnerstil, med prekener som var kjent for sin tunge vektlegging av helvetes brennende redsler som venter synderen.¹ Talene deres fikk ikke folk til å sovne – men de kan ha forårsaket noen mareritt. Deres hensikt og oppskrift syntes å være å skremme folk inn i kirken.

Frykt som manipulasjon

Historisk sett er frykt ofte brukt som et middel til å få folk til å handle. Foreldre har brukt det overfor sine barn, arbeidsgivere overfor ansatte og politikere overfor velgere.

Ekspertene på markedsføring forstår kraften som ligger i frykt, og bruker det ofte. Dette er grunnen til at noen reklamer ser ut til å gi det underforståtte budskapet at hvis vi ikke kjøper deres frokostblanding eller går glipp av det nyeste videospillet eller mobiltelefonen, risikerer vi å leve et ynkelig liv og dø alene og ulykkelige.

Vi smiler av dette, og tror vi aldri ville falle for den slags manipulasjon, men noen ganger gjør vi det. Enda

verre er det at vi noen ganger bruker lignende metoder for å få andre til å gjøre det vi ønsker.

Mitt budskap har to hensikter i dag: Den første er å oppfordre oss til å overveie og vurdere i hvilken grad *vi* bruker frykt til å motivere andre – inkludert oss selv. Den andre er å foreslå en bedre måte.

Problemet med frykt

La oss først se på problemet med frykt. Tross alt, hvem av oss har aldri følt seg drevet av frykt til å spise sunnere, bruke bilbelte, trene mer, spare penger eller til og med omvende seg fra synd?

Det er sant at frykt kan ha stor innflytelse på våre handlinger og vår adferd. Men denne innflytelsen pleier å være midlertidig og overfladisk. Frykt har sjelden evnen til å forandre vårt hjerte, og den vil aldri forandre oss til mennesker som elsker det som er riktig, og som ønsker å adlyde vår himmelske Fader.

Folk som er redde, kan *si* og gjøre de riktige tingene, men de *føler* ikke de riktige tingene. De føler seg ofte hjelpe-løse og ergerlige, til og med sinte. Med tiden vil disse følelsene føre til mistillit, trass eller opprør.

Dessverre er ikke denne misforståtte tilnærmingen til livet og lederskap begrenset til den ikke-religiøse verden. Det bedrøver meg å høre om medlemmer av Kirken som utøver urettferdig herredømme – enten i sitt hjem, i sitt kall i Kirken, på arbeid eller i sin daglige omgang med andre.

Ofte kan folk fordømme andres mobbing, men de ser ikke at de gjør det selv. De krever overholdelse av egne vilkårlige regler, men når andre ikke følger disse tilfeldige reglene, tukter de dem verbalt, følelsesmessig og noen ganger også fysisk.

Herren har sagt at når vi prøver å “utøve kontroll, herredømme eller tvang over menneskenes barns sjeler i noen som helst grad av urettferdighet... trekker himlene seg tilbake [og Herrens Ånd bedrøves].”²

Det kan hende at vi blir fristet til å rettferdiggjøre våre handlinger ved å tro at målet berettiger midlene. Vi tror kanskje også at å være kontrollerende, manipulerende og streng vil være til beste for andre. Slik er det ikke, for Herren har gjort det klart at “Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet [og avholdenhet].”³

En bedre måte

Jo bedre kjent jeg blir med min himmelske Fader, desto mer ser jeg hvordan han inspirerer og leder sine barn. Han er ikke sint, og søker ikke hevn eller represalier.⁴ Hans hensikt – hans gjerning og herlighet – er å veilede oss, opphøye oss og lede oss til sin fylde.⁵

Gud beskrev seg selv for Moses som “barmhjertig og nådig... langmodig og rik på nåde og sannhet”.⁶

Vår himmelske Faders kjærlighet til oss, sine barn, overgår langt vår evne til å forstå.⁷

Betyr dette at Gud tolererer eller overser adferd som er i strid med hans bud? Nei, absolutt ikke!

Men han ønsker å endre mer enn bare vår adferd. Han ønsker å forandre vår natur. Han ønsker å forandre vårt hjerte.

Han ønsker at vi skal strekke oss ut og ta et godt grep i jernstangen, konfrontere vår frykt og tappert gå videre og oppover langs den snevre og smale sti. Han ønsker dette for oss fordi han elsker oss og fordi dette er veien til lykke.

Hvordan motiverer så Gud sine barn til å følge ham i vår tid?

Han sendte sin Sønn!

Gud sendte sin enbårne Sønn Jesus Kristus for å vise oss den rette måten.

Gud motiverer ved overtalelse, langmodighet, mildhet, saktmodighet og oppriktig kjærlighet.⁸ Gud er på vår side. Han elsker oss, og når vi snubler, ønsker han at vi skal reise oss, prøve igjen og bli sterkere.

Han er vår mentor.

Han er vårt store og verdsatte håp.

Han ønsker å stimulere oss med tro.

Han stoler på at vi skal lære av våre feiltrinn og ta riktige valg.

Dette er den beste måten!⁹

Hva med verdens ondskap?

En av måtene Satan ønsker at vi skal manipulere andre på, er ved å dvele ved og til og med overdrive det onde i verden.

Vår verden har så absolutt alltid vært, og vil fortsatt være, ufullkommen. Altfor mange uskyldige mennesker lider på grunn av omstendighetene i naturen, så vel som av menneskers umenneskelighet. Fordervelsen og ugudeligheten i vår tid er unik og urovekkende.

Men til tross for alt dette, ville jeg aldri ha byttet denne tiden med noen annen tid i verdens historie. Vi er overmåte velsignet ved å leve i en tid med enestående velstand, opplysning og fortrinn. Ikke minst er vi velsignet ved å ha fyllden av Jesu Kristi evangelium, som gir oss et unikt perspektiv på verdens farer og viser oss hvordan vi enten kan unngå disse farene eller håndtere dem.

Når jeg tenker på disse velsignelsene, ønsker jeg å falle ned på kne og lovprise vår himmelske Fader for hans uendelige kjærlighet til alle sine barn.

Jeg tror ikke Gud ønsker at hans barn skal være redde eller dvele ved verdens onder. "For Gud gav oss ikke motløshets ånd, men krafts og kjærlighets og sindighets ånd."¹⁰

Han har gitt oss en overflod av grunner til å glede oss. Vi trenger bare å finne og gjenkjenne dem. Herren gir oss ofte følgende påminnelser: "Frykt ikke", "vær ved godt mot"¹¹ og "frykt ikke, du lille hjord".¹²

Herren vil utkjempes våre slag

Brødre og søstre, vi er Herrens "lille hjord". Vi er de hellige i de siste dager. I vårt navn ligger beslutningen om å se frem til Frelserens gjenkomst og forberede oss og verden til å ta imot ham. La oss derfor tjene Gud og ha

kjærlighet til våre medmennesker. La oss gjøre dette med naturlig frimodighet, med ydmykhet, og aldri se ned på noen annen religion eller folkegruppe. Brødre og søstre, vi er befalt å studere Guds ord og gi akt på Åndens røst, så vi kan "kjenne tidenes tegn, og tegnene på Menneskesønnens komme".¹³

Vi er derfor ikke uvitende om utfordringene i verden eller vanskelighetene i vår tid. Men dette betyr ikke at vi skulle belaste oss selv eller andre med konstant frykt. Istedenfor å dvele ved hvor enorme våre utfordringer er, ville det ikke være bedre å fokusere på vår Guds uendelige storhet, godhet og absolutte makt, stole på ham og forberede oss med glede til Jesu Kristi gjenkomst?

Som hans paktsfolk trenger vi ikke være lammet av frykt fordi vonde ting kan skje. I stedet kan vi gå videre med tro, mot, besluttsomhet og tillit til Gud når vi møter utfordringene og mulighetene som ligger foran oss.¹⁴

Vi går ikke disippelens vei alene. "Herren din Gud går... med deg, han skal ikke slippe deg og ikke forlate deg."¹⁵

"Herren skal stride for dere, og dere skal være stille."¹⁶

I møte med frykt, la oss finne vårt mot, mønstre vår tro og ha tillit til løftet om at "ingen... våpen som blir smidd mot deg, skal ha fremgang".¹⁷

Lever vi i en tid med stor fare og uro? Selvfølgelig gjør vi det.

Gud selv har sagt: "I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg har overvunnet verden."¹⁸

Kan vi utøve tro og handle deretter? Kan vi leve opp til våre forpliktelser og hellige pakter? Kan vi holde Guds bud også i vanskelige omstendigheter? Klart vi kan!

Det kan vi fordi Gud har lovet: "Alle ting skal tjene dere til det gode hvis

dere vandrer rettskaffent.”¹⁹ La oss derfor sette til side vår frykt, og isteden leve med glede, ydmykhet, håp og frimodig tillit til at Herren er med oss.

Den fullkomne kjærlighet driver frykten ut

Mine kjære venner, mine kjære brødre og søstre i Kristus, hvis vi noen gang skulle leve i frykt eller angst, eller om vi skulle oppdage at våre egne ord, holdninger eller handlinger forårsaker frykt hos andre, ber jeg av hele min sjels styrke om at vi må bli frigjort fra denne frykten ved det guddommelig forordnede motmiddel mot frykt – Kristi rene kjærlighet, for “den fullkomne kjærlighet driver frykten ut”.²⁰

Kristi fullkomne kjærlighet overvinner fristelser til å skade, tvinge, mobbe eller undertrykke.

Kristi fullkomne kjærlighet hjelper oss å vandre i ydmykhet, verdighet og frimodig tillit som etterfølgere av vår elskede Frelser. Kristi fullkomne kjærlighet gir oss tillit til å trenge gjennom vår frykt og sette vår fulle lit til vår himmelske Faders og hans Sønn Jesu Kristi makt og godhet.

I vårt hjem, i vårt arbeide, i vårt kall i Kirken, i vårt hjerte, la oss erstatte frykt med Kristi fullkomne kjærlighet. Kristi kjærlighet vil erstatte frykt med tro!

Hans kjærlighet vil gjøre oss i stand til å gjenkjenne, stole på og ha tro på vår himmelske Faders godhet, hans guddommelige plan, hans evangelium og hans bud.²¹ Å elske Gud og våre

medmennesker vil vende vår lydighet mot Guds bud til en velsignelse istedenfor en byrde. Kristi kjærlighet vil hjelpe oss å bli litt vennligere, mer tilgivende, mer omsorgsfulle og mer trofaste mot hans verk.

Når vi fyller vårt hjerte med Kristi kjærlighet, vi vil våkne med fornyet åndelig friskhet, og vi vil vandre lykkelig, frimodig, våkent og levende i vår kjære Frelser Jesu Kristi lys og herlighet.

Sammen med apostelen Johannes vitner jeg om at “frykt er ikke i [Kristi kjærlighet]”.²² Brødre og søstre, kjære venner, Gud kjenner dere fullkomment. Han elsker dere fullkomment. Han vet hva fremtiden vil bringe. Han vil at dere ikke skal frykte, “bare tro”²³ og “[bli] i hans [fullkomne] kjærlighet”.²⁴ Dette er min bønn og velsignelse, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. George Whitefield og Jonathan Edwards er to fremtredende eksempler på denne typen predikant.
2. Lære og pakter 121:37.
3. Galaterne 5:22-23.
4. Ved én anledning ønsket Frelseren å komme inn i en samaritansk landsby, men innbyggerne forkastet Jesus og ville ikke slippe ham inn i landsbyen. To av hans disipler ble dypt fornærmet av dette, og spurte: “Herre, vil du at vi skal by ild fare ned fra himmelen og fortære dem?” Jesus svarte med denne advarselen: “Dere vet ikke hva ånd dere er av. For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å frelse” (se Lukas 9:51-56, New King James Version [1982]).
5. Se Moses 1:39; se også Efeserne 3:19.
6. 2 Mosebok 34:6.
7. Se Efeserne 3:19.

8. Se Lære og pakter 121:41. Hvis Gud forventer at vi, hans jordiske barn, skal oppføre oss på denne måten mot hverandre, må ganske sikkert han – en fullkommen person i besittelse av enhver dyd – være eksemplet på slik oppførsel.
9. Det førjordiske råd i himmelen er en utmerket situasjonsstudie som viser Guds karakter. Der fremla vår himmelske Fader sin plan for vår evige fremgang. Viktige elementer i denne planen omfattet handlefrihet, lydighet og frelse ved Kristi forsoning. Lucifer foreslo imidlertid en annen tilnærming. Han garanterte at alle ville adlyde – ingen ville gå tapt. Den eneste måten å oppnå dette på ville være ved tyranni og makt. Men vår kjærlige himmelske Fader ville ikke tillate en slik plan. Han verdsatte sine barns handlefrihet. Han visste at vi må gjøre feil underveis hvis vi virkelig skal lære. Og det var derfor han sørget for en Frelser, hvis evige offer kunne rense oss fra synd og tillate oss å komme inn i Guds rike igjen.
- Da vår himmelske Fader forsto at mange av hans elskede barn ble forført av Lucifer, tvang han dem til å følge sin plan? Skremte eller truet han dem som gjorde et så forferdelig valg? Nei. Vår allmektige Gud kunne utvilsomt ha stanset dette opprøret. Han kunne ha påtvunget de frafalne sin vilje og tvunget dem til å innrette seg. Men i stedet lot han sine barn få velge selv.
10. 2 Timoteus 1:7.
11. Se for eksempel Josva 1:9; Jesaja 41:13; Lukas 12:32; Johannes 16:33; 1 Peter 3:14; Lære og pakter 6:36; 50:41; 61:36; 78:18.
12. Lukas 12:32.
13. Lære og pakter 68:11.
14. Moses’ råd til folket på hans tid gjelder fortsatt: “Frykt ikke... Se Herrens frelse, som han vil sende dere i dag” (2 Mosebok 14:13, New King James Version).
15. 5 Mosebok 31:6.
16. 2 Mosebok 14:14, New King James Version.
17. Jesaja 54:17.
18. Johannes 16:33.
19. Lære og pakter 90:24; se også 2 Korinterbrev 2:14; Lære og pakter 105:14.
20. 1 Johannes 4:18.
21. La oss huske at Frelseren ikke kom “til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham” (Johannes 3:17). “Han gjør ikke noe uten at det er til gagn for verden, for han elsker verden, slik at han endog nedlegger sitt eget liv så han kan trekke alle mennesker til seg” (2 Nephi 26:24).
22. 1 Johannes 4:18; se også 1 Johannes 4:16.
23. Markus 5:36.
24. Johannes 15:10.

Av eldste D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

Advarselsrøsten

Selv om plikten til å advare ligger profetene spesielt på hjertet, er det en plikt som andre også tar del i.

Profeten Esekiel ble født omtrent to tiår før Lehi og hans familie forlot Jerusalem. I 597 f.Kr., 25 år gammel, ble Esekiel en av de mange som ble ført bort til fangenskap i Babylon av Nebukadnesar, og så vidt vi vet levde han resten av livet sitt der.¹ Han var av den aronske prestedømsætten, og da han var 30 år gammel ble han en profet.²

Da han kalte Esekiel, brukte Jehova metaforen om en vekter.

Dersom “han ser sverdet komme over landet og blåser i basunen og advarer folket,

men den som hører basunens lyd, ikke lar seg advare, og sverdet kommer og tar ham bort, da skal hans blod komme over hans eget hode.”³

“Men”, på den annen side, “når vekteren ser sverdet komme og ikke blåser i basunen, og folket ikke blir advart, og sverdet kommer og tar bort noen av dem... hans blod vil jeg kreve av vekterens hånd.”⁴

Så, mens han talte direkte til Esekiel, erklærte Jehova: “Og du, menneskesønn! Til vekter har jeg satt deg for Israels hus. Når du hører et ord av min munn, skal du advare dem [for] meg.”⁵ Advarselen var å vende seg bort fra synd.

“Når jeg sier til den ugudelige: Du ugudelige, du skal visselig dø! – og du

ikke taler og advarer den ugudelige for hans ferd, da skal han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld. Men hans blod vil jeg kreve av din hånd.

Men når du har advart den ugudelige for hans ferd, at han skal vende om fra den, men han ikke vender om fra sin ferd, da skal han dø for sin misgjernings skyld, men du har reddet din sjel...

Og når jeg sier til den ugudelige: Du skal visselig dø! – og han vender om fra sin synd og gjør rett og rettferdighet, ...

Ingen av de synder som han har gjort, skal tilregnes ham. Rett og rettferdighet har han gjort, han skal visselig leve.”⁶

Det er interessant at denne advarselen også gjelder den rettferdige. “Når jeg sier om den rettferdige: Han skal visselig leve! – og han setter sin lit til sin rettferdighet og gjør urett, da skal ingen av hans rettferdige gjerninger tilregnes ham, men for den uretts skyld som han har gjort, for den skal han dø.”⁷

Gud ber inntrengende sine barn om å lytte gjennom denne befalingen til Esekiel: “Si til dem: Så sant jeg lever, sier Herren Herren: Jeg har ikke behag i den ugudeliges død, men i at den ugudelige vender om fra sin ferd og lever. Vend om, vend om fra deres onde veier! Hvorfor vil dere dø, Israels hus?”⁸

Vår himmelske Fader og vår Frelser ønsker langt fra å fordømme oss. De ønsker at vi skal være lykkelige og oppfordrer oss inderlig om å omvende oss, for de vet utmerket godt at “ugudelighet har aldri vært [og vil aldri være] lykke.”⁹ Slik har Esekiel og hver profet både før og siden, helhjertet talt Guds ord og advart alle som ville høre om å vende seg bort fra Satan, deres sjelers fiende, og “velge frihet og evig liv gjennom alle menneskers store Mellommann.”¹⁰

Selv om plikten til å advare ligger profetene spesielt på hjertet, er det en plikt som andre også tar del i. “Det tilkommer” faktisk “enhver som er advart, å advare sin neste.”¹¹ Vi som har mottatt kunnskap om lykkens store plan – og budene som iverksetter den – burde ønske å dele denne kunnskapen siden den utgjør all verdens forskjell, både her og i evigheten. Og spør vi, “Hvem er min neste som jeg skal advare” finner vi helt sikkert svaret i en

lignelse som begynner med “En mann gikk fra Jerusalem ned til Jeriko, og han falt blant røvere,”¹² og så videre.

Når vi tenker på lignelsen om den barmhjertige samaritan i denne sammenhengen, minner det oss på at spørsmålet “hvem er min neste?” var forbundet med de to store bud: “Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft og av all din forstand, og din neste som deg selv!”¹³ Motivasjonen til å heve advarselsrøsten er kjærlighet – kjærlighet til Gud og kjærlighet til medmennesker. Å advare er å bry seg om noen. Herren gir instruksjonen at dette skal gjøres “ved mildhet og saktmodighet”¹⁴ og “ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet... og ved oppriktig kjærlighet.”¹⁵ Den kan være innstendig, som når vi advarer et barn mot å stikke hånden sin i et bål. Den må være tydelig og noen ganger streng. Til tider kan advarselen være formet som en irettesettelse “når Den Hellige Ånd tilskynder”,¹⁶ men den er alltid basert på kjærlighet. Se, for eksempel, den kjærlighet som motiverer våre misjonærs tjeneste og offer.

Kjærlighet vil helt sikkert drive foreldre til å advare sine nærmeste “neste”, deres egne barn. Det betyr å undervise

og vitne om evangeliets sannheter. Det betyr å undervise barn Kristi lære: tro, omvendelse, dåp og Den hellige ånds gave.¹⁷ Herren påminner foreldre: “Men jeg har befalt dere å oppdra deres barn i lys og sannhet.”¹⁸

En avgjørende bestanddel av foreldres plikt til å advare er å ikke bare beskrive de demoraliserende konsekvensene synd har, men også gleden forbundet med å vandre i lydighet mot budene. Husk Enos’ ord om hva som ledet ham til å søke Gud, få tilgivelse for sine synder og bli omvendt:

“Se, jeg gikk på jakt etter dyr i skogene, og de ord som jeg ofte hadde hørt min far uttale om evig liv *og de helliges glede*, sank dypt i mitt hjerte.

Og min sjel hungret, og jeg knelte ned for min Skaper og påkalte ham i kraftig bønn for min egen sjel.”¹⁹

På grunn av sin uforlignelige kjærlighet og omsorg for andre og deres glede, nølte ikke Jesus med å advare. Helt på begynnelsen av sin tjenestegjering “begannte Jesus å forkynne og si: Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær!”²⁰ Fordi han vet at ikke alle stier leder til himmelen, befalte han:

“Gå inn gjennom den trange port! For vid er den port, og bred er den vei

som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den.

Fordi den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den.”²¹

Han brukte tid på syndere og sa: “Jeg er ikke kommet for å kalle rettfærdige, men syndere til omvendelse.”²²

Hva de skriftlærde, fariseerne og saddukeerne angår, var Jesus kompromissløs i sin fordømmelse av deres hykleri. Hans advarsler og befalinger var direkte: “Ve dere, skriftlærde og fariseere, dere hyklere, som gir tiende av mynte og anis og karve, men lar ugjort det som veier tyngre i loven: Rettferd, barmhjertighet og troskap. Dette skulle gjøres, og det andre ikke forsømmes.”²³ Ingen ville vel anklage Frelseren for å ikke elske disse skriftlærde og fariseerne – tross alt led og døde han for å frelse dem også. Men siden han elsket dem kunne han ikke la dem vedvare i synd uten å tydelig irettesette dem. En forfatter bemerket, “Jesus lærte sine etterfølgere å gjøre som han gjorde: Å ønske alle velkommen men også å undervise om synd, siden kjærlighet krever at vi advarer mennesker mot det som kan skade dem.”²⁴

Noen ganger blir de som hever advarselsrøsten avfeid som dømmende.

Men på paradoksal vis er det slik at de som hevder at sannheten er relativ og at moralnormer er et spørsmål om personlig preferanse, ofte er de samme som kommer med den strengeste kritikken mot mennesker som ikke aksepterer dagens norm for “korrekt tenkning.” En skribent kalte dette for “skamkulturen”:

“I en skyldkultur vet du at du er god eller ond basert på hva din samvittighet sier. I en skamkultur vet du at du er god eller ond basert på hva lokalsamfunnet sier om deg og om det anerkjenner eller ekskluderer deg... [I en skamkultur] er moralsk livsførsel ikke bygget på skalaen mellom riktig og galt, den er bygget på skalaen mellom inkludering og ekskludering...

I et moralsk system basert på inkludering og ekskludering er alle sammen usikre hele tiden. Det finnes ingen fastlagte normer, bare folkemengdens stadig skiftende vurdering. I denne kulturen finner man overfølsomhet, overreaksjon og hyppig moralsk panikk, der alle føler seg tvunget til å følge strømmen...

Skyldkulturen kunne være streng, men ihvertfall kunne en hate synden og elske synderen. Den moderne skamkulturen skal angivelig verdsette inkludering og toleranse, men den kan være besynderlig ubarmhjertig mot dem som er uenige og dem som ikke passer inn.”²⁵

I motsetning til dette står “vår Forlørsers klippe”,²⁶ et stabilt og varig grunnlag for rettferdighet og dyd. Hvor mye bedre er det ikke å ha Guds uforanderlige lov, der vi kan handle for å velge vår fremtid, enn å være underlagt den sosiale mediemobbens uforutsigbare regler og vrede. Hvor mye bedre er det ikke å kjenne sannheten enn å la oss “kaste og drive omkring av hver lærdoms vind.”²⁷ Hvor mye bedre er

det ikke å omvende seg og leve opp til evangeliets normer enn å late som om det ikke finnes rett eller galt og vansmekte i synd og anger.

Herren har erklært: “Og advarselsrøsten skal lyde til alle mennesker ved mine disiplers munn, disipler jeg har utvalgt i disse siste dager.”²⁸ Som vektere og disipler kan vi ikke være nøytrale angående “den vei som er den aller beste”.²⁹ Som Esekiel, kan vi ikke se sverdet komme over landet “og ikke [blåse] i basunen”.³⁰ Det betyr ikke at vi burde hamre på døren til naboen vår eller stå på torget og rope: “Omvend dere!” Hvis du tenker på det så har vi i det gjengitte evangelium sannelig det mennesker

innerst inne virkelig ønsker å ha. Så advarselsrøsten er vanligvis ikke bare høflig, men som salmisten skriver, en “fryd[ens]” lyd.³¹

Redaktør for debattspalten i *Deseret News*, Hal Boyd, skrev om ett eksempel på bjørnetjenesten det er å tie. Han bemerket at selv om ideen om ekteskap fortsatt er gjenstand for “intellektuell debatt” blant eliten i det amerikanske samfunn, er ekteskap i seg selv ikke diskuterbart for dem i praksis. “Eliteklassen blir og forblir gift og passer på at barna deres nyter godene av et stabilt ekteskap... Men problemet er at [de] vanligvis ikke lærer det de selv lever.” De vil ikke “tvinge” sitt moralske lederskap på dem som

virkelig kunne trenge det mest, men “det er kanskje på tide at de som har utdannelse og solide familier slutter å late som om de er nøytrale og begynner å lære det de lever når det gjelder ekteskap og oppdragelse...[og] hjelper deres medborgere å følge de samme prinsippene.”³²

Vi stoler på at spesielt dere i den oppvoksende generasjon, ungdom og unge voksne som Herren må stole på for at hans verk skal lykkes i årene framover, vil oppholde evangeliets læresetninger og Kirkens normer offentlig så vel som privat. Ikke forlat dem som ville ønsket sannhet velkommen for å la dem kave og feile i uvitenhet. Ikke fall for de falske forestillingene om toleranse eller for frykt – frykt for ubehag, misbilligelse eller til og med lidelse. Husk Frelserens løfte:

“Ja, salige er dere når de spotter og forfølger dere, og lyver allslags ondt på dere for min skyld.

Gled og fryd dere, for stor er den lønn dere har i himmelen. For slik forfulgte de profetene før dere.”³³

Til syvende og sist er vi alle ansvarlig overfor Gud for våre valg og livet vi velger å leve. Frelseren erklærte: “Og min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset, og etter at jeg hadde blitt løftet opp på korset, så jeg kunne trekke alle mennesker til meg slik at likesom jeg er blitt løftet opp av mennesker, slik skulle mennesker løftes opp ved Faderen for å stå for meg for å bli dømt etter sine gjerninger, enten de er gode eller de er onde.”³⁴

Mens jeg anerkjenner Guds herredømme, ber jeg med Almas ord:

“Og nå, mine brødre [og søstre], ønsker jeg fra dyppet av mitt hjerte – ja, med så stor engstelse at det volder meg smerte – at dere vil... legge bort

deres synder og ikke utsette deres omvendelsesdag,

men at dere vil ydmyke dere for Herren og påkalle hans hellige navn og alltid våke og be, så dere ikke blir fristet mer enn dere kan tåle og således være ledet av Den Hellige Ånd...

ha tro på Herren, ha et håp om at dere skal motta evig liv, og alltid ha Guds kjærlighet i deres hjerter, så dere kan bli løftet opp på den siste dag og gå inn til hans hvile.”³⁵

Måtte vi alle kunne si til Herren med David, “Jeg holdt ikke din rettferdighet skjult i mitt hjerte, jeg har kunngjort din trofasthet og din frelse. Jeg skjulte ikke din miskunnhet og din sannhet for en stor forsamling. Du, Herre, vil ikke holde tilbake din barmhjertighet for meg.”³⁶ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Richard Neitzel Holzapfel, Dana M. Pike, og David Rolph Seely, *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), 344.
2. Se Esekiel 1-3; Holzapfel, *Jehovah and the World of the Old Testament*, 344.
3. Esekiel 33:3-4.
4. Esekiel 33:6.
5. Esekiel 33:7.
6. Esekiel 33:8-9, 14, 16.
7. Esekiel 33:13.
8. Esekiel 33:11.
9. Alma 41:10.
10. 2 Nephi 2:27.
11. Lære og pakter 88:81.
12. Lukas 10:30.
13. Lukas 10:27.
14. Lære og pakter 38:41.
15. Lære og pakter 121:41.
16. Lære og pakter 121:43.
17. Se Lære og pakter 68:25.
18. Lære og pakter 93:40.

19. Enos 1:3-4; uthevelse tilføyet. Slik president Russell M. Nelson uttrykte det på generalkonferansen for seks måneder siden: “Mine kjære brødre og søstre, gleden vi føler, har lite å gjøre med omstendighetene i vårt liv, og alt å gjøre med hva vi fokuserer på... Gleder kommer fra og på grunn av [Jesus Kristus]. Han er kilden til all glede” (“Gleder og åndelig overlevelse”, *Liahona*, nov. 2016, 82).

20. Matteus 4:17.

21. Matteus 7:13-14.

22. Lukas 5:32.

23. Matteus 23:23.

24. Chris Stefanick, *Absolute Relativism: The New Dictatorship and What to Do about It* (2011), 33.

25. David Brooks, “The Shame Culture”, *New York Times*, 15. mar. 2016, A29.

26. Helaman 5:12.

27. Efeserne 4:14. Vi burde huske at de som vi ønsker å advare kanskje ikke innser faren de befinner seg i. Herren taler til mange i vår tid når han sier:

“Fordi du sier: Jeg er rik, jeg har overflod og har ingen nød – og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken,

så råder jeg deg at du kjøper av meg: Gull, lutret i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan være ikledd dem og din nakenhets skam ikke skal bli stilt til skue, og øyensalve til å salve dine øyne med, for at du [sannelig] kan se.” (Johannes’ åpenbaring 3:17-18).

28. Lære og pakter 1:4; se også Lære og pakter 1:5.

29. 1 Korinterbrev 12:31.

30. Esekiel 33:6.

31. Salmene 66:1; 98:4.

32. Hal Boyd, “Hey Progressive Elites! It’s Time to Preach What You Practice”, *Deseret News*, 20. okt. 2016, deseretnews.com. Han siterer også sosiologen W. Bradford Wilcox fra University of Virginia.

33. Matteus 5:11-12.

34. 3 Nephi 27:14.

35. Alma 13:27-29.

36. Salmene 40:10-11.

Eldste Joaquin E. Costa
i De sytti

Til venner og undersøkere av Kirken

Hvis du gjør det som er nødvendig for å motta åpenbaring, ydmyker deg, leser, ber og omvender deg, vil himlene åpne seg og du vil vite at Jesus er Kristus.

En fredag ettermiddag, 16. september 1988, i Vicente López menighets møtehus i Buenos Aires, Argentina, ble jeg døpt og ble medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. En veldig god venn, Alin Spannaus, døpte meg den dagen, og jeg følte meg lykkelig, lettere, ivrig etter å lære mer.

I dag vil jeg gjerne dele noen lærdommer jeg fikk på min vei til dåpen – lærdommer som jeg håper vil hjelpe de av dere som hører på som ennå ikke er medlem av Kirken. Jeg ber om at ditt hjerte måtte bli berørt av Ånden, slik mitt ble det.

For det første, å møte misjonærene

Hvorfor ville en person uten betydelige vanskeligheter, behov eller spørsmål være interessert i å møte misjonærene og lytte til deres leksjoner? Vel, i mitt tilfelle var det kjærlighet – kjærlighet til en jente, en jente som het Renee. Jeg ble forelsket i henne, og jeg ønsket å gifte meg med henne. Hun var annerledes, og hadde andre normer enn de fleste unge kvinner jeg kjente. Men jeg falt for henne og

spurte om hun ville gifte seg med meg – og hun sa nei!

Jeg ble forvirret. Jeg mente jeg var litt av et varp! Jeg var kjekk, 24 år gammel og høyskoleutdannet med flott jobb. Hun snakket om sine mål – om å gifte seg kun med en som kunne ta henne med til templet, om å ha en evig familie – og hun av slo

tilbudet mitt. Jeg ønsket å fortsette i forholdet, så jeg gikk med på å lytte til misjonærene. Er dette en god grunn for å møte misjonærene? Vel, det var det for meg.

Da jeg første gang møtte misjonærene, forstod jeg ikke mye av det de sa, og for å si det som det var, så fulgte jeg nok ikke så godt med. Mitt hjerte var lukket for en ny religion. Jeg ville bare bevise at de tok feil, og vinne tid så jeg kunne overtale Renee til å gifte seg med meg uansett.

Mine barn har virket og virker i dag på misjon, og jeg forstår hvilket offer disse unge menn og unge kvinner gir for å undervise i Jesu Kristi evangelium. Nå skulle jeg ønske at jeg hadde lyttet mer oppmerksomt til eldste Richardson, eldste Farrell og eldste Hyland – de fantastiske misjonærene som underviste meg.

Så fra min første lærdom sier jeg til dere, venner og undersøkere av Kirken: *Når du møter misjonærene så vær snill å ta dem på alvor. De gir viktige år av sitt liv kun for deg.*

For det annet, å gå i kirken

Første gang jeg var tilstede på et møte i Kirken, hørte jeg mange ord som jeg ikke forstod noe av. Hvem var bikubebikene? Hva var Det aronske prestedømme? Hjelpeforeningen?

Hvis dette er første gang du er tilstede på et møte i Kirken og du føler deg forvirret av noe du ikke forstår, så fortvil ikke! Jeg skjønnte også fint lite. Men jeg husker fremdeles inntrykkene, de nye følelsene av fred og glede jeg opplevde. Jeg visste det ikke da, men Den hellige ånd hvisket til mine ører og mitt hjerte: " Dette er riktig."

La meg så gi denne lærdommen i én setning: *Hvis du er forvirret, så fortvil ikke, og husk følelsene du har hatt, som kommer fra Gud.*

For det tredje, å lese Mormons bok

Etter flere møter med misjonærene hadde jeg ikke særlig fremdrift. Jeg syntes ikke at jeg hadde mottatt noen bekreftelse på evangeliets sannhet.

En dag spurte Renee meg: "Leser du Mormons bok?"

Jeg svarte: "Nei. Jeg hørte på misjonærene. Var ikke det tilstrekkelig?"

Med tårer i øynene forvisset Renee meg om at hun visste at Mormons bok er sann og forklarte at hvis jeg ønsket å vite om den er sann, så er den eneste måten – gjett hva – å lese den! Og så be!

Les, overvei det i ditt hjerte, og "[spør] Gud den evige Fader, i Kristi navn... av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og [...] tro på Kristus" (Moroni 10:4) om Mormons bok er sann, om dette er den sanne Kirke.

Så, tredje lærdom i én setning: *Når du mottar dette – Mormons bok – og du er formant å lese og be til Gud om det er sant, så vær snill og bare gjør det!*

Til sist, å omvende seg

Den siste erfaringen jeg ønsker å dele, er om omvendelse. Etter at jeg hadde tatt alle misjonærleksjonene, var jeg fremdeles ikke overbevist om at jeg trengte å endre på noe i livet mitt. Det var eldste Cutler; en ung, selvsikker misjonær med begrensede spansk-kunnskaper, som en dag sa: "Joaquin, la oss lese Alma 42 sammen, og så setter vi inn ditt navn mens vi leser."

Jeg syntes det hørtes dumt ut, men jeg gjorde som eldste Cutler foreslo og leste vers 1: "Og nå, min sønn [Joaquin], jeg forstår at det er enda noe mer som gjør ditt sinn urolig og som du ikke kan forstå." Ja vel! Boken talte til meg.

Og vi leste i vers 2: "Se, min sønn [Joaquin], jeg vil forklare dette for deg", og så ble Skapelsen og Adams fall beskrevet.

Og så i vers 4: "Og således ser vi at [Joaquin] fikk en tid til å omvende seg"

Vi fortsatte å lese langsomt, vers for vers, til vi kom til de tre siste

versene. Så ble jeg grepet av en sterk kraft. Boken snakket *direkte* til meg, og jeg begynte å gråte da jeg leste: "Og nå, [Joaquin,] min sønn, jeg vil ikke at du skal være urolig mer på grunn av disse ting, men bare føle uro over dine synder, en uro som skal bringe deg... til omvendelse" (vers 29).

Jeg innser nå at jeg hadde regnet med å motta åpenbaring uten å betale prisen. Frem til da hadde jeg aldri virkelig snakket med Gud, og tanken på å snakke med noen som ikke var tilstede virket dum. Jeg måtte ydmyke meg og gjøre det jeg ble bedt om å gjøre, selv om det i mitt verdslige sinn virket dumt.

Den dagen åpnet jeg mitt hjerte for Ånden, ønsket å omvende meg, og ville bli døpt! Før det øyeblikket hadde jeg tenkt på omvendelse som noe negativt, kun forbundet med synd og feiltrinn, men plutselig så jeg det i et annet lys – som noe positivt som ryddet stien mot vekst og glede.

Eldste Cutler er her i dag, og jeg vil takke ham for å ha åpnet øynene mine. Hver eneste beslutning jeg har truffet i livet siden den gang, er blitt påvirket av det øyeblikket da jeg ydmyket meg og ba om tilgivelse, og Jesu Kristi forsoning på mine vegne ble en del av mitt liv.

Siste lærdom nå, i én uttalelse: *Opplev omvendelse. Intet trekker deg nærmere Herren Jesus Kristus enn et ønske om å forandre deg.*

Min kjære undersøker, venn av Kirken: Hvis du lytter i dag er du svært nær å nå den største glede. Du er like ved!

La meg invitere deg, med all hjertets iver og fra det dypeste i min sjel: Gå hen og bli døpt! Det er det beste du noensinne kan gjøre. Det vil forandre ikke bare ditt eget liv, men også dine barns og barnebarns liv.

Herren har velsignet meg med en familie. Jeg giftet meg med Renee, og vi har fire skjønn barn. Og på grunn av dåpen min, kan jeg, i likhet med profeten Lehi i fordums tid, invitere dem til å spise av frukten på livets tre, som er Guds kjærlighet (se 1 Nephi 8:15; 11:25). Jeg kan hjelpe dem å komme til Kristus.

Så vær så snill å overveie mine erfaringer, og (1) ta misjonærene på fullt alvor, (2) gå til kirken og husk de åndelige følelsene, (3) les Mormons bok og spør Herren om den er sann, og (4) opplev omvendelse og bli døpt.

Jeg vitner for deg at hvis du gjør det som er nødvendig for å motta åpenbaring, ydmyker deg, leser, ber og omvender deg, vil himlene åpne seg og du vil vite, slik jeg vet, at Jesus er Kristus. Han er min Frelser, og han er din. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste S. Mark Palmer
i De sytti

Da så Jesus på ham og fikk ham kjær

Når du føler at du blir bedt om å gjøre noe vanskelig, tenk på Herren som ser på deg, har deg kjær, og innbyr deg å følge Ham.

For noen år siden ble jeg, sammen med min hustru Jacqui, kalt til å presidere over Washington Spokane misjon. Vi ankom misjonsmarken med en blanding av frykt og spenning over ansvaret å skulle arbeide sammen med så mange bemerkelsesverdige unge misjonærer. De kom fra mange forskjellige bakgrunner og ble raskt som våre egne sønner og døtre.

Selv om det gikk veldig bra med de fleste, var det noen som strevde med de høye forventningene kallet innebar. Jeg husker at en misjonær sa til meg: "President, jeg liker rett og slett ikke mennesker." Flere fortalte meg at de manglet ønsket om å overholde

de strenge misjonærreglene. Jeg var bekymret og undret meg over hva vi kunne gjøre for å forandre hjertene til de få misjonærene som ennå ikke hadde lært gleden ved lydighet.

En dag, mens jeg kjørte gjennom de vakre bølgende hveteåkrene på grensen mellom Washington og Idaho, lyttet jeg til et opptak av Det nye testamente. Mens jeg lyttet til den kjente beretningen om den rike unge mannen som kom til Frelseren og spurte hva han kunne gjøre for å få evig liv, fikk jeg en uventet men tydelig personlig åpenbaring som nå er et hellig minne.

Etter å ha hørt Jesus sitere budene og den unge mannen svare at han hadde

ikke lenger “hvordan får en frustrert misjonspresident en misjonær som har vanskeligheter til å oppføre seg bedre?” Istedenfor var spørsmålet “hvordan kan jeg bli fylt med Kristus-lignende kjærlighet slik at misjonæren kan føle Guds kjærlighet gjennom meg og få et ønske om å forandre seg?” Hvordan kan jeg *se på* ham eller henne på samme måte som Herren så på den rike unge mannen, og se hvem de egentlig er og hvem de kan bli, heller enn bare hva de gjør eller ikke gjør? Hvordan kan jeg være mer lik Frelseren?

“Da så Jesus på ham og fikk ham kjær.”

Fra den tid av, hver gang jeg satt ansikt til ansikt med en ung misjonær som strevde med lydighet, så jeg nå i mitt hjerte en trofast ung mann eller ung kvinne som hadde handlet ut fra et ønske om å komme på misjon. Da kunne jeg si med samme følelse som omsorgsfulle foreldre:³ “Eldste eller søster, hvis jeg ikke var glad i deg, ville jeg ikke brydd meg om hva som skjer med deg på misjonen din. Men jeg er glad i deg, og fordi jeg er glad i deg bryr jeg meg om hvem du skal bli. Derfor innbyr jeg deg til å endre på de tingene som er vanskelig for deg og bli den som Herren vil at du skal bli.”

Hver gang jeg dro for å intervju misjonærer, ba jeg først om nestekjærlighetens gave og at jeg måtte kunne se hver eldste og søster slik Herren ser ham eller henne.

Før sonekonferanser, mens søster Palmer og jeg hilste på misjonærene én etter én, stoppet jeg opp et øyeblikk og så dem dypt inn i øynene, *så på* dem – et intervju uten ord – og da, uten unntak, ble jeg fylt med stor *kjærlighet* for disse dyrebare sønner og døtre av Gud.

Jeg har lært mange livsendrende lekser fra denne dype personlige

holdt alle disse siden han var ung, lyttet jeg til Frelserens vennlige rettledning: “Én ting mangler du:... selg alt du eier, og... kom, ...følg meg.”¹ Men til min forbløffelse hørte jeg istedenfor ni ord før den delen av verset som jeg syntes å ikke ha hørt eller lest før. Det var som om de hadde blitt lagt til Skriftene. Jeg undret meg over den inspirerte forståelsen som så åpenbarte seg.

Hva var disse ni ordene som hadde en slik dyptgripende effekt? Se om du kan gjenkjenne disse tilsynelatende vanlige ordene som ikke finnes i de andre evangeliene, men bare i Markus.

“[Det] kom en løpende og falt på kne for ham og spurte ham: Gode mester! hva skal jeg gjøre for å arve evig liv?

Men Jesus sa til ham:...

Budene kjenner du: Du skal ikke slå i hjel. Du skal ikke drive hor. Du skal ikke stjele. Du skal ikke vitne falskt. Du skal ikke bedra noen. Hedre din far og din mor.

Han sa til ham: Mester! Alt dette har jeg holdt fra jeg var ung.

Da så Jesus på ham og fikk ham kjær. Og han sa til ham: Én ting mangler du:

Gå bort og selg alt du eier, og gi det til de fattige. Så skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!”²

“Da så Jesus på ham og fikk ham kjær.”

Da jeg hørte disse ordene, ble mitt sinn fylt av et livaktig bilde av at Herren tok en pause og *så på* denne unge mannen. *Så på* – som i å se dypt og gjennomtrengende inn i hans sjel, gjenkjenne hans godhet og også hans potensial, så vel som å finne ut hva hans største behov var.

Så de enkle ordene – Jesus *fikk ham kjær*. Han følte en overveldende kjærlighet til og medfølelse med denne unge mannen, og *på grunn av* denne kjærligheten og *med* denne kjærligheten, ba Jesus ham gi enda mer. Jeg prøvde å forestille meg hvordan det må ha følt for denne unge mannen å bli omsluttet av en slik kjærlighet selv da han ble bedt om å gjøre noe så i høyeste grad vanskelig som å selge alt han eide og gi det til de fattige.

I det øyeblikket visste jeg at det ikke bare var hjertet til noen av våre misjonærer som trengte forandring. Det var også mitt hjerte. Spørsmålet var

opplevelsen med Markus kapittel 10. Her er fire av disse leksene jeg tror vil hjelpe hver og en av oss:

1. Når vi lærer å se andre slik som Herren ser dem heller enn med våre egne øyne, vil vår kjærlighet for dem vokse og det samme vil vårt ønske om å hjelpe dem.

Vi vil se potensialet i andre som de sannsynligvis ikke ser selv. Med Kristus-lignende kjærlighet kommer vi ikke til å være redde for å snakke med frimodighet, for “den fullkomne kjærlighet driver frykten ut.”⁴ Og vi vil aldri gi opp, idet vi husker at det er de som det er vanskeligst å elske som trenger det mest.

2. Ingen sann undervisning eller læring vil noen gang finne sted hvis det gjøres i frustrasjon eller sinne, og hjerter vil ikke forandres hvis det ikke finnes kjærlighet.

Enten vi opptrer i vår rolle som foreldre, lærere eller ledere, vil sann læring skje bare i en atmosfære preget av tillit heller enn fordømmelse. Vårt hjem skulle alltid være en trygg havn for våre barn – ikke fiendtlige omgivelser.

3. Kjærlighet skulle aldri holdes tilbake når et barn, en venn eller et familiemedlem ikke lever opp til våre forventninger.

Vi vet ikke hva som skjedde med den rike unge mannen etter at han

gikk bedrøvet bort, men jeg er sikker på at Jesus elsket ham fullkomment selv om han valgte en lettere vei. Kanskje senere i livet, når de betydelige eiendelene bare ga ham tomhet, husket han, og handlet ifølge den enestående opplevelsen der Herren så på ham, fikk ham kjær og innbød ham til å følge Ham.

4. Fordi han elsker oss, forventer Herren mye av oss. Hvis vi er ydmyke, vil vi ønske Herrens innbydelse om å omvende oss velkommen, og ofre og tjene som et tegn på Hans fullkomne kjærlighet til oss. Til syvende og sist er en innbydelse til å omvende seg også en innbydelse til å motta tilgivelsens vidunderlige gave, og fred. Derfor, “forakt ikke Herrens tukter, og mist ikke motet når du blir refset av ham. For den Herren elsker, den tukter han.”⁵

Mine kjære brødre og søstre, når du føler at du bli bedt om å gjøre noe vanskelig – gi slipp på en dårlig vane eller en avhengighet, sett til side verdslig jag, ofre en yndlingsaktivitet fordi det er sabbatsdagen, tilgi noen som har såret deg – tenk på at Herren *ser på* deg, har deg *kjær*, og inviterer deg til å gi slipp på det og *følge Ham*. Og takk ham for å elske deg nok til å invitere deg til å gjøre mer.

Jeg bærer vitnesbyrd om vår Frelser, Jesus Kristus, og ser frem til den dag da han vil legge sine armer rundt hver og en av oss, *se på* oss og omslutte oss med sin fullkomne *kjærlighet*. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Markus 10:21.
2. Markus 10:17-21; uthevelse tilføyd.
3. Se 1 Nephi 8:37.
4. 1 Johannes 4:18.
5. Hebreerne 12:5-6.

Av eldste Gary E. Stevenson
i De tolv apostlers quorum

Hvordan hjelper Den hellige ånd deg?

Den hellige ånd advarer, Den hellige ånd trøster, og Den hellige ånd vitner.

En mandag kveld for ikke lenge siden, dro min hustru Lesa og jeg innom en ung familie i nabolaget. Mens vi var der, inviterte familien oss til å bli med på familiens hjemmeaften, og sa at deres ni år gamle sønn hadde forberedt leksjonen. Naturligvis ville vi det!

Etter åpningssangen, bønnen og familieanliggende, begynte niåringen med å lese et innsiktsfullt spørsmål fra sin håndskrevne leksjon: "Hvordan hjelper Den hellige ånd deg?" Dette spørsmålet innledet en meningsfylt familiesamtale hvor alle delte tanker og innsikt. Jeg ble imponert over lærerens leksjonsforberedelse og hans veldig gode spørsmål, som dukket opp i tankene mine om og om igjen.

Siden den gangen har jeg fortsatt å spørre meg selv: "Hvordan hjelper Den hellige ånd deg?" – et spørsmål som er spesielt relevant for Primær-barn som fyller åtte og forbereder seg til dåp, og for barn som nylig har blitt døpt og mottatt Den hellige ånds gave. Det er også relevant for de tusener av nye konvertitter.

Jeg oppfordrer hver enkelt av oss, spesielt Primær-barn, til å tenke over:

"Hvordan hjelper Den hellige ånd deg?"

Da jeg overveiet dette spørsmålet, tenkte jeg umiddelbart på en erfaring fra min ungdom. Dette er en historie jeg fortalte til eldste Robert D. Hales kort tid etter at jeg ble kalt til De tolv apostlers quorum, og som han tok med i en artikkel han skrev om mitt liv i et av Kirkens tidsskrifter.¹ Noen av dere har kanskje hørt denne historien, men mange har det nok ikke.

Da jeg var rundt 11 år gammel, dro far og jeg på fottur i fjellet ikke langt fra hjemmet vårt på en varm sommerdag. Mens far gikk oppover den bratte stien,

hoppet jeg fra den ene store steinen til den andre ved siden av stien. For å komme opp på en av de store steinene, begynte jeg å klatre oppover den. Mens jeg holdt på med det, ble jeg overrasket da far grep fatt i beltet mitt og raskt trakk meg ned igjen og sa: "Ikke klatre på den steinen. La oss bare holde oss på stien."

Noen minutter senere, da vi kikket ned fra lenger oppe langs stien, ble vi forskrekket da vi så en stor klapperslange som lå i solen på toppen av den steinen jeg hadde tenkt å klatre opp på.

Senere, da vi kjørte hjem, visste jeg at far ventet på at jeg skulle spørre: "Hvordan visste du at slangen var der?"

Så jeg spurte, og spørsmålet mitt førte til en samtale om Den hellige ånd og hvordan Den hellige ånd kan hjelpe oss. Jeg har aldri glemt det jeg lærte den dagen.

Forstår dere hvordan Den hellige ånd hjalp meg? Jeg er evig takknemlig for at far lyttet til Den hellige ånds milde, lave røst, for det kan ha reddet livet mitt.

Det vet vi om Den hellige ånd

Før vi ser nærmere på spørsmålet "Hvordan hjelper Den hellige ånd deg?" skal vi se på noe av det Herren

har åpenbart om Den hellige ånd. Det finnes mange evige sannheter vi kunne ha sett på, men i dag vil jeg fremheve bare tre.

For det første: Den hellige ånd er det tredje medlem av Guddommen. Vi lærer denne sannheten i den første trosartikkel: "Vi tror på Gud den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den hellige ånd."²

For det annet er Den hellige ånd en ånd i persons skikkelse, slik det beskrives i nyere hellig skrift: "Faderen har et legeme av kjøtt og ben like følbart som menneskets – Sønnen likeså – men Den Hellige Ånd har ikke et legeme av kjøtt og ben, men er en Ånd i persons skikkelse. Var det ikke slik, kunne Den Hellige Ånd ikke bo i oss."³ Dette betyr at Den hellige ånd har et åndelegeme, i motsetning til Gud Faderen og Jesus Kristus, som har et fysisk legeme. Denne sannheten tydeliggjør andre navn som er gitt Den hellige ånd, heriblant Guds Ånd, Herrens ånd, løftets Hellige ånd og Trøsteren.⁴

For det tredje mottar vi Den hellige ånds gave ved håndspåleggelse. Denne ordinansen, som kommer etter dåpen, åpner for at Den hellige ånd alltid kan være med oss.⁵ For å utføre denne ordinansen, legger verdige bærere av Det melkisedekske prestedømme sine hender på vedkommendes hode, kaller ham eller henne ved navn, oppgir sin prestedømsmyndighet,⁶ bekrefter ham eller henne i Jesu Kristi navn som medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste dagers Hellige, og uttaler de viktige ordene: "Motta den hellige ånd."

Hvordan hjelper Den hellige ånd deg?

Med denne enkle gjennomgangen av tre viktige sannheter om Den hellige ånd, går vi tilbake til vårt første spørsmål: "Hvordan hjelper Den hellige ånd deg?"

Den hellige ånd advarer

Som jeg beskrev i min opplevelse fra barndommen, kan Den hellige ånd hjelpe deg ved å advare deg på forhånd mot fysiske og åndelige farer. Jeg lærte igjen om den viktige advarende rollen som Den hellige ånd har, mens jeg virket i områdepresidentskapet i Japan.

I denne perioden samarbeidet jeg tett med president Reid Tateoka i Japan Sendai misjon. Som en del av sin vanlige rutine i misjonen, planla president Tateoka et møte for ledere

blant misjonærene i den sørlige delen av misjonen. Noen dager før møtet fikk president Tateoka en tilskyndelse, en følelse i sitt hjerte, om at han skulle invitere *alle* misjonærene i denne sonen til lederskapsmøtet, istedenfor det foreskrevne lille antallet ledende eldster og søstre.

Da han bekjentgjorde sin hensikt, ble han påminnet om at dette møtet ikke var ment for alle misjonærer, men bare for misjonærer med lederansvar. Han satte imidlertid skikk og bruk til side for å følge

tilskyndelsen han hadde mottatt, og inviterte alle misjonærer som virket i flere kystbyer, herunder byen Fukushima, til møtet. Til avtalt tid, 11. mars 2011, samlet misjonærene seg til det utvidede misjonsmøtet i innlandsbyen Koriyama.

Under dette møtet ble området i Japan der Japan Sendai misjon ligger, rammet av et jordskjelv på 9,0 på Richters skala og en tsunami. Tragisk nok ble mange kystnære byer – herunder de som misjonærene hadde kommet fra – hardt rammet, og svært mange mistet livet. Byen Fukushima ble senere også rammet av en atomulykke.

Selv om møtehuset der misjonærene var samlet den dagen, ble skadet av jordskjelvet, var president og søster Tateoka og alle misjonærene i trygghet fordi Den hellige ånds tilskyndelser hadde blitt fulgt. De var utenfor faresonen og langt unna tsunamiens ødeleggelser og det radioaktive nedfallet.

Når dere gir akt på Den hellige ånds tilskyndelser – som vanligvis er milde og lave – kan dere bli fjernet fra åndelig og timelig fare, uten noensinne å vite om det.

Brødre og søstre, Den hellige ånd vil hjelpe dere ved å advare dere, slik han gjorde med min far og president Tateoka.

Den hellige ånd trøster

For å fortsette å besvare spørsmålet "Hvordan hjelper Den hellige ånd deg?" skal vi nå se nærmere på hans rolle som Trøsteren. Uventede hendelser i alles liv forårsaker sorg, smerte og skuffelse. Men midt oppi disse prøvelsene hjelper Den hellige ånd oss i en av sine viktige roller – som Trøsteren, som faktisk er et av hans navn. Disse fredelige, betryggende ordene fra Jesus Kristus beskriver denne hellige oppgaven: "Jeg vil be Faderen, og han skal gi

dere en annen talsmann, for at han skal være hos dere for evig."⁷

For å illustrere dette ytterligere, skal jeg fortelle den sanne historien om en familie med fem sønner som flyttet fra Los Angeles i California til et lite tettsted for noen år siden. De to eldste sønnene ble med på idrettslaget på videregående skole og hadde omgang med venner, ledere og trenere – hvorav mange var trofaste medlemmer av Kirken. Denne tilknytningen bidro til at Fernando, den eldste, og hans yngre bror ble døpt.

Fernando flyttet senere hjemmefra for å fortsette sin utdanning og spille universitetsfotball. Han giftet seg i templet med sin ungdomskjæreste, Bayley. Da Fernando og Bayley var ferdig med sin utdanning, så de ivrig frem til at deres første barn skulle bli født – en liten jente. Men mens familiene deres hjalp Fernando og Bayley å flytte hjem, kjørte Bayley og søsteren hennes på motorveien og kom ut for en tragisk ulykke hvor mange biler var innblandet. Bayley og hennes ufødte datter mistet livet.

Men på tross av den dype smerten Fernando og Bayleys foreldre og søsken følte, var den påfølgende fred og lindring som strømmet over dem nesten umiddelbart, like dyp. Den hellige ånd utførte sin oppgave som Trøsteren, og hjalp virkelig Fernando gjennom

denne ufattelige lidelsen. Ånden formidlet en varig fred som hjalp Fernando å ha en tilgivende og kjærlig holdning til alle som var innblandet i den tragiske ulykken.

Bayleys foreldre ringte broren hennes, som var misjonær da ulykken inntraff. I et brev beskrev han sine følelser da han fikk høre den vanskelige nyheten om sin elskede søster: "Det var fantastisk å høre at stemmene deres var så rolige midt i en storm. Jeg visste ikke hva jeg skulle si... Alt jeg klarte å tenke på, var at søsteren min ikke vil være der når jeg kommer hjem... Jeg fant trøst i deres urokkelige vitnesbyrd om Frelseren og hans plan. Den samme gode ånden som gjør meg på gråten når jeg studerer og underviser, fylte mitt hjerte. Jeg ble deretter trøstet og minnet om de tingene jeg vet."⁸

Den hellige ånd vil hjelpe dere ved å trøste dere, slik han trøstet Fernando og Bayleys familie.

Den hellige ånd vitner

Den hellige ånd vitner også om Faderen og Sønnen og om all sannhet.⁹ Herren talte til sine disipler og sa: "Når talsmannen kommer, han som jeg skal sende dere fra Faderen... da skal han vitne om meg."¹⁰

For å beskrive Den hellige ånds verdifulle oppgave som vitne, skal jeg fortsette historien om Fernando og Bayley.

Som dere kanskje husker, fortalte jeg at Fernando og hans bror var blitt døpt, men hans foreldre og tre yngre brødre var ikke det. Og til tross for mange oppfordringer om å møte misjonærene i årenes løp, hadde familien takket nei hver gang.

Etter Bayleys og datterens smertefulle bortgang var Fernandos familie utrøstelige. I motsetning til Fernando og Bayleys familie, fant de ingen trøst eller fred. De kunne ikke forstå hvordan deres egen sønn og Bayleys familie kunne bære sin tunge byrde.

Til slutt kom de frem til at det deres sønn hadde som de ikke hadde, var Jesu Kristi gjengitte evangelium, og at dette måtte være hans kilde til fred og lindring. Etter denne erkjennelsen inviterte de misjonærene til å undervise familien i evangeliet. Som følge av dette, fikk de sitt eget vitnesbyrd om lykkens store plan, som ga dem den vidunderlige freden og beroligende trøsten de så sårt trengte.

To måneder etter tapet av Bayley og deres ufødte barnebarn, ble Fernandos foreldre og to yngre brødre døpt og bekreftet og mottok Den hellige ånds gave. Fernandos yngste bror ser frem til å bli døpt når han blir åtte år. De vitner alle om at Ånden, Den

hellige ånd, bar vitnesbyrd om evangeliets sannhet og ga dem et ønske om å bli døpt og motta Den hellige ånds gave.

Brødre og søstre, Den hellige ånd vil hjelpe dere ved å vitne for dere slik han gjorde med Fernandos familie.

Oppsummering

La oss nå oppsummere. Vi har funnet tre åpenbarte sannheter som bringer oss til kunnskap om Den hellige ånd. Disse er at Den hellige ånd er det tredje medlem av Guddommen, at Den hellige ånd er en ånd i persons skikkelse og at Den hellige ånds gave mottas ved håndspåleggelse. Vi fant også tre svar på spørsmålet "Hvordan hjelper Den hellige ånd deg?" Den hellige ånd advarer, Den hellige ånd trøster, og Den hellige ånd vitner.

Verdighet til å beholde gaven

For de av dere som forbereder seg til å bli døpt og bekreftet, de som nylig har blitt det eller de som ble det for lenge siden, er det avgjørende for vår fysiske og åndelige sikkerhet at vi beholder Den hellige ånds gave. Vi begynner å gjøre det ved å gjøre vårt beste for å holde budene, holde personlig bønn og familiebønn,

lese i Skriftene og søke kjærlige og tilgivende forhold til familien og våre nære og kjære. Vi skulle holde våre tanker, våre handlinger og vårt språk dydig. Vi skulle tilbe vår himmelske Fader i vårt hjem, i kirken og, ved hver mulighet, i det hellige tempel. Hold dere nær til Ånden, og Ånden vil holde seg nær til dere.

Vitnesbyrd

Jeg avslutter nå med en oppfordring og mitt sikre vitnesbyrd. Jeg oppfordrer dere til mer fullstendig å etterleve ordene våre Primær-barn synger så ofte, ord jeg er sikker på at de gjenkjenner: "Stille lytt til Den hellige ånd som hvisker. Stille lytt til den milde røst."¹¹

Mine kjære brødre og søstre, gamle og unge, jeg bærer mitt vitnesbyrd om at det finnes guddommelige personer som utgjør Guddommen – Gud Faderen, Jesus Kristus og Den hellige ånd. Jeg bærer vitnesbyrd om at et av privilegiene vi nyter som siste-dagers-hellige som lever i tidenes fylde, er Den hellige ånds gave. Jeg vet at Den hellige ånd *kan og vil* hjelpe dere. Jeg tilføyer også mitt spesielle vitnesbyrd om Jesus Kristus og hans rolle som vår Frelser og Forløser, og om Gud som vår himmelske Fader. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Robert D. Hales, "Eldste Gary E. Stevenson: Et forstandig hjerte", *Liahona*, juni 2015, 14.
2. 1. trosartikkel.
3. Lære og pakter 130:22.
4. Se Mosiah 18:13; Alma 5:46; 9:21; Lære og pakter 88:3.
5. Se 1 Nephi 13:37; 2 Nephi 31:12; Lære og pakter 121:46.
6. Se Lære og pakter 138:33.
7. Johannes 14:16.
8. Privat korrespondanse, 18. desember 2016.
9. Se Hebreerne 10:15; 2 Nephi 31:18; Jakobs bok 4:13.
10. Johannes 15:26.
11. "Den stille hvisken," *Liahona*, april 2006.

Av eldste C. Scott Grow
i De sytti

Og dette er det evige liv

Gud kjenner dere og innbyr dere til å bli kjent med ham.

Jeg taler til dere, den oppvoksende generasjon – ungdom og unge voksne, enslige eller gifte – dere som er fremtidige ledere i Herrens kirke. Med så mye ondskap, kaos, frykt og forvirring som finnes i verden i dag, vil jeg tale tydelig til dere om storheten i og velsignelsen ved å bli kjent med Gud.

Jesus Kristus underviste mange sannheter som forklarer vår himmelske Faders plan for lykke og deres plass i den. Jeg skal fokusere på to av disse sannhetene som vil hjelpe dere å forstå deres *identitet* som Guds barn og å vite deres *hensikt* i livet.

For det første: “For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.”¹

For det annet: “Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.”²

Vennligst ha disse sannhetene i tankene – de forklarer *hvorfor* – når jeg skal prøve å beskrive *hvordan* dere og vi alle kan bli kjent med Gud.

Bli kjent med ham gjennom bønn

Mine unge venner, vi kan begynne å bli kjent med Gud gjennom bønn.

Den 7. april 1829 begynte 22-åringen Oliver Cowdery sitt arbeid som skriver

for 23-åringen Joseph Smith. De var unge, akkurat som dere. Oliver ba om en bekreftelse fra Gud om gjenopprettelsen og hans rolle i den. Som svar fikk han følgende åpenbaring:

“Se, du vet at du har adspurt meg, og jeg opplyste din forstand...

Ja, jeg forteller deg dette så du kan vite at det er ingen, uten Gud, som kjenner dine tanker og ditt hjertes hensikter...

Hvis du ønsker enda et vitnesbyrd, så husk den natten da du ropte til meg i ditt hjerte...

Talte jeg ikke fred til ditt sinn... ?
Hvilket større vitnesbyrd kan du få enn det som kommer fra Gud?”³

Når *dere* ber i tro, vil dere føle Guds kjærlighet når hans Ånd taler til *deres* sjel. Uansett hvor alene eller usikre dere kan føle dere til tider, er dere ikke alene i denne verden. Gud kjenner *dere* personlig. Når dere ber, vil dere bli kjent med *ham*.

Bli kjent med ham ved skriftstudium

Når dere studerer Skriftene, lærer dere ikke bare *om* Frelseren, men dere kan faktisk lære Frelseren å *kjenne*.

I april 1985 talte eldste Bruce R. McConkie på generalkonferansen – bare 13 dager før han døde. Han avsluttet med følgende vitnesbyrd:

“Jeg er et av hans vitner, og en dag skal jeg berøre naglegapene i hans hender og føtter, og jeg skal fukte hans føtter med mine tårer.

Men jeg skal ikke *vite* det noe bedre da enn jeg *vet* nå at han er Guds allmektige Sønn, at han er vår Frelser

og Forløser, og at frelse kommer i og ved hans forsonende blod, og på ingen annen måte.”⁴

De av oss som hørte eldste McConkie tale den dagen, har aldri glemt det vi følte. Da han begynte sin tale, viste han *hvorfor* hans vitnesbyrd var så sterkt. Han sa:

“Når jeg taler om disse fantastiske tingene, skal jeg bruke mine egne ord, selv om dere kanskje tror at det er Skriftenes ord...

Riktignok ble de uttalt av andre først, men *de er nå mine*, for Guds hellige ånd har båret vitnesbyrd for meg om at de er sanne, og det er nå som om Herren hadde åpenbart dem for meg i utgangspunktet. Jeg har derved *hørt* hans røst og *kjenner* hans ord.”⁵

Når dere studerer og grunner på Skriftene, vil dere også høre Guds røst, kjenne hans ord og lære ham å kjenne. Gud vil åpenbare sine evige sannheter for dere personlig. Disse læresetningene og prinsippene vil bli en del av dere og vil utstråle fra deres sjel.

I tillegg til personlig studium, er det viktig å studere Skriftene som familie.

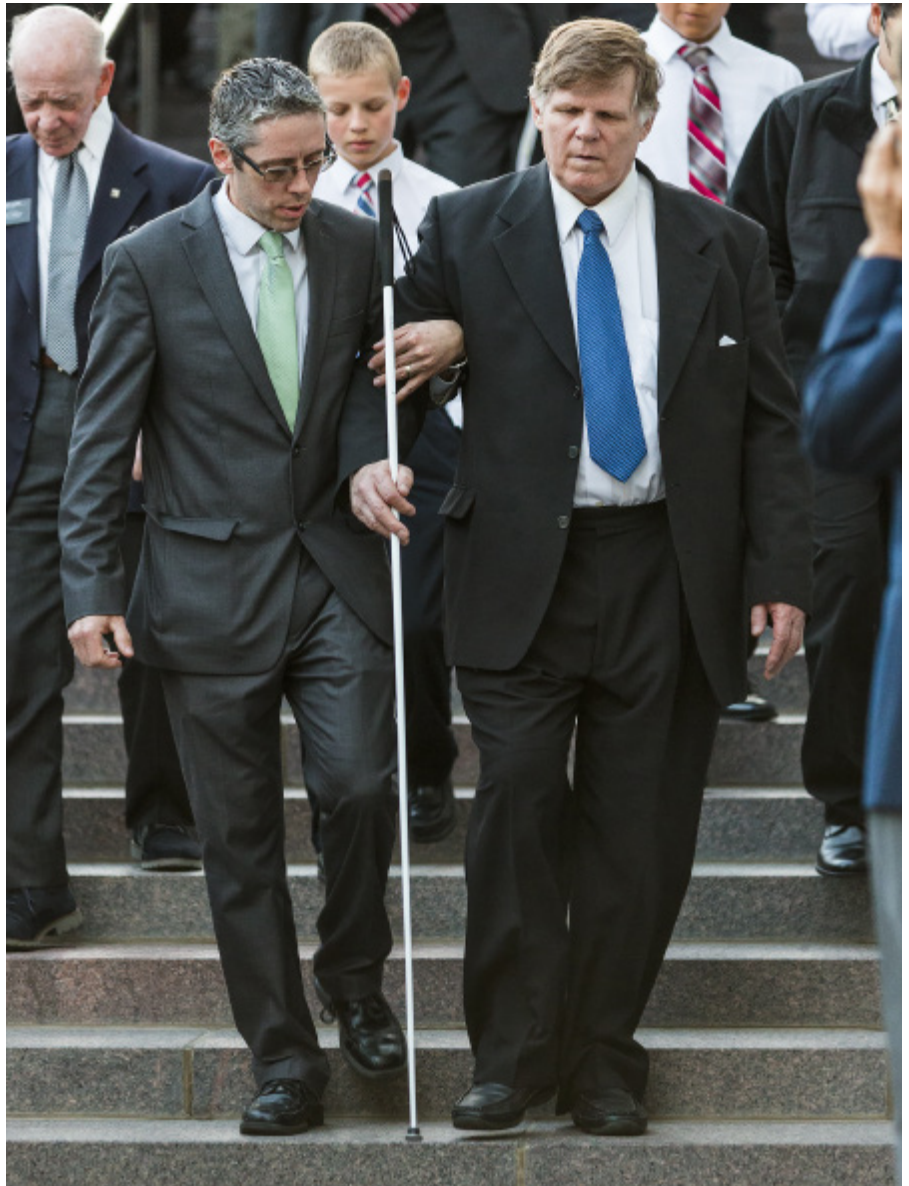
I vårt hjem ønsket vi at våre barn skulle lære å gjenkjenne Åndens røst. Vi tror det skjedde da vi studerte Mormons bok som familie hver dag. Våre vitnesbyrd ble styrket da vi snakket om hellige sannheter.

Skriftstudium blir kanalen Ånden kan benytte for å gi hver enkelt av oss tilpasset opplæring. Når dere studerer Skriftene hver dag, alene og sammen med familien, vil *dere* lære å gjenkjenne Åndens røst og bli kjent med Gud.

Bli kjent med ham ved å gjøre hans vilje

I tillegg til å be og studere, må vi gjøre Guds vilje.

Frelseren er vårt fullkomne eksempel. Han sa: “Jeg er kommet ned fra himmelen, ikke for å gjøre min vilje,

men for å gjøre hans vilje som har sendt meg.”⁶

Da den oppstandne Frelseren viste seg for nephittene, sa han: “Se, jeg er verdens lys og liv. Og jeg har drukket ut den bitre kalk som Faderen har gitt meg, og har forherliget Faderen ved å påta meg verdens synder og har derved underkastet meg Faderens *vilje i alle ting* fra begynnelsen av.”⁷

Dere og jeg gjør Faderens vilje ved å overholde våre pakter, holde budene og tjene Gud og våre medmennesker.

Min hustru Rhonda og jeg har foreldre som er helt vanlige mennesker – trolig omtrent som deres foreldre. Men én ting jeg elsker ved våre foreldre er

at de viet sitt liv til å tjene Gud, og de lærte oss å gjøre det samme.

Da Rhondas foreldre hadde vært gift i bare noen år, ble hennes 23 år gamle far kalt på heltidsmisjon. Han etterlot seg sin unge hustru og deres 2 år gamle datter. Så ble hans hustru kalt til å virke sammen med ham de siste syv månedene av misjonen hans – og datteren ble overlatt til slektninger.

Noen år senere, nå med *fire* barn, flyttet de til Missoula i Montana, slik at hennes far kunne gå på universitetet. De hadde imidlertid bare vært der i noen måneder da president Spencer W. Kimball og eldste Mark E. Petersen kalte min svigerfar som den første

presidenten for den nyopprettede Missoula stav. Han var bare 34. Tankene om universitetet ble lagt vekk fordi han ønsket å gjøre Herrens vilje – ikke sin egen.

Mine foreldre har virket i templet i mer enn 30 år – far som besegler, og mor som ordinansarbeider. De utførte også fem heltidsmisjoner sammen – i Riverside California, Ulaanbaatar Mongolia, Nairobi Kenya, Nauvoo Illinois tempel og Monterrey Mexico tempel. I Mexico arbeidet de hardt for å lære et nytt språk, noe som ikke var lett da de var 80 år gamle. Men de ønsket å gjøre Herrens vilje istedenfor å følge sine egne ønsker i livet.

Til dem og til alle slike trofaste sistedagers-hellige over hele verden, gjentar jeg ordene Herren uttalte til profeten Nephi, Helamans sønn: “Velsignet er du... for de ting som du har gjort... utrettelig... [for du] har ikke forsøkt å redde ditt eget liv, men du har forsøkt å gjøre min vilje og holde mine bud.”⁸

Når *vi* forsøker å gjøre Guds vilje ved trofast å tjene ham og våre medmennesker, føler vi hans anerkjennelse og blir virkelig kjent med ham.

Bli kjent med ham ved å bli som ham

Frelseren forteller oss at den aller beste måten å bli kjent med Gud på er å bli ham *lik*. Han sa: “Derfor, hva slags menn burde dere være? Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er.”⁹

Verdighet er nødvendig for å bli som ham. Han befalte: “Helliggjør dere, ja, rens deres hjerter og tvett deres hender... for meg så jeg kan gjøre dere rene.”¹⁰ Vi begynner på veien til å bli ham lik ved å omvende oss og motta hans tilgivelse, og så renser han vår sjel.

For å hjelpe oss med vår utvikling i retning Faderen, ga Herren oss følgende løfte: “Hver sjel som avstår

fra sine synder og kommer til meg og påkaller mitt navn og adlyder min røst og holder mine bud, skal se mitt åsyn og *vite* at jeg er.”¹¹

Ved vår tro på hans sonoffer, kan Frelseren rense oss, helbrede oss og gjøre oss i stand til å *kjenne* ham ved å hjelpe oss å bli *som* ham. Mormon forkynte: “Be til Faderen med all hjertets iver... så dere kan bli Guds sønner [og døtre], så vi, når han viser seg, skal være *lik* ham.”¹² Hvis vi anstrenger oss for å bli som Gud, kan han gjøre oss til mer enn vi noensinne kunne klare på egenhånd.

Bli kjent med ham ved å følge veiledere

For å hjelpe oss i våre anstrengelser, har Gud gitt oss forbilder og veiledere. Jeg ønsker å uttrykke mine følelser om en av mine, eldste Neal A. Maxwell. Han ønsket alltid å underkaste seg Faderens vilje i sine anstrengelser for å bli som Gud.

For mer enn 20 år siden uttrykte han sine følelser til meg etter at han nettopp hadde fått diagnosen kreft. Han sa: “Jeg ønsker å være med

på laget, enten på denne siden [av sløret] eller den andre. Jeg vil ikke sitte på sidelinjen. Jeg ønsker å delta i kampen.”¹³

De neste ukene var han tilbakeholden med å be Gud om å helbrede seg. Han ønsket bare å gjøre Guds vilje. Hans hustru, Colleen, påpekte at Jesu første rop i Getsemane var: “Er det mulig, så la denne kalk gå meg forbi!” Først da sa Frelseren: “Men ikke som jeg vil, bare som *du vil*.”¹⁴ Hun oppfordret eldste Maxwell til å følge Frelserens eksempel og be om hjelp, og *så* underkaste seg Guds vilje, noe han gjorde.¹⁵

Etter å ha lidd seg gjennom omfattende og tærende behandlinger i nesten ett år, var han helt og fullt tilbake “i kampen”. Han virket i syv år til.

Jeg hadde flere oppdrag sammen med ham i løpet av disse påfølgende årene. Jeg følte hans godhet, medfølelse og kjærighet. Jeg opplevde hans økte åndelige foredling gjennom hans vedvarende lidelse og hans fortsatte tjeneste idet han kjempet for å bli som Frelseren.

Av eldste Benjamin De Hoyos

i De sytti

Det *største* forbilde og den beste mentor og veileder for oss alle er vår Herre og Frelser Jesus Kristus, som sa: “Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.”¹⁶ “Kom så og følg meg.”¹⁷

Mine unge brødre og søstre, å bli kjent med Gud er en livsvarig oppgave. “Og dette *er* det evige liv, at *[vi]* kjenner... den eneste sanne Gud, og ham [Faderen] utsendte, Jesus Kristus.”¹⁸

“Skal vi ikke gå fremad i en så stor sak?... Friskt mot, [mine unge venner], og fremad til seier!”¹⁹

Gud kjenner *dere* og oppfordrer *dere* til å bli kjent med *ham*. Be til Faderen, studer Skriftene, prøv å gjøre Guds vilje, kjemp for å bli Frelseren lik, og følg rettferdige veiledere. Når dere gjør det, vil *dere* bli *kjent med* Gud og Jesus Kristus, og dere vil arve evig liv. Dette er min oppfordring til dere som et ordinert og spesielt vitne om dem. De lever. De elsker dere. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Johannes 3:16.
2. Johannes 17:3.
3. Lære og pakter 6:15-16, 22-23.
4. Bruce R. McConkie, “Getsemanes rensende kraft”, *Lys over Norge*, okt. 1985, 8; uthevelse tilføyd.
5. Bruce R. McConkie, “Getsemanes rensende kraft,” 9; uthevelse tilføyd.
6. Johannes 6:38.
7. 3 Nephi 11:11; uthevelse tilføyd.
8. Helaman 10:4.
9. 3 Nephi 27:27.
10. Lære og pakter 88:74.
11. Lære og pakter 93:1; uthevelse tilføyd.
12. Moroni 7:48; uthevelse tilføyd.
13. Se lignende uttalelser i Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life: The Biography of Neal A. Maxwell* (2002), 19.
14. Matteus 26:39; uthevelse tilføyd.
15. Se Bruce C. Hafen, *A Disciple's Life*, 15.
16. Johannes 14:6.
17. Matteus 19:21.
18. Johannes 17:3; uthevelse tilføyd.
19. Lære og pakter 128:22.

Så vårt lys kan være et banner for nasjonene

Frelserens evangelium og hans gjenopprettede kirke gir oss mange muligheter til å la vårt lys være en del av det store banner for nasjonene.

For mange år siden, da jeg tjente som Seminar-lærer, hørte jeg en av mine kolleger be sine elever om å reflektere over følgende spørsmål: Hvis dere hadde levd på Frelserens tid, hvorfor tror dere at dere ville ha fulgt ham som en av hans disipler? De konkluderte med at de som følger Frelseren i dag og forsøker å være hans disipler, trolig også ville ha gjort det den gangen.

Siden da har jeg reflektert over dette spørsmålet og konklusjonen deres. Jeg lurte ofte på hva jeg ville ha følt om jeg hørte Frelseren selv si følgende i Bergprekenen:

“Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules.

Heller ikke tenner noen et lys og setter det under en skjepp, men i lysestaken. Da lyser det for alle som er i huset.

Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen” (Matteus 5:14-16).

Kan dere forestille dere hva dere ville ha følt dersom dere hørte Frelserens røst? Vi behøver faktisk ikke å forestille oss det. Det har blitt en konstant opplevelse for oss å høre Herrens

røst, for når vi hører hans tjeneres røst, er det det samme.

I 1838 erklærte Herren følgende gjennom profeten Joseph Smith, i et budskap som lignet på det han ga i Bergprekenen:

“For slik skal min kirke kalles i de siste dager, ja, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Sannelig sier jeg til dere alle: Stå opp og la deres lys skinne, så deres lys kan være et banner for nasjonene” (L&P 115:4-5).

Våre dager er så bemerkelsesverdige at de til og med ble vist i et syn til profeten Jesaja. Også han så og profeterte om denne perioden med gjenopprettelsen av Jesu Kristi Kirke og dens hensikt, og sa: “Og han skal løfte et banner for folkene, han skal samle de fordrevne av Israel og sanke de spredte av Juda fra jordens fire hjørner” (Jesaja 11:12).

Slik det brukes i Skriftene, er et banner et flagg folk samlet seg rundt med

et felles formål. I fordums tid fungerte et banner som et samlingspunkt for soldater i strid. Symbolsk sett er Mormons bok og Jesu Kristi gjenopprettede kirke bannere for alle nasjoner. (Se Veiledning til Skriftene, “Banner”, scriptures.lds.org.)

Et av de store bannerne i disse siste dager er utvilsomt denne strålende generalkonferansen, der vår himmelske Faders store arbeid og plan, “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv” (Moses 1:39), forkynnes uten opphør.

At generalkonferansen har blitt holdt uavbrutt to ganger i året er et av de sterkeste vitnesbyrd om at vi som sistedagers-hellige “tror på alt som Gud har åpenbart, alt som han nå åpenbarer, og vi tror at han fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike” (9. trosartikkel).

Hva har så Herren åpenbart gjennom president Thomas S. Monson at vi må fortsette å gjøre for at vårt lys kan

være et banner for nasjonene? Hva er noen av de viktige tingene som må gjøres i denne strålende tiden med Sions oppbygging og Israels innsamling?

Herren har alltid åpenbart sin vilje til oss “linje på linje, bud på bud, litt nå og litt da” (2 Nephi 28:30). Derfor skulle vi ikke bli overrasket over det som kan virke som små ting på grunn av deres enkle og gjentakende natur, for Herren har allerede rådet oss og sagt at “velsignet er de som lytter til mine bud og låner øre til mitt råd, for de skal lære visdom. For til den som mottar, vil jeg gi mer” (2 Nephi 28:30).

Jeg vitner om at ved å lære “linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da” og ved å lytte til våre ledes råd, vil vi ha olje på våre lamper som vil gjøre oss i stand til å gi lys til andre slik Herren har befalt oss.

Selv om det er mange ting vi kan gjøre for å være et lys og et banner for andre, vil jeg fokusere på følgende tre: Å overholde sabbaten, å fremskynde

arbeidet med å frelse sjeler på begge sider av sløret, og å undervise på Frelserens måte.

Lyset vi snakker om, kommer av den hengivenhet vi vier overholdelse av sabbatsdagen, både i kirken og hjemme. Det er lyset som vokser når vi holder oss ubesmittet av verden. Det er lyset som kommer av å ofre våre sakramenter på hans hellige dag og av å vie vår andakt til Den Høyeste – noe som alt sammen gjør oss i stand til alltid å ha hans Ånd hos oss. Det er dette lyset som vokser og blir synlig når vi kommer hjem med den følelsen av tilgivelse som president Henry B. Eyring talte om på forrige generalkonferanse da han sa: “Av alle de velsignelser vi kan telle, er den aller største av disse følelsen av tilgivelse som kommer når vi tar del i nadverden. Vi vil føle større kjærighet og takknemlighet for Frelseren, hvis

altomfattende offer gjorde det mulig for oss å bli rensset fra synd” (“Takknemlighet på sabbatsdagen”, *Liahona*, nov. 2016, 100).

Når vi holder sabbaten hellig og tar del i nadverden, blir vi ikke bare rensset, men vårt lys blir også sterkere.

Vårt lys vokser også når vi innvier og helliger tid til å finne navnene på våre forfedre, tar dem med til templet og lærer vår familie og andre å gjøre det samme.

Dette hellige tempel- og slektshistorie-arbeidet som vi deler med de hellige på begge sider av sløret, går raskere fremover enn noensinne, etter hvert som Herrens templer blir bygget. Nå som templene har spesielle tider for familiegrupper som kommer med sine egne navnekort, har min hustru og jeg hatt herlige opplevelser når vi har virket i templet sammen med våre barn og barnebarn.

Når vi finner og tar med navn til templet og lærer andre hvordan de kan gjøre det samme, skinner vi som et banner.

Å lære å undervise slik Frelseren underviste, er en annen måte vi kan stå opp og skinne på. Jeg fryder meg sammen med alle som lærer å undervise på Frelserens måte. Jeg vil lese fra forsiden av den nye lærerveiledningen: “Målet for enhver lærer i evangeliet – alle foreldre, enhver lærer som er formelt kalt, enhver hjemmelærer og besøkende lærerinne, og enhver Kristi disippel – er å undervise i evangeliets rene lære ved Ånden, for å hjelpe Guds barn å styrke sin tro på Frelseren og bli mer lik ham” (*Undervisning på Frelserens måte* [2016]).

Akkurat nå holder tusenvis av våre trofaste lærere opp et lys når de lærer å undervise på Frelserens måte. I denne sammenheng er det nye lærerrådsrådet en måte å stå opp og skinne på idet elevene møtes rundt det banner som Kristi lære er, for “nøkkelen til å undervise slik Frelseren underviste, er å leve slik Frelseren levde” (*Undervisning på Frelserens måte*, 4).

Når vi alle underviser og lærer på hans måte og blir mer lik ham, skinner vårt lys klarere og kan ikke skjules, og blir et banner for dem som leter etter Frelserens lys.

Mine kjære brødre og søstre, vi bør ikke og må ikke skjule vårt lys. Vår Frelser befalte oss å la vårt lys skinne som en by på en høyde, eller som et lys fra en lysestake. Når vi gjør det, vil vi prise vår Fader i himmelen. Frelserens evangelium og hans gjenopprettede kirke gir oss mange muligheter til å la vårt lys være en del av det store banner for nasjonene.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er lyset som vi må utstråle, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

Troens grunnvoll

Min bønn er at vi må gjøre de ofre og ha den ydmykhet som trengs for å styrke grunnvollen for vår tro på Herren Jesus Kristus.

Dette har vært en fantastisk generalkonferanse. Vi er virkelig blitt oppbygget. Hvis det er ett fremste mål for generalkonferansen, er det å bygge opp tro på Gud Faderen og vår Frelser, vår Herre Jesus Kristus.

Min tale handler om denne troens grunnvoll.

I likhet med mange gode ting vi etterstreber, må personlige grunnvoller som regel bygges sakte – ett lag, én opplevelse, én utfordring, ett tilbakeslag og ett fremskritt om gangen. En svært verdifull fysisk erfaring er et barns første skritt. Det er fantastisk å se. Det herlige ansiktsuttrykket – en kombinasjon av beslutsomhet, glede, overraskelse og prestasjon – er i sannhet en betydningsfull hendelse.

I vår familie har vi en lignende begivenhet som skiller seg ut. Da vår yngste sønn var ca fire år gammel, kom han inn i huset og bekjentgjorde frydefullt og svært stolt for familien: “Jeg klarer alt nå. Jeg kan knyte, jeg kan sykle og jeg kan dra opp.” Vi forsto at han mente at han kunne knyte skoene, han kunne sykle på trehjulsykkelen, og han kunne dra opp glidelåsen på jakken. Alle lo, men forsto at for ham var dette monumentale prestasjoner. Han trodde han virkelig hadde kommet i mål og blitt stor.

Fysisk, psykisk og åndelig utvikling har mye til felles. Fysisk utvikling er ganske lett å se. Vi begynner med små skritt og utvikler oss dag for dag, år etter år, og vokser og utvikler oss til vi når vår fulle fysiske skikkelse. Utviklingen er forskjellig for hver enkelt.

Når vi ser en stor atletisk eller musikalsk prestasjon, sier vi ofte at vedkommende er svært begavet, noe

som vanligvis er sant. Men prestasjonen bygger på mange års forberedelse og øvelse. En velkjent forfatter, Malcolm Gladwell, kaller dette 10 000-timersregelen. Forskere har funnet ut at det er så mye trening som trengs innen idrett, musikk, faglig dyktighet, spesialiserte arbeidsferdigheter, medisinsk eller juridisk kompetanse og så videre. En av disse forskerne hevder “at ti tusen timer med øvelse er nødvendig for å nå det mestringsnivået som forbindes med å være ekspert i verdensklasse – i hva som helst.”¹

De fleste forstår at for å oppnå topp fysisk og psykisk yteevne, er den slags forberedelse og øvelse nødvendig.

I en stadig mer ugudelig verden legges det dessverre mindre vekt på hvor mye åndelig vekst som trengs for å bli mer lik Kristus og danne grunnlaget som fører til varig tro. Vi har en tendens til å vektlegge øyeblikk med opphøyd åndelig forståelse. Dette

er verdifulle hendelser hvor vi vet at Den hellige ånd har vitnet om spesiell åndelig innsikt i vårt hjerte og sinn. Vi gleder oss over disse hendelsene. De skulle ikke på noen måte svekkes. Men for å kunne holde ut i tro og å ha Åndens konstante veiledning, finnes det ingen erstatning for en personlig religionsutøvelse som kan sammenlignes med fysisk og psykisk utvikling. Vi bør bygge videre på disse erfaringene, som noen ganger ligner et barns første skritt. Vi gjør dette ved innviet plikttroskap til hellige nadverdsmøter, skriftstudium, bønn og tjeneste i våre kall. For ikke lenge siden sto følgende hyllest

i nekrologen til en 13-barnsfar: "Hans lojalitet til daglig bønn og skriftstudium hadde stor innflytelse på hans barn og ga dem en urokkelig grunnvoll av tro på Herren Jesus Kristus."²

En opplevelse jeg hadde da jeg var 15 år gammel, var grunnleggende for meg. Min trofaste mor hadde tappert prøvd å hjelpe meg å bygge troens grunnvoll i mitt liv. Jeg deltok på nadverdsmøtet, i Primær og deretter i Unge menn og Seminar. Jeg hadde lest Mormons bok og hadde alltid holdt personlig bønn. En dramatisk hendelse fant da sted i vår familie, da min kjære storebror vurderte et mulig misjonskall.

Min fantastiske far, et mindre aktivt medlem av Kirken, ønsket at han skulle fortsette sin utdanning og ikke reise på misjon. Dette skapte splid.

I en bemerkelsesverdig samtale med min bror, som var fem år eldre og ledet samtalen, kom vi frem til at hans beslutning om å reise på misjon berodde på tre spørsmål: (1) Var Jesus Kristus guddommelig? (2) Var Mormons bok sann? (3) Var Joseph Smith gjenoprettelsens profet?

Mens jeg ba oppriktig den kvelden, bekreftet Ånden for meg at svaret på alle tre var ja. Jeg forsto også at nesten hver eneste beslutning jeg kom til å ta resten av livet, ville være basert på svarene på disse tre spørsmålene. Jeg innså ikke minst at tro på Herren Jesus Kristus var avgjørende. Når jeg tenker tilbake, innser jeg at grunnlaget for at jeg kunne motta den åndelige bekræftelsen den kvelden var på plass først og fremst på grunn av min mor. Min bror, som allerede hadde et vitnesbyrd, bestemte seg for å reise på misjon, og fikk til slutt fars støtte.

Åndelig veiledning mottas når den trengs, i Herrens beleilige tid og ifølge hans vilje.³ Mormons bok: Et annet testamente om Jesus Kristus er et utmerket eksempel. Jeg så nylig en førsteutgave av Mormons bok. Joseph Smith fullførte oversettelsen da han var 23 år gammel. Vi vet noe om prosessen og hjelpemidlene han brukte under denne oversettelsen. I denne første 1830-utgaven skrev Joseph et kort forord, hvor han enkelt og tydelig erklærte at den var oversatt "ved Guds gave og kraft".⁴ Hva med hjelpemidlene til oversettelsen – urim og tummim og seersteinene? Var de nødvendige, eller var de som støttehjul på en sykkel til Joseph kunne utøve den nødvendige tro til å motta mer direkte åpenbaring?⁵

Akkurat som repetisjon og konsekvent innsats er nødvendig for å utvikle fysisk eller psykisk kapasitet, er det også i åndelige saker. Husk at profeten Joseph fikk besøk av samme person, Moroni, med nøyaktig samme budskap fire ganger som forberedelse til å motta platene. Jeg tror ukentlig deltagelse i hellige nadverdsmøter har åndelige konsekvenser vi ikke fullt ut forstår. Regelmessig fordypelse i Skriftene – istedenfor å lese dem fra tid til annen – kan erstatte en overfladisk forståelse med en storslagen, livsendrende forsterkning av vår tro.

Tro er et kraftens prinsipp. La meg illustrere: Da jeg var ung misjonær, ga en fremragende misjonspresident⁶ meg en dyptgående innføring i Skriftenes beretning i Lukas 8 om kvinnen som hadde hatt blødninger i 12 år, og hadde brukt alt hun eide på leger som ikke kunne helbrede henne. Den dag i dag er dette fortsatt et av mine favorittskriftsteder.

Dere husker sikkert at hun trodde at hvis hun bare kunne røre ved kanten av Frelserens kappe, ville hun bli helbredet. Da hun gjorde det, ble hun umiddelbart helbredet. Frelseren, som gikk sammen med sine disipler, sa: "Hvem rørte ved meg?"

Peter svarte at alle som gikk sammen, trykket seg mot ham.

"Men Jesus sa: Noen rørte ved meg, for jeg kjente at en kraft gikk ut fra meg."

Roten til ordet for *virtue* [engelsk for dyd] kan like gjerne oversettes med "kraft". På spansk og portugisisk [og norsk] er det oversatt som "kraft". Men uansett så ikke Frelseren henne. Han hadde ikke fokusert på behovet hennes. Troen hennes var imidlertid så stor at det å røre ved kanten av kappen var nok til å motta Guds Sønnns helbredende kraft.

Frelseren sa til henne: "Datter, din tro har frelst deg. Gå bort i fred!"⁷

Jeg har tenkt på denne beretningen hele mitt voksne liv. Jeg vet at våre personlige bønner og påkallelser til en kjærlig Fader i himmelen i Jesu Kristi navn kan gi oss velsignelser som er større enn vi kan fatte. Troens grunnvoll, den slags tro denne kvinnen viste, skulle være vårt hjertes største ønske.

Men troens første grunnvoll, selv med åndelig bekreftelse, betyr ikke at vi ikke vil møte utfordringer. Omvendelse til evangeliet betyr ikke at alle våre problemer vil bli løst.

Kirkens tidlige historie og nedtegnede åpenbaringer i Lære og pakter inneholder gode eksempler på å etablere troens grunnvoll og å takle de omskiftninger og utfordringer som alle opplever.

Ferdigstillingen av Kirtland tempel var grunnleggende for hele Kirken. Den ble ledsaget av åndelige

tilkjennevisninger, åpenbaring av doktriner og gjengivelsen av viktige nøkler for den videre etableringen av Kirken. I likhet med oldtidens apostler på pinsefestens dag, hadde mange medlemmer fantastiske åndelige opplevelser i forbindelse med innvielsen av Kirtland tempel.⁸ Men som i vårt eget liv, betydde ikke dette at de ikke kom til å oppleve utfordringer eller vanskeligheter fremover i tid. Lite visste disse tidlige medlemmer om at de skulle oppleve en finanskriser – panikkåret 1837 – som skulle sette deres sjel på prøve.⁹

Eldste Parley P. Pratt, en av gjenopprettelsens store ledere, opplevde et eksempel på utfordringene knyttet til denne finanskrisen. Han var et av de opprinnelige medlemmene av De tolv apostlers quorum. I begynnelsen av 1837 døde hans kjære hustru Thankful etter å ha født deres første barn. Parley og Thankful hadde vært gift i nesten

10 år, og hennes død opplevdes som knusende for ham.

Noen måneder senere opplevde eldste Pratt en av de vanskeligste periodene Kirken har vært gjennom. Midt i den nasjonale krisen oppsto det splid og strid i Kirtland som følge av lokale økonomiske problemer – blant annet eien- domsspekulasjoner og vanskeligheter i en finansinstitusjon grunnlagt av Joseph Smith og andre medlemmer av Kirken. Kirkens ledere tok ikke alltid kloke timelige avgjørelser i sitt eget liv. Parley led betydelige økonomiske tap, og var en tid misfornøyd med profeten Joseph.¹⁰ Han skrev en sviende kritikk av Joseph

og talte ham midt imot fra talerstolen. Samtidig sa Parley at han fortsatt trodde på Mormons bok og Lære og pakter.¹¹

Eldste Pratt hadde mistet sin hustru, sin eiendom og sitt hjem. Uten å si noe til Joseph, dro Parley til Missouri. På veien dit møtte han uventet apostlene Thomas B. Marsh og David Patten som var på vei hjem til Kirtland. De følte stort behov for å gjenopprette harmonien i quorumet, og overtalte Parley til å bli med dem hjem. Han innså at ingen hadde tapt mer enn Joseph Smith og hans familie.

Parley oppsøkte profeten, gråt og innrømmet at det han hadde gjort,

var galt. I månedene etter sin hustru Thankfuls død hadde Parley vært “under en mørk sky”, og hadde blitt overveldet av frykt og frustrasjon.¹² Joseph visste hva det ville si å kjempe med motgang og fristelse, og tilga Parley oppriktig, ba for ham og velsignet ham.¹³ Parley og andre som holdt seg trofaste, fikk nytte av utfordringene i Kirtland. De gikk frem i visdom og ble mer edle og dydige. Opplevelsen ble en del av grunnvollen for deres tro.

Motgang skulle ikke anses som enten unåde fra Herren eller at han trekker tilbake sine velsignelser. Motsetning i alle ting er en del av luterens ild for å forberede oss på en evig celestial fremtid.¹⁴ Da profeten Joseph satt i Liberty fengsel, beskrev Herrens ord til ham alle slags utfordringer – herunder prøvelser og falske anklager – og konkluderer:

“Om helvetes kjeper åpner seg på vidt gap for å sluke deg, så vit da, min sønn, at alle disse ting skal gi deg erfaring og være til ditt gode.

Menneskesønnen har gjennomgått mer enn alt dette. Er du større enn ham?”¹⁵

I denne instruksjonen til Joseph Smith gjorde Herren det også klart at hans dager var talte, og ikke ville bli avkortet. Herren konkluderte: “Frykt ikke for hva mennesket kan gjøre, for Gud skal være med deg evindeligg og alltid.”¹⁶

Hva er så velsignelsene ved tro? Hva kan troen oppnå? Listen er nesten endeløs:

Våre synder kan bli tilgitt på grunn av tro på Kristus.¹⁷

Alle som har tro, har samfunn med Den hellige ånd.¹⁸

Frelse kommer ved tro på Jesu Kristi navn.¹⁹

Vi mottar styrke ifølge vår tro på Kristus.²⁰

Ingen går inn til Herrens hvile unntatt dem som vasker sine klær i Kristi blod på grunn av sin tro.²¹

Bønner blir besvart i henhold til tro.²²

Uten tro blant menneskene kan ikke Gud utføre noe mirakel blant dem.²³

Til slutt er vår tro på Jesus Kristus den nødvendige grunnvullen for vår evige frelse og opphøyelse. Som Helaman underviste sine sønner: "Husk, ja, husk at det er på vår Forløseres klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll... en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle."²⁴

Jeg er takknemlig for den befestning av troens grunnvoll som har kommet under denne konferansen. Min bønn er at vi må gjøre de ofre og ha den ydmykhet som trengs for å styrke grunnvullen for vår tro på Herren Jesus Kristus. Jeg bærer mitt sikre vitnesbyrd om ham, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Malcolm Gladwell, *Outliers: The Story of Success* (2008), 40. Han siterer nevrologen Daniel Levitin.
2. Nekrolog over Bryant Hinckley Wadsworth, *Deseret News*, 15. januar 2017,

legacy.com/obituaries/deseretnews.

3. Se 2 Nephi 28:30. Vi mottar ikke en fullstendig kunnskap om saken eller alle prinsippene knyttet til den. De kommer når de trengs, linje på linje og bud på bud.
4. I den første utgaven av Mormons bok, som ble trykt i 1830, skrev profeten Joseph Smith: "Jeg vil informere deg om at jeg oversatte ved Guds gave og kraft" (se forordet til Mormons bok [1830]). Senere utgaver av Mormons bok har en lignende uttalelse: "Platene ble levert til Joseph Smith, som oversatte dem ved Guds gave og kraft" (se innledningen til Mormons bok [2013]).
5. Orson Pratt husket at han hadde vært tilstede ved mange anledninger når Joseph Smith oversatte Det nye testamente, og hadde lurt på hvorfor han ikke hadde brukt et hjelpemiddel i denne prosessen. "Som om han leste tankene hans, så Joseph opp og forklarte at Herren ga ham urim og tummim den gangen han var uerfaren med inspirasjonens ånd. Men nå hadde han kommet så langt at han forsto hvordan Ånden virket, og trengte ingen assistanse av dette hjelpemiddelet" ("Two Days' Meeting at Brigham City, June 27 and 28, 1874", *Millennial Star*, 11. aug. 1874, 499; se også Richard E. Turley jr., Robin S. Jensen og Mark Ashurst-McGee, "Seeren Joseph", *Liahona*, okt. 2015, 10–17).
6. Misjonspresidenten var eldste Marion D. Hanks, som også var generalautoritet.
7. Se Lukas 8:43–48.
8. Se Apostlenes gjerninger 2.
9. Se Mosiah 2:36–37; se også Henry B.

Eyring, "Åndelig forberedelse: Begynn tidlig og vær standhaftig", *Liahona*, nov. 2005, 38: "Livets store prøve er altså å se om vi vil lytte til og adlyde Guds bud, selv når det stormer rundt oss. Det handler ikke om å utholde stormer, men å velge det rette mens de raser. Livets tragedie er å ikke bestå denne prøven, og dermed ikke få vende tilbake til vårt himmelske hjem i herlighet."

10. Se Terry L. Givens og Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), 91–98; bokens innledning og innledningen til del 5, *The Joseph Smith Papers, dokumenter, bind 5: Oktober 1835–januar 1838*, red. Brent M. Rogers og andre (2017), xxviii–xxxii, 285–93.
11. Se "Letter from Parley P. Pratt, 23 May 1837", i *The Joseph Smith Papers, dokumenter, bind 5: oktober 1835–januar 1838*, 386–91.
12. Se "History of John Taylor by Himself", 15, i *Histories of the Twelve, 1856–1858, 1861*, Kirkehistorisk bibliotek; Givens og Grow, *Parley P. Pratt*, 101–2.
13. Se *The Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jr. (1874), 183–84.
14. Se 2 Nephi 2:11.
15. Lære og pakter 122:7–8.
16. Lære og pakter 122:9.
17. Se Enos 1:5–8.
18. Se Jarom 1:4.
19. Se Moroni 7:26, 38.
20. Se Alma 14:26.
21. Se 3 Nephi 27:19.
22. Se Moroni 7:26.
23. Se Ether 12:12.
24. Helaman 5:12.

Gjør konferansen til en del av livet

Overvei å bruke noen av disse aktivitetene og spørsmålene som utgangspunkt for personlig studium eller studium i familien.

For barn

- Side 86: President Thomas S. Monson ber oss om å lese Mormons bok hver dag og lover at “Den hellige ånd [vill] tilkjenne deg at den er sann”. I tillegg til ditt eget studium kan du gjøre det til en vane å studere Mormons bok daglig sammen med din familie. Du kan også rollespille scener eller spille spill for å hjelpe deg å huske viktige vers og historier. Gå til friends.lds.org og se i *Liahona* fra 2016 for å finne historier fra Mormons bok, lesedia-grammer og mer.
- Side 117: Eldste Gary E. Stevenson fortalte hvordan hans far lyttet til Den hellige ånd og reddet ham fra en slange. Spør foreldrene dine om dere kan ha en familiediskusjon angående dette spørsmålet: Hvordan hjelper Den hellige ånd deg? Fortell om tilfeller der Den hellige ånd har advart, trøstet eller vitnet for deg.

Du kan også skrive dem ned og lage en bok.

- Side 87: Søster Joy D. Jones understreket at du kan forberede deg til å inngå hellige pakter senere ved å lære å holde løfter nå. Sett et mål og lov å arbeide for å nå det. Be en venn om å følge med og passe på at du holder løftet ditt.
- Side 90: Eldste Yoon Hwan Cho delte et råd fra sin far: “Ikke se deg rundt, se opp!” Noen ganger blir vi distraheret og glemmer å fokusere på vår himmelske Fader og Jesus Kristus. Så minn deg selv på å se opp! Du kan henge opp et bilde av Jesus på rommet ditt. Gå ut og se på himmelen. Bruk en stille stund hver dag til å tenke på vår himmelske Fader og Jesus og føle Ånden.

For ungdom

- Side 93 og 117: Har du spurt deg selv: Hvordan kan jeg alltid ha Den

hellige ånd med meg? Hvordan kan jeg gjenkjenne Den hellige ånd? Hvordan hjelper Den hellige ånd meg? Eldste Ronald A. Rasband og eldste Gary E. Stevenson besvarte disse og mange andre spørsmål. “Vi har det hellige ansvar å lære å gjenkjenne hans innflytelse i vårt liv og handle deretter”, sa eldste Rasband. Hvordan kan du ta dette ansvaret?

- Side 33: Eldste Ulisses Soares siterte deler av GUFs tema: “Be i tro, uten å tvile. For den som tviler, ligner en bølge på havet, som drives og kastes av vinden” (Jakobs brev 1:6). Hvordan holder du deg fra å tvile? Begynn med å styrke din tro på Jesus Kristus. Studer mer om ham. Husk de gangene du har følt Hans kjærlighet og fred.
- Side 86 og 9: President Thomas S. Monson sa til oss, “Hvis du ikke leser Mormons bok hver dag, ber jeg deg om å gjøre det.” Og søster Carol F. McConkie spurte: “Legger vi til side telefonen, den uendelige listen over gjøremål, og verdens bekymringer? Bønn, skriftstudium og å adlyde Guds ord innbyr hans rensende og helbredende kjærlighet inn i vår sjel.” Sett av tid hver dag

til å lese Mormons bok og sett en påminnelse i kalenderen eller på telefonen.

For unge voksne

- Side 62: Hvilke mål har du for ditt liv? Mål for din karriere, familie, og til og med sport og hobbyer er bra, men “våre største og mest overordnede mål skulle passe inn i vår himmelske Faders evige plan”, underviste eldste M. Russell Ballard. Hvordan samsvarer dine planer med vår himmelske Faders plan for deg? Hvordan kan du bli mer fokusert på målet å leve sammen med vår himmelske Fader og Jesus Kristus for evig?
- Side 39: Tidligere i år ba president Russell M. Nelson unge voksne om å “vie en del av [sin] tid hver uke til å studere *alt* Jesus sa og gjorde slik det står i [standardverkene]” (“Profeter, lederskap, og guddommelig lov” [verdensomspennende andakt for unge voksne, 8. jan. 2017], broadcasts.lds.org). Han gjentok denne oppfordringen på general-konferansen som ett av fire nøkkel-elementer for å trekke Frelserens kraft inn i vårt liv. Studér president Nelsons tale for å lære hvordan du kan få tilgang til “tilstrekkelig kraft til å takle vår tids byrder, hindringer og fristelser.”
- Side 100 og 26: Vil du ha et veikart for livet ditt? Eldste Dallin H. Oaks underviste, “Fordi vi har sannheten om Guddommen og vårt forhold til dem, hensikten med livet og hva vår evige fremtid består i, har vi det ypperste veikart og den beste forsikring for vår reise gjennom jordelivet.” Både han og eldste Weatherford T. Clayton underviste at kunnskap om frelsesplanen kan hjelpe oss i våre utfordringer i dag. Studér deres

budskap og spør vår himmelske Fader om hvordan evige sannheter kan være et veikart i ditt liv.

- Side 104: Frykt kan motivere, men president Dieter F. Uchtdorf underviste at frykt “vil aldri forandre oss til mennesker som elsker det som er rett, og som ønsker å adlyde vår himmelske Fader.” Hvordan kan Kristi rene kjærlighet være “en guddommelig utpekt motgift” til din frykt?

For voksne

- Side 86: Når vi med bønn studerer og grunner på Mormons bok hver dag, sa president Monson, “vil vi være i stand til å høre Åndens røst, motstå fristelse, overvinne tvil og frykt, og å motta himmelens hjelp i vårt liv.” Sett et mål om å lese Mormons bok hver dag for deg selv og som familie.
- Side 39: Ta del i utfordringen som president Russell M. Nelson ga unge voksne (se ovenfor “For unge voksne”). Hvordan kan du tilpasse denne utfordringen til deg selv og til din familie? Drøft velsignelsene som kommer ved å lære mer om Frelseren.

- Side 93 og 117: Når du leser talene av eldste Ronald A. Rasband og eldste Gary E. Stevenson, se etter måter du alltid kan ha Ånden og hvordan Ånden hjelper deg. Identifiser måter du kan øke Hans innflytelse i ditt liv på.
- Side 39 og 62: President Russell M. Nelson og eldste M. Russell Ballard oppfordret medlemmer til å studere “Den levende Kristus – apostlenes vitnesbyrd” (se innsiden av omslags-siden foran). Eldste Ballard sa, “Ha et eksemplar der dere kan se det, og ta dere tid til å vurdere hvert av utsagnene som finnes i dette inspirerte vitnesbyrde om Kristus.” Les “Den levende Kristus” som familie og drøft det dere lærer.
- Side 127 og 97: Eldste Quentin L. Cook underviste at vår grunnvoll av tro “bygges sakte – ett lag, én opplevelse, én utfordring, ett tilbakeslag og ett fremskritt om gangen.” Eldste Whitney Clayton sa, “Det å få til daglige vaner som viser tro er den beste måten å styrke oss mot livets vanskeligheter på, uansett hva de måtte være. Hva kan du gjøre hver dag for å styrke din grunnvoll av tro? ■

Fortegnelse over historier

Disse utvalgte historiene fra generalkonferansen kan brukes i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

Taler	Historie
Neil L. Andersen	(58) President David O. McKay ser Frelseren og dem "som har overvunnet verden", i et syn. Eldste Bruce D. Porter lider av en nyresykdom men overviner verden gjennom sin kjærlighet til Frelseren.
David A. Bednar	(67) David A. Bednar hjelper en skuffet hjemvendt misjonær.
Mark A. Bragg	(36) Brannmenn redder malerier av Jesus Kristus fra et brennende stavssenter.
M. Joseph Brough	(23) M. Joseph Broughs far hører klok veiledning fra sin mor. Som ung mann søker M. Joseph Brough vår himmelske Faders vilje mens han forbereder seg til å gi bort hunden sin. M. Joseph Brough lærer i templet at vår himmelske Fader bryr seg om ham.
Linda K. Burton	(12) Etter at hennes mann er blitt lam, forsørger Drusilla Hendricks sin familie. En hjelpeforeningspresident tjener andre mens hun kjemper med kreft.
Gérald Caussé	(75) På grunn av Seminar blir 30 år gamle Gérald Caussé forfremmet. Menighetens medlemmer finner måter en ung mann kan yte tjeneste på.
Yoon Hwan Choi	(90) Yoon Hwan Chois far underviser ham, "Ikke se deg rundt, se opp." Sunbeam Choi ble velsignet mens hans foreldre var på misjon. Yoon Hwan Chois kall til De sytti betyr mindre tid til familien, men hans sønn er glad fordi de "er en evig familie."
L. Whitney Clayton	(97) En ung biskop råder bekymrede medlemmer av menigheten til å engasjere seg i grunnleggende troshandlinger.
Weatherford T. Clayton	(26) Weatherford T. Clayton ser den glede et nyfødt barn gir sin mor. Etter at moren deres dør, finner to døtre trøst gjennom sin tro på Frelseren.
Quentin L. Cook	(127) Quentin L. Cooks fireårige sønn "kan gjøre alt nå". Som ung mann mottar Quentin L. Cook en åndelig bekreftelse på det gjengitte evangelium. Ved å forbli trofast til tross for motgang, øker Parley P. Pratt i visdom og dyd.
Bonnie H. Cordon	(6) Bonnie H. Cordons unge barnebarn ber om å lese flere skriftsteder. Den fred hun føler fra sin mors bønn gir Bonnie H. Cordon mot til å stole på Herren. Ved å tjene andre får en kreftpasient styrke og mot til å utholde sykdommen.
Valeri V. Córdón	(55) Som ung mann ser Valeri V. Córdón at familien hans blir velsignet fordi de betaler tiende.
Joaquin E. Costa	(112) Mens han tar misjonærleksjonene, ydmyker Joaquin E. Costa seg og ser på omvendelse som veien til vekst og glede.
Henry B. Eyring	(15) Ydmyke medlemmer i Østerrike lar Den hellige ånd opplyse skuret der de holder nadverdsmøte. Den hellige ånd lar Henry B. Eyring se sin ustyrlige unge sønn slik som Gud ser ham. (19) Selv den beste teknologi er ingen erstatning for personlig åpenbaring. (82) Henry B. Eyring stoler på løftet om at Ånden vil dvele i hans hjerte og at engler vil holde ham oppe når han utfører prestedømtjeneste.
C. Scott Grow	(121) C. Scott Grow's foreldre og svigerforeldre er på misjon. C. Scott Grow vitner om eldste Neal A. Maxwells åndelige foredling.
Joy D. Jones	(87) En storebror holder sitt løfte til foreldrene om å ikke erte sin fem år gamle søster.
Carol F. McConkie	(9) En 13-årig klassepresident for bikubepiker i Ghana hjelper sine venner med husarbeidet slik at de kan komme til kirken.
Russell M. Nelson	(39) En laurbærpике holder sitt løfte om å delta på et Hjelpeforeningsmøte i staven til tross for at hun blir diskvalifisert fra en delstatskonkurranse.
S. Mark Palmer	(114) Som misjonspresident lærer president S. Mark Palmer å "se på" misjonærer og elske dem slik Faderen og Sønnen elsker dem.
Ronald A. Rasband	(93) Som heltidsmisjonær bruker Ronald A. Rasband foten sin for å hindre at en dør lukkes. Eldste Ronald A. Rasband føler seg tilskyndet til å besøke og velsigne Kirkens medlemmer i Ecuador etter at det hadde vært et jordskjelv der. Som misjonspresident oppfordrer Ronald A. Rasband misjonærene til å handle på den første tilskyndelsen.
Dale G. Renlund	(29) I <i>Les Misérables</i> motiverer en biskops medfølelse Jean Valjean til å forandre sitt liv. Som tenåring i Europa blir Dale G. Renlund mobbet og forfulgt.
Gary B. Sabin	(52) En speider tilbringer en natt ute i kulden. En oppblåsbar boksesekk spretter tilbake fordi "han reiser seg opp innvendig." Gary B. Sabin far underviser to skipskamerater som er imponert over hans eksempel på rettferdighet.
Ulisses Soares	(33) En heltidsmisjonær fornyer sin forpliktelse til å flittig tjene Gud etter at han får vite at hans søster er død.
Gary E. Stevenson	(117) Gary E. Stevenson er imponert over en ni år gammel gutts leksjon på familiens hjemmeaften. En tilskyndelse holder unge Gary E. Stevenson trygg fra en klapperslange. En misjonspresidents tilskyndelse holder misjonærer trygge under et jordskjelv i Japan. Familiemedlemmer mottar trøst fra Den hellige ånd etter en tragisk bilulykke.
Dieter F. Uchtdorf	(104) Dieter F. Uchtdorf gleder seg over ferdigstillingen av Madrid Spania tempel til tross for at han ikke ble invitert til innvielsen. President James E. Faust forteller Dieter F. Uchtdorf at han ikke må "inhalere" ros fra Kirkens medlemmer. President J. Reuben Clark jr. råder nye ledere til å følge regel nummer seks. En tidligere stavspresident melder seg frivillig til å gjøre rent etter hestene i byens parade.

Eldste Taylor G. Godoy

Generalautoritet-sytti

Etter å ha arbeidet i flere år, befant eldste Taylor G. Godoy seg ved et veiskille.

Han arbeidet som tannlege, hadde startet en praksis og så for seg en fremtid innen undervisning i odontologi. En avholdt og betrodd prestedømsleder inviterte ham imidlertid til å arbeide for Seminar og Institutt.

Å forlate en gryende karriere var et interessant valg for den unge tannlegen, som ble oppholdt som generalautoritet-sytti 1. april 2017. Mange av kollegene hans lurte på hvordan han kunne forlate yrket.

“Men jeg visste at det var det rette valget”, sa han. Den slags trofast visshet kjennetegner denne konvertitten til Kirken. Å hjelpe andre å oppdage og bli glad i evangeliet har vist seg å være en skjellsettende anledning og velsignelse.

I løpet av sin karriere i Kirkens skoleverk arbeidet eldste Godoy som Institutt-lærer, koordinator, lokal leder og landsleder. Inntil nylig var han områdeleder for Seminar og Institutt i Syd-Amerika nordvest.

Taylor Guillermo Godoy Atanacio ble født i Lima, Peru i 1968, sønn av Taylor Godoy og Adalzahinda Atanacio. Hans far døde da eldste Godoy var en ung gutt, og hans kjære stefar, Elias Rebaza, oppdro ham. Eldste Godoy sluttet seg til Kirken da han var 17 år.

Etter å ha virket i Peru Lima nord misjon, vendte han tilbake til hjembyen Arequipa. Der utviklet han et vennskap med en ung kvinne som het Carol Pacheco. De to konvertittene ble viet i Lima Peru tempel 31. mai 1994. De har to barn.

Eldste Godoy mottok en bachelorgrad i odontologi fra det katolske universitetet i Santa Maria i 1993 og mastergrad i ledelse fra det tekniske universitetet i Madrid i 2006.

Han har virket som biskop, høyrådsmedlem, stavsprezident, områdeleder for informasjon og samfunnskontakt, og områdesytti. ■

Eldste Joni L. Koch

Generalautoritet-sytti

Eldste Joni Luiz Koch fra Brasil er medlem av Kirken i andre generasjon. Hans foreldre, Luiz og Etelca Gascho Koch, besøkte en rekke lokale kirker i de tidlige årene av sitt ekteskap for å finne åndelig sannhet.

Noen timer etter at hans mor hadde holdt en inderlig bønn og lovet å følge Gud, kom misjonærene på foreldrenes dør. Etter mindre enn seks måneder ble de døpt.

Eldste Koch ble født i 1962 og vokste opp i Joinville i Santa Catarina, Brasil. Innflytelse fra ledere i Kirken, som for eksempel en entusiastisk Primær-lærer, en faderlig biskop og en tapper stavsprezident, hjalp ham å forplikte seg til å etterleve evangeliet.

Etter å ha fullført en heltidsmisjon i Brasil São Paulo nord misjon, studerte eldste Koch statistikk ved Brigham Young University i Provo, Utah. “På en reise hjem til Brasil besøkte jeg menigheten til en venn, der jeg møtte min fremtidige hustru”, sier eldste Koch. “Hun kom bort til meg og spurte meg om jeg var gift.” Etter en åtte måneder lang forlovelsestid – og bare 15 dager hvor de faktisk var sammen – ble han viet til Liliane Michele Ludwig i São Paulo Brasil tempel 26. april 1988. De har to barn.

Etter å ha fullført sine studier ved BYU og gjort seg fortjent til en mastergrad i bedriftsledelse, arbeidet eldste Koch innen internasjonal logistikk. I løpet av 25 år arbeidet han for en rekke selskaper før han ble kalt til heltidstjeneste for Kirken.

Eldste Koch har vært biskop, stavsprezident og områdesytti. Han var president for Mosambik Maputo misjon da han ble kalt som generalautoritet-sytti.

“Mitt vitnesbyrd utviklet seg gradvis over tid gjennom åndelige opplevelser jeg fikk ved å etterleve evangeliet”, sier eldste Koch. “Mormons bok er et av de viktigste elementene i styrken av mitt vitnesbyrd om vår Herre Jesus Kristus, hans kirke og profeten Joseph Smith.” ■

Eldste Adilson de Paula Parrella

Generalautoritet-sytti

Da eldste Adilson de Paula Parrella var åtte år gammel, begynte misjonærene å undervise familien hans om profeten Joseph Smith og evangeliets gjengivelse.

“Selv som barn var jeg ikke i tvil om at Joseph Smith virkelig hadde sett Gud og Jesus Kristus”, sier eldste Parrella, som ble oppholdt som generalautoritet-sytti 1. april 2017. “Fra da av har jeg aldri tvilt på det.”

Eldste Parrella ble født i Guarujá ved Atlanterhavskysten i nærheten av São Paulo i Brasil i 1962, sønn av Fioravante og Vany de Paula Parrella.

Begge hans to eldre brødre har vært på misjon. Deres eksempel og eksemplet til en kjærlig biskop, Angelino Borges de Freitas, som lærte ham å utøve Det aronske prestedømme, utløste et ønske i ham om å reise på heltidsmisjon. Misjonærtjenesten forsterket hans tro på “en levende Gud og hans Sønn, og at vi alle er Guds barn”.

Etter å ha tjenestegjort i Porto Alegre Brasil misjon, studerte eldste Parrella ved Brigham Young University i Provo, Utah, hvor han mottok en bachelorgrad i kommunikasjon og en mastergrad i bedriftsledelse. Han arbeidet som administrerende direktør for Kodak Polychrome Graphics og som partner i Korn Ferry International. Inntil nylig var han partner i Caldwell Partners.

Han ble viet til Elaine Finholdt i São Paulo Brasil tempel i desember 1988. De har fem sønner.

Eldste Parrella har vært grenspresident, biskop, høyrådsmedlem, rådgiver i et stavspreidentskap, områdesytti og president for Brasil Belo Horizonte misjon fra 2009 til 2012.

Helt siden han møtte misjonærene, har livet hans vært en reise for å forstå følelsen han opplevde som åtteåring. Å gå i kirken, fortsette å lære av Guds ord og prøve å etterleve budene, har bidratt til å utvide hans perspektiv fra det glimtet av sannheten han fikk som barn. “Dette er virkelig Guds rike på jorden”, sier han. ■

Eldste John C. Pingree jr.

Generalautoritet-sytti

Mitt vitnesbyrd har utviklet seg over tid, litt etter litt, ved å motta svar på bønn, føle Ånden mens jeg har lest Skriftene, omvendt meg og utført tjeneste for Herren”, sier eldste John C. Pingree jr., som ble oppholdt som generalautoritet-sytti 1. april 2017.

Han ble født i Salt Lake City, Utah i 1966, sønn av Carmen og John C. Pingree sr., og sier at foreldrenes plikttroskap har bidratt til å forme hans liv.

“Dagen etter at jeg ble født, skrev far et brev til meg”, sier eldste Pingree. “Han sparte på dette brevet, og senere, da jeg reiste på heltidsmisjon, sendte han det til meg. Brevet inneholdt flere sider av hans vitnesbyrd og lærdommer han ønsket at jeg skulle få i løpet av livet. Da jeg leste det, vitnet Ånden for meg at det jeg hadde lært av mine foreldre om det gjengitte evangelium, var sant.”

Eldste Pingree virket i Massachusetts Boston spansktalende misjon.

Han mottok grader i engelsk og statsvitenskap fra University of Utah og en mastergrad i bedriftsledelse fra Harvard Business School. Han giftet seg med Anne Pugsley i mars 1990, og de har fem barn.

Mye av hans yrkesliv dreide seg om å hjelpe andre. Han var leder for en medisinsk humanitær hjelpeorganisasjon og nestleder i to helseomsorgsbedrifter.

Han var president for Texas Houston misjon fra 2011 til 2014, og har vært områdesytti, stavspreidentskap, biskop, eldstenes quorumpresident og Institutt- og Seminar-lærer.

“Herren sier: ‘Hvis du ønsker det, skal du bli et redskap til å gjøre mye godt i denne generasjon’ (L&P 11:8)”, sier eldste Pingree. “Til meg sier Herren: ‘Jeg kan bruke deg til å gjøre noe godt i andre menneskers liv, hvis du vil la meg.’ Hvis vi ser etter muligheter, vil vår himmelske Fader bruke oss til å velsigne andre.” ■

Eldste Brian K. Taylor

Generalautoritet-sytti

Brian King Taylor ble oppholdt som generalautoritet-sytti 1. april 2017.

Eldste Taylor ble født i Ogden, Utah i 1964, sønn av Lowell Moon og Marie King Taylor. Han vokste opp i Kaysville ikke langt unna, som den fjerde i en familie med fem barn som elsket fiske og sport.

Hans eldre bror Craig hadde basketballstipend ved Utah State University i Logan, Utah, og prøvde å avgjøre om han skulle reise på misjon eller fortsette sin basketballkarriere.

“En kveld under middagen sa jeg [til ham]: ‘Hvis du reiser på misjon, reiser jeg også’”, forteller eldste Taylor. Begge brødrene endte med å reise, og eldste Taylor dro til Spania Sevilla misjon.

Før sin misjon spilte eldste Taylor på Brigham Young Universitys basketball fra 1982 til 1984 sammen med Devin G. Durrant, som for tiden er medlem av Søndagsskolens generalpresidentskap.

Han møtte også sin fremtidige hustru, Jill Featherstone, ved BYU. Hun var lærer i klassen for evangeliets lære i studentmenigheten sin. Etter oppfordring fra sin bror, besøkte eldste Taylor klassen hennes og møtte henne. En romanse blomstret, og de ble viet i Salt Lake tempel 30. april 1987. De har syv barn.

Søster Taylor er den eneste datteren blant emeritusgeneralautoritet eldste Vaughn J. Featherstone og søster Merlene Featherstones syv barn. “De var svært imøtekommende og vennlige”, sier eldste Taylor om sin svigerfamilie. “Jeg følte meg umiddelbart elsket.”

Med en bachelorgrad fra BYU, har eldste Taylor bygget opp en rekke foretak, blant annet et selskap som utviklet programvare for å koordinere nødsamtaler mellom de offentlige nødetatene.

Han har vært Institutt-lærer, høyrådsmedlem, Unge menns president, stavsresident og, da han ble kalt til De sytti, president for Texas Dallas misjon. ■

Eldste Taniela B. Wakolo

Generalautoritet-sytti

Eldste Taniela Biu Wakolo har viet hver eneste dag av sitt liv siden han ble døpt i mars 1994, til å tjene Herren.

Eldste Wakolo ble født i 1967 på den lille øya Lomaloma, Lau, Fiji, sønn av Taniela Vosa og Temalesi Buadromo Wakolo, som det yngste av seks barn. “Jeg vokste opp i et svært beskjedent hjem, men vi var rike i form av den kjærligheten vi hadde til hverandre,” sier han.

Tolv år gammel forlot eldste Wakolo sine foreldres hjem for å gå på kostskole sammen med mer enn 500 unge menn i alderen 12 til 19 år. “Det var en god opplæringsarena for meg”, sier han. “Det var der jeg lærte selvdisciplin.”

Han gikk på stevnemøter med Anita Herberta Moimoi, en ny konvertitt, i mer enn et år. De giftet seg i Suva på Fiji 22. august 1987.

Omvendelsen til evangeliet kom ikke over natten for eldste Wakolo, og de første åtte årene av parets ekteskap, møtte han mange misjonærer. “Jeg gjennomførte [misjonær]diskusjonene fire ganger på åtte år,” sa han. “Jeg har 24 misjonærer.”

Det var et enkelt spørsmål fra en av disse misjonærene om Kirkens navn som fikk ham til å ombestemme seg med hensyn til dåp. “Kirken må være oppkalt etter sin eier”, sa han. “Det gjorde utslaget for meg.”

Eldste Wakolo og hans hustru ble beseglet i Nuku'alofa Tonga tempel i 1995. De har to barn.

Tjenestemuligheter fulgte kort tid etter hans dåp. To uker etter dåpen ble han kalt til Unge menns presidentskap i menigheten og til å undervise i Seminar sammen med sin hustru. Etter mindre enn et år tok han imot kallet som grenspresident. Han virket senere som rådgiver i et stavspresidentskap, stavspresident og områdesytti. Da han ble kalt som generalautoritet-sytti, presiderte han over Arkansas Little Rock misjon.

Eldste Wakolo studerte ledelse og offentlig administrasjon, og mottok en mastergrad i ledelse. Inntil nylig var han leder ved Kirkens servicesenter på Fiji. ■

Jean B. Bingham

Hjelpeforeningens generalpresident

Etter å ha bodd flere steder i USA, forstår søster Jean B. Bingham hvordan evangeliet gir en stabil innflytelse når omgivelsene forandrer seg.

Hun ble født i Provo, Utah i 1952, datter av Robert og Edith Joy Barrus, og vokste opp sammen med seks søstre og to brødre. Hun gikk på barneskolen i Texas og Minnesota, og fullførte videregående skole i New Jersey. Hun og søsknene var de eneste medlemmene av Kirken på skolen før de flyttet til New Jersey, hvor hun ble henrykt da hun fant ut at en jente fra hennes nye menighet gikk i klassen hennes.

Etter at hun og Bruce Bingham ble viet i Provo Utah tempel 22. desember 1972, flyttet de til Illinois for at han skulle fortsette sine studier.

Bror og søster Bingham fikk to barn, og andre som de har hatt i fosterhjem, betrakter de som sine egne. Hun mottok en universitetsgrad i familieliv, og mens deres yngste barn gikk på videregående skole, gjenoptok hun studiene og mottok en mastergrad i pedagogikk.

Søster Bingham's første kall i Hjelpeforeningen kom kort tid etter at hennes første barn ble født. "Jeg ble kalt til å undervise i mødreopplæring. Det var en flott mulighet til å lære av andre søstres eksempel så vel som av håndboken."

Søster Bingham reiste mye i løpet av sin tjeneste som medlem av Primærs generalutvalg og som rådgiver i Primærs generalpresidentskap. Hun har sett utfordringene og velsignelsene ved å være medlem av Kirken i områder over hele verden.

Hun håper Hjelpeforeningens søstre vil se det gode i hverandre. "Det er fristende å sammenligne oss med andre, noe som virker mot sin hensikt og er det motsatte av det vår himmelske Fader ønsker for oss." Hun sier at Hjelpeforeningen hjelper hver søster å utvikle en forståelse av hvem hun er i det evige riket. "Når vi setter Jesus Kristus i sentrum av vårt liv, vet vi virkelig hvem vi er", sier hun. ■

Sharon Eubank

Førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Som nyansatt i Kirkens humanitærtjeneste, så Sharon Eubank en elendighet, sorg og smerte som gjorde det vanskelig for henne å fungere. Ved bønn begynte hun å forstå at selv om hun kunne hjelpe Herren å ta seg av hans barn, hadde hun ikke ansvaret for denne sorgen. "Jesus Kristus er ansvarlig. Han vil bære denne byrden. De er hans folk, og han hører og besvarer deres bønner." Dette svaret forandret hennes evne til å strekke seg ut og tjene.

Som leder for Kirkens veldedighetstjeneste – Kirkens humanitærorganisasjon – har søster Eubank mange år senere gitt bistand og fremmet selvhjulpenhet blant de trengende over hele verden.

Selv om hun 1. april 2017 ble oppholdt som medlem av Hjelpeforeningens generalpresidentskap, vil hun fortsette som leder for Kirkens veldedighetstjeneste. Det finnes en "god forbindelse" mellom Kirkens veldedighetstjeneste og Hjelpeforeningen, der medlemmene av Hjelpeforeningens generalpresidentskap sitter i styret for Kirkens veldedighetstjeneste, forklarer hun. Hennes ansvarsoppgaver i begge organisasjonene vil styrke denne forbindelsen.

Sharon ble født i Redding, California i 1963, og er det eldste av Mark og Jean Eubanks syv barn. Søster Eubank vokste opp i Bountiful i Utah på en 4 hektar stor eiendom hvor Eubank-barna plukket aprikoser, reparerte vannspredere og hadde god tilgang til fjellene i Utah.

Søster Eubank mottok sin bachelorgrad i engelsk og historie fra Brigham Young University i Provo i Utah, og virket i Finland Helsinki misjon.

I tillegg til sitt arbeid i Kirkens velferdsavdeling, har søster Eubank arbeidet på Capitol Hill i Washington, D.C., vært medeier i en liten bedrift og bodd i Japan og Frankrike.

Hver anledning var et "steg i tro" som hjalp henne å lære ferdigheter hun bruker i dag, gjorde det mulig for henne å møte fantastiske mennesker både i og utenfor Kirken, og gjorde henne glad i og takknemlig for mange av verdens kulturer, språk og matretter. ■

Reyna I. Aburto

Annenrådgiver i Hjelpeforeningens
generalpresidentskap

Søster Reyna I. Aburto ble født i Managua, Nicaragua i 1963, datter av Noel Blanco og Delbi Cardoza. “Mor og far arbeidet alltid hardt for å kunne forsørge oss”, sier søster Aburto. “Jeg hadde en svært lykkelig barndom.”

Like over midnatt 23. desember 1972, da hun var ni år gammel, rammet et jordskjelv Managua. “Jeg ble reddet fordi det var et møbel bak meg, men bena mine satt fast.” Da naboene hørte hennes og hennes mors skrik, kom de og gravde dem frem fra det ødelagte murhuset. I ruinene fant de liket av hennes eldre bror i sengen ved siden av hennes. “Materielle eiendeler er bare midlertidige, men det viktigste er familien”, sier hun.

Da hun var 21, emigrerte søster Aburto til USA sammen med familien sin. Mens hun bodde i San Francisco i California, ble hun presentert for misjonærer, og bestemte seg for å komme til kirken. “Så snart jeg gikk inn i den bygningen, kunne jeg føle Ånden. Det var stavskonferanse, og jeg følte at hvert eneste budskap var til meg”, sier hun. Hun ble døpt i 1989.

I denne perioden møtte hun Carlos Aburto, og de ble venner. De fortsatte å korrespondere, selv da søster Aburto flyttet til Orem, Utah. De ble viet i Jordan River Utah tempel 8. mai 1993. De har tre barn.

Søster Aburto, som ble oppholdt som medlem av Hjelpeforeningens generalpresidentskap 1. april 2017, har arbeidet i oversetterbransjen i mer enn 25 år, blant annet ved Novell Inc. og Lemoine International. Hun og hennes mann eier nå et lite oversettelsesbyrå. Hun studerte produksjonsorganisering ved Central American University i Managua, Nicaragua i fire år, og mottok en universitetsgrad i informatikk fra Utah Valley State College i 1997.

Søster Aburto har hatt en rekke kall i Kirken, blant annet som medlem av Primærs generalutvalg fra 2012 til 2016. ■

Cristina B. Franco

Annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap

I ung alder lærte søster Cristina B. Franco at hvis hun hadde et spørsmål, kunne hun henvende seg til vår himmelske Fader i bønn for å få svar.

“Jeg husker at jeg kom til mor da jeg var 11 år eller så, og stilte henne et doktrinært spørsmål”, sier hun. “Hun svarte på spørsmålet mitt, men sa: ‘Du trenger ikke å ta mitt ord for det.’ Så jeg ba og spurte min himmelske Fader om det var sant.”

Bønnen ble besvart, og fra da av visste hun at hun hadde en himmelsk Fader som elsket henne og ville besvare hennes bønner.

Cristina Beatriz Fraga, som ble oppholdt som medlem av Primærs generalpresidentskap 1. april 2017, ble født i Buenos Aires, Argentina i 1958, datter av Hugo R. og Maria A. Godoy Fraga.

Da hun var tre år gammel, banket noen misjonærer på foreldrenes dør. Etter å ha studert og gått i kirken i ca åtte måneder, sluttet paret seg til Kirken og begynte å oppdra familien i evangeliet. I Primær møtte hun Rodolfo C. Franco, et barn som senere ble hennes beste venn.

Da hun var 18, flyttet søster Francos familie til Utah. På det tidspunktet visste hun og Rodolfo at de ønsket å gifte seg, men Rodolfo var pålagt å tjenestegjøre i det argentinske Forsvaret en periode. De brevvekslet, og da han avsluttet sin militærtjeneste, ble de viet i Salt Lake tempel 15. desember 1978. De har tre sønner.

Paret fulgte i fotsporene til søster Francos far, som var urmaker, og arbeidet for en klokkebutikk og urmaker i Salt Lake City i nesten 30 år.

Søster Franco har hatt mange stillinger i Kirken. Hun var medlem av Primærs generalutvalg fra 2005 til 2010, og da hun ble kalt til Primærs generalpresidentskap, virket hun sammen med sin mann som presiderer over Argentina Resistencia misjon. ■

Hjelpeforeningens formål

Hjelpeforeningen har oppdatert ordlyden i sin formålsparagraf. Den lyder nå: "Hjelpeforeningen bidrar til å forberede kvinner for det evige livs velsignelser når de øker sin tro på vår himmelske Fader og Jesus Kristus og hans forsoning, styrker enkeltpersoner, familier og hjem ved ordinanser og pakter, og samarbeider om å hjelpe de trengende."

Uttalelsen gjenspeiler ytterligere innsikt som vil hjelpe sistedagers-hellige kvinner å forstå den enkelte Hjelpeforeningens søsters guddommelige identitet, evige arbeid og hensikt. ■

Nye kall bekjentgjort

Under generalkonferansen ble det bekjentgjort at seks nye generalautoritet-syttier og et nytt generalpresidentskap for Hjelpeforeningen var kalt, og at Primærs generalpresidentskap var omorganisert.

De nye generalautoritet-syttiene er eldste Taylor G. Godoy, eldste Joni L. Koch, eldste Adilson de Paula Parrella, eldste John C. Pingree jr., eldste Brian K. Taylor og eldste Taniela B. Wakolo.

Jean B. Bingham skal virke som Hjelpeforeningens generalpresident, med Sharon Eubank som førsterådgiver

og Reyna I. Aburto som annenrådgiver. Før hun ble kalt, var søster Bingham førsterådgiver i Primærs generalpresidentskap. Bonnie H. Cordon, som var annenrådgiver i Primærs generalpresidentskap, ble bekjentgjort som den nye førsterådgiveren, med Cristina B. Franco som annenrådgiver.

Du finner biografier fra og med side 135. 36 nykaltede områdesyttier ble også bekjentgjort (se side 44). ■

Fem nye templer

President Thomas S. Monson bekjentgjorde planer om å oppføre fem nye templer i følgende byer:

Brasília , Brasil. Brasília Brasil tempel vil bli det 10. templet i Brasil, med seks templer i drift og ytterligere tre som er bekjentgjort eller under oppføring. Bortsett fra USA og Mexico, bor det flere siste-dagers-hellige (over 1,3 millioner) i Brasil enn i noe annet land. Brasil har ca 211 millioner innbyggere.

Området Stor-Manila på Filippinene. Dette templet blir det andre i Manila og det fjerde på Filippinene. Det er nesten 750 000 siste-dagers-hellige på Filippinene, som har 104 millioner innbyggere.

Nairobi, Kenya. Templet vil betjene over 30 000 medlemmer i Øst-Afrika, herunder 13 000 medlemmer i Kenya, som har 48 millioner innbyggere. Dermed vil det være åtte templer i drift, under oppføring eller bekjentgjort i Afrika.

Pocatello, Idaho. Pocatello Idaho tempel vil bli Idahos sjettempel, en delstat med ca 450 000 siste-dagers-hellige og en befolkning på 1,7 millioner.

Saratoga Springs, Utah. Dette templet kommer til å ligge i et av de raskest voksende områdene i Utah, og vil bli tempel nummer 18 i delstaten. Utah, der Kirkens hovedkvarter ligger, har 2,1 million medlemmer, og delstaten har en befolkning på rundt 3,1 million.

De fem templene som ble bekjentgjort, bringer det totale antall templer i

drift (155) og templer som er bekjentgjort eller under oppføring/renovering (27) til 182 templer over hele verden.

Siden generalkonferansen i oktober 2016 har Fort Collins Colorado tempel, Star Valley Wyoming tempel og Hartford Connecticut tempel blitt innviet, og Suva Fiji tempel har blitt gjeninnviet.

Fremtidige innvielser planlegges som angitt nedenfor:

TEMPEL	INNVIELSESDATO
Paris Frankrike	21. mai 2017
Idaho Falls Idaho	4. juni 2017 (gjeninnvielse)
Tucson Arizona	13. august 2017
Meridian Idaho	19. november 2017
Cedar City Utah	10. desember 2017

Første spadestikket er tatt for Winnipeg Manitoba tempel (Canada), Kinshasa Kongo tempel, Barranquilla Colombia tempel, Arequipa Peru tempel og Rio de Janeiro Brasil tempel.

Det er også verdt å merke seg at oppføringen av Roma Italia tempel fortsetter, og statuer av Jesus Kristus og de opprinnelige tolv apostlene er plassert i besøkssenteret, og en statue av engelen Moroni er plassert på spiret. ■

Finn oppdateringer og informasjon på temples.lds.org.

Veien til utdanning

Det første presidentskap har bekjentgjort at det skal opprettes en ny verdensomspennende organisasjon for høyere utdanning i Kirken, kalt BYU-Pathway Worldwide. Den nye organisasjonen vil begynne sin virksomhet 1. mai 2017. Organisasjonen vil gi utdanningsmuligheter til dem som ellers ikke ville ha fått dem.

“Pathway er en bro til en verden av nettbasert universitetsutdanning og en vei til muligheter til et godt levebrød”, sier president Dieter F. Uchtdorf, annenrådgiver i Det første presidentskap. ■

Finn mer informasjon på pathway.lds.org.

Apostlenes verdensomspennende tjenestegjering fortsetter

Profeter og apostler fortsetter å yte tjeneste i hele verden (se L&p 107:23). I løpet av de siste seks månedene:

I en ansikt til ansikt-sending fra **Palmyra, New York**, oppfordret president Henry B. Eyring og eldste Jeffrey R. Holland ungdom til å skaffe seg et personlig vitnesbyrd. “Finn ut for dere selv at dette er sant”, sa president Eyring.

I **Mexico** ble president Russell M. Nelson introdusert i det føderale deputertkammer (Kongressens underhus), og Kirken fikk ros for det gode arbeidet den har gjort for å forsvare religionsfrihet og styrke familier. President Nelson møtte også medlemmer og misjonærer og sa at medlemmene “er en aktiv kraft til det gode i sine lokalsamfunn”.

I **Arizona** oppfordret eldste Dallin H. Oaks alle medlemmer av Kirken til å forsvare religionsfrihet. (Finn mer informasjon på religiousfreedom.lds.org.)

President Dieter F. Uchtdorf talte til medlemmene av Parleys Creek (swahili) gren i **Salt Lake City**. Mange av grenens medlemmer er flyktninger fra afrikanske land, og president Uchtdorf har to ganger vært flyktning selv. “Husk alltid at uansett hvor vi er, så er evangeliet vårt hjem”, sa han.

Eldste M. Russell Ballard og D. Todd Christofferson deltok på

Med klokken fra øverst til venstre: Eldste Bednar besøker Kirkens medlemmer på Filipinene; president Russell M. Nelson møter medlemmer av deputertkammeret (underhuset i den meksikanske Kongressen) for å diskutere religionsfrihet; en fornem forsamling av siste-dagers-hellige og jødiske ledere fra USA besøker den israelske statsministeren Benjamin Netanyahu; eldste Stevenson hilser på en ung voksen som er rådgiver for en Til styrke for ungdom-konferanse i Uruguay; tenåringer deltar på en direkte sending med eldste Holland og president Eyring i Palmyra, New York; eldste og søster Renlund hilser på søstre under et møte på Tonga; og eldste Rasband besøker et kreftsykehus for barn i Guatemala City i Guatemala.

innsettelsesseremonien for den nye biskopen i det romersk-katolske bispedømmet Salt Lake City, og ønsket ham velkommen til fellesskapet.

I **Det hellige land** sluttet eldste Holland og eldste Quentin L. Cook seg

til en delegasjon siste-dagers-hellige ledere og jødiske embedsmenn fra USA som samlet seg på et historisk sted i **Jerusalem** for å markere at det er 175 år siden eldste Orson Hyde (1805-78) i De tolv apostlers quorum

innviet landet som et samlingssted for det jødiske folk.

Eldste Holland besøkte også medlemmer og misjonærer i **Japan, Korea og Guam**, hvor “vi kunne forsikre dem om en [lys] fremtid”, sa han. Han bemerket at landsdekkende direktesendinger av andakter “ga våre budskap størst mulig rekkevidde”, og at de fikk kontakt med titusenvis av medlemmer.

I **New York** deltok eldste David A. Bednar i et forum om ekteskap, og sa at en av de store oppgavene i vår tid – en som forskjellige trossamfunn bør stå sammen om – er å hjelpe folk å forstå den sanne betydningen av og hensikten med ekteskap.

Da han besøkte siste-dagers-hellige i **Japan og Korea**, sa eldste Bednar at Kirken opplever langsom, men jevn vekst i Asia. “Man kan ikke unngå å bli imponert over den flid, elskverdighet og trofasthet som disse siste-dagers-hellige viser”, sa han. Eldste Bednar talte også til tusenvis av medlemmer av Kirken og underviste misjonærene i 7 av Kirkens 21 misjoner på **Filippinene**.

I **Mexico** rådet eldste Neil L. Andersen Kirkens medlemmer til å overvinne hindringer som forhindrer dem i å dra til templet, overholde sabbaten og styrke familieforhold. Han oppfordret dem til å gjøre Frelseren til en større del av sitt liv.

Eldste Quentin L. Cook besøkte **Filippinene** 20 år etter at han virket der som nykalt generalautoritet. Han sa at Kirken på Filippinene siden har blitt dobbelt så stor. “Der det var grener”, sa han, “er det nå staver. Barn vi kjente da, er nå hjemvendte misjonærer. Hjemvendte misjonærer er nå stavspresidenter. Det er fantastisk å se Kirkens vekst.”

I **Bolivia og Peru** rådet eldste Cook medlemmene til å fokusere på tro på den Herre Jesus Kristus. Han sa at ungdom og unge enslige voksne der er enestående og viser kjærlighet til Frelseren og hans forsoning og oppstandelse.

I **området Vest-Afrika** sa eldste Gary E. Stevenson at hans besøk ga ham anledning til å reflektere over den kjærlighet og glede siste-dagers-hellige finner i evangeliet, til tross for “utfordringer og motgang” de opplever.

Senere, i **Uruguay, Chile og Argentina**, talte eldste Stevenson på en Til styrke for ungdom-konferanse. Han sa at mange av ungdommene “bestemmer seg for å reise på misjon og å være trofaste mot sitt mål om å gifte seg i templet og... [ta] høyere utdanning”.

Eldste Ronald A. Rasband rådet medlemmer og misjonærer i **området Mellom-Amerika** til å være trofaste mot sine pakter og se hen til Herren i urolige tider. Han besøkte et kreftsykehus for barn i **Guatemala**, holdt foredrag på et symposium om religionsfrihet i **El Salvador** og møtte presidenten i **Nicaragua**.

På **Tonga** møtte eldste Dale G. Renlund dronningen og andre medlemmer av kongefamilien. Han besøkte også **Australia og New Zealand**, hvor medlemmene ba ham om å formidle deres kjærlighet til president Thomas S. Monson. ■

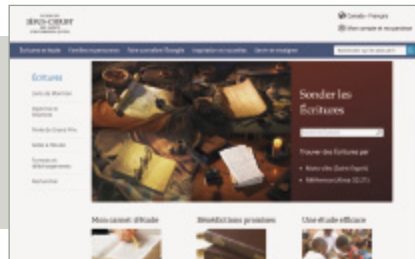
Oppdatert informasjon om tjenesten til disse lederne i Kirken kan finnes på deres respektive Facebook-sider og på prophets.lds.org.

Bedre misjonærer, bedre lærere

En verdensomspennende sending fikk nesten 71 000 eldster og søstre i 422 misjoner opplæring i hvordan de kan bli bedre misjonærer og bedre lærere. Endringer godkjent av Det første president-skap og De tolv apostlers quorum ble bekjentgjort som en del av opplæringen. En ny dagsplan vil gi større fleksibilitet i hvordan misjonærene bruker sin tid og større tilpasningsevne i henhold til området de virker i.

Formålet med den mer fleksible timeplanen er å hjelpe misjonærene å øke sin daglige produktivitet, sette mer inspirerte mål, planlegge mer effektivt, bli sunnere og bruke sin handlefrihet til å ta gode avgjørelser med hensyn til hvordan de best kan bruke sin tid. Den vil også gjøre dem i stand til å være lenger ute og arbeide.

Den andre endringen som ble bekjentgjort, var en reduksjon av antall “nøkkeltall” misjonærene bruker til å rapportere fremgang i sitt arbeid. Misjonærer ble minnet om at alle prinsippene i *Forkynn mitt evangelium* er viktige og bør anvendes. ■

Nye produkter og ressurser

Her er en oversikt over nye produkter og ressurser Kirken nylig har gjort tilgjengelig.

Historier fra Skriftene og fargebøker. For å oppmuntre til skriftstudium enkeltvis og som familie, lanserer Kirken nye ressurser med historier fra Skriftene, som begynner med en rekke fargebøker beregnet for barn i alderen 2-8 år. Gratis PDF-versjoner finnes på scripturestories.lds.org, og trykte utgaver kan bestilles på store.lds.org og ved Kirkens distribusjonssentre.

Fargebøkene vil bli oversatt til språk som har Kirkens utgaver av Skriftene. Oversatte versjoner vil bli tilgjengelig i løpet av 2017, først på spansk, portugisisk, fransk, japansk, koreansk, kinesisk (tradisjonell), tysk, russisk og italiensk.

Skriftene. Det første presidentskap har bekjentgjort en ny oversettelse av trippelkombinasjonen av Skriftene på fransk, som er tilgjengelig på [écritures.lds.org](http://ecritures.lds.org) og i mobilappen Gospel Library. Oversettelsen omfatter en mindre endring i ordlyden i en av nadverdsbønnene. De har også bekjentgjort at en kroatisk oversettelse av trippelkombinasjonen er tilgjengelig på Internett. Trykte utgaver av trippelkombinasjonen på kroatisk, russisk og islandsk har også nylig blitt gjort tilgjengelig.

Hjelp for familier der familiemedlemmer opplever tiltrekning til samme kjønn. For å hjelpe medlemmer å reagere på en følsom og gjennomtenkt måte når de opplever tiltrekning til samme kjønn i sin egen familie, blant

andre medlemmer av Kirken eller andre steder, kan de blant annet bruke det nye nettstedet mormonandgay.lds.org og en oppdatert artikkel om emnet (på engelsk), inkludert ofte stilte spørsmål og Kirkens læresetninger.

Oppdatert Gospel Library-app. Appen, som brukes av medlemmer over hele verden til å studere Skriftene, konferansetaler og annet materiale, fikk nylig en stor oppdatering for både iOS og Android. I versjon 4 er studiehjelpemidlene mer intuitive, funksjoner og funksjonalitet er mer enhetlig, og nye videoinnføringer er tilgjengelig. Fordi alt innhold nå kan markeres, kan du fremheve, legge til merknader, koble, sette merkelapper og organisere alt innhold i notatbøker. Du kan legge inn egne merknader på videoer, kapitelloverskrifter og studiehjelpemidler i Skriftene, lister i forskjellige leksjonsbøker, salmer og Primær-sanger, og mer.

Oppdatert LDS Tools-app. Versjon 3.2.0 av mobilappen LDS Tools gjør det lettere å komme til templet. Nye funksjoner gjør medlemmer i stand til å se sitt tildelte tempel, finne de fem nærmeste templene, ta kontakt med et tempel eller finne ut når det er planlagt å stenge, og få en påminnelse før anbefalingen utløper. ■

Undervisning på Frelserens måte

“Vi ønsker alle å undervise slik Jesus underviste”, sa eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum under en verdensomspennende sending for lærere 5. november 2016. “Hans undervisning var enkel, direkte og effektiv.”

Eldste Holland sa at ressursen *Undervisning på Frelserens måte* bidrar til å forbedre undervisningen i Kirken. Det samme gjør lærerrådsmøter og orientering av nye lærere, som ble drøftet under sendingen. Sendingen er tilgjengelig på 10 språk på teach.lds.org, sammen med en rekke videoer og annet materiale for å styrke undervisningen. ■

FAMILIEN

EN ERKLÆRING TIL VERDEN

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP OG DE TOLV APOSTLERS RÅD I JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE

VI, DET FØRSTE PRESIDENTSKAP og De tolv apostlers råd i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, erklærer høytidelig at ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid.

ALLE MENNESKER – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial. Kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordiske, jordiske og evige identitet og hensikt.

I DEN FØRJDISKE TILVÆRELSE kjente og tilba Guds åndelige sønner og døtre ham som sin evige Fader og aksepterte hans plan hvorved hans barn kunne få et fysisk legeme og høste jordisk erfaring for å utvikle seg mot fullkommenhet og til sist virkeliggjøre sitt guddommelige potensial som arvinger til evig liv. Den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven. Hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet.

DEN FØRSTE BEFALING Gud ga til Adam og Eva, gjaldt deres mulighet, som mann og hustru, til å bli foreldre. Vi erklærer at Guds befaling til sine barn om å bli mange og fylle jorden fortsatt står ved makt. Vi erklærer videre at Gud har befalt at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru.

VI ERKLÆRER at den måte hvorved jordisk liv blir skapt, er guddommelig forordnet. Vi stadfester livets hellighet og dets betydning i Guds evige plan.

MANN OG HSTRU har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn. «Barn er en gave

fra Herren» (Salmene 127:3). Foreldre har en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov, til å lære dem å elske og tjene hverandre, til å overholde Guds bud og å være lovlige borgere hvor de enn bor. Ektemenn og hustruer – mødre og fedre – vil bli holdt ansvarlige for Gud når det gjelder å oppfylle disse forpliktelsene.

FAMILIEN er forordnet av Gud. Ekteskap mellom mann og kvinne er helt avgjørende for hans evige plan. Barn har rett til å bli født innenfor ekteskapets bånd og til å bli oppdratt av en far og en mor som hedrer ekteskapsløftene med fullstendig troskap. Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger. Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter. Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere. Uførhet, død eller andre forhold kan nødvendiggjøre individuell tilpasning. Andre slektninger skulle gi sin støtte når det er behov for det.

VI ADVARER og sier at den som bryter sin kyskhetspakt, mishandler sin ektefelle eller sine barn, eller unnlater å oppfylle sine familieforpliktelser, en dag vil stå til ansvar overfor Gud. Videre advarer vi og sier at oppløsningen av familien vil påføre enkeltmennesker, lokalsamfunn og nasjoner de ulykker som er forutsagt av profeter i oldtiden og i nyere tid.

VI BER INNTRENGENDE ansvarsbevisste borgere og myndigheter overalt om å fremme tiltak for å bevare og styrke familien som samfunnets grunnleggende enhet.

Denne erklæringen ble lest av president Gordon B. Hinckley som en del av hans budskap på Hjelpeforeningens fellesmøte 23. september 1995 i Salt Lake City, Utah .

“Vi lever i en tid med store vanskeligheter og ugudelighet. Hva vil beskytte oss mot den synd og ondskap som er så utbredt i verden i dag?” spurte president Thomas S. Monson under Kirkens 187. årlige generalkonferanse. “Jeg erklærer at et sterkt vitnesbyrd om vår Frelser, Jesus Kristus, og hans evangelium vil veilede oss i sikkerhet... Jeg oppfordrer enhver av oss innstendig til med bønn å studere og grunne på Mormons bok hver dag. Når vi gjør dette, vil vi være i stand til å høre Åndens røst, motstå fristelse, overvinne tvil og frykt, og å motta himmelens hjelp i vårt liv.”

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE